

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๑๔ กันยายน ๒๕๕๔



จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

สวัสดิกาย “แก้ว”

คือ

ธรรมกาย

“ใจ”

ไพฑูริย์มงคล มรรคา ๘

กล้าใจ หงส์ลายสี

๑๑ สีธรรม นิมิตต์ธรรม

© ไทยกำลังกวาดล้าง ธรรม

แต่ชั่วยังก่อกรรม

เสวได้ไม่รู้สำ-

ซ้ากระหน่ำยำ

เก่งกล้า

นึกสีก หน้อยเลย

เยาะเย้ยกฎหมาย

พอละเมียง มฤตนิมิต

กละไ้

มุกน้อย สันโดษ



รู้อย

สำนวน

ปราชัย



ลัทธิธรรม

ข้อธรรม



มฤตนิมิต



มฤตนิมิต

มฤตนิมิต

มฤตนิมิต

มฤตนิมิต

มฤตนิมิต

มฤตนิมิต

มั่นใจ ปลอดภัยจากสารเคมี
น้ำสกัดชีวภาพ 100 %

แวกูไพร

น้ำหมักชีวภาพคุณภาพดี

มีโอโซนจากการหมัก
กลิ่นธรรมชาติ ลดมลพิษ
ขจัดกลิ่นอับ ดับกลิ่นเหม็น
ยับยั้งแบคทีเรียที่เป็นสาเหตุของเชื้อที่ก่อโรคต่าง ๆ
เพิ่มออกซิเจน ทำให้อากาศโดยรอบ สะอาด บริสุทธิ์ สดชื่น
ป้องกันหนู แมลงสาบรบกวน



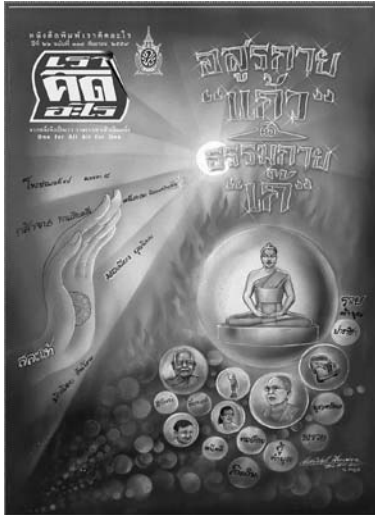
ผลิต : เรือนแซมพู ชุมชนบุญนิยมศาลือโคก
116 หมู่ 3 ต.โคกเคี้ยว อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์
โทร. 08-7306-9368, 08-7318-2458

จำหน่าย : บริษัทพลังบุญ (บุญนิยม) จำกัด
โทรศัพท์. 0-2733-6670, 0-2733-4979, 0-2374-6110

ใช้ได้ทุกชนิด เช่น
ป่าเก้ เหวรามิก โมเสก ฯลฯ
ใช้ดูแลเฟอร์นิเจอร์ ตู้ โต๊ะ
เบาะรถ ชาน ฯลฯ
ไม่กัดกร่อนพื้นผิววัสดุ



นัยปก



อสุรกาย“แก้ว” คือ ธรรมกาย“เก้”

(๑) “อสุรกาย”คือชื่อผู้
คนที่ชั่วสกปรก
โลกหลอกล่อให้โกหก
เทพบุตรแต่มารแท้

(๒) ไทยกำลังกวาดล้าง
แต่ชั่วยิ่งก่อกรรม
เลวได้ไม่รู้ล่ำ-
ช้ากระหน่ำทำ

(๓) “ธรรมกาย”นั่นชื่อผู้
จงอย่าโอ้อวด
สะกดจิตอยากรวบหมด
เอาแต่สอนบ้าบ้า

(๔) เยียวยายากยิ่งแล้ว
จิตถูกสะกดจน
เล่ห์ครูล้างให้ชน
ถูกริดหมดตัวแท้

(๕) กว่หมอดูกว่าฟ้า
ตัวต่ำอสุรกาย
ธรรมกาย“เก้”กว่าชาย
กว่านรกแมนแล้ว

(๖) หากแมนไม่ชั่วแท้
หลบอยู่ในรูไฉน
เก่งรู้เก่งฤทธิ์ไป
อวดเก่งเบ่งว่าข้า

(๗) ฉะนี้กายอสุระแท้
กายลัทธิชุกทางหัว
เป็นลัทธิที่ก่นกลัว
เอาแต่ร้องถูกเกล้ง

ลัทธิวรก
นั่นแล
ครบสูตร
ผงาดทำลัทธิธรรม
อธรรม
เก่งกล้า
นึกกลัว หนอยเลย
เยาะเย้ยกฎหมาย
ตลาคด
ชั่วช้า
ลาภยศ ดั่งเด่น
ช่องนี้ช่องเดียว
คนวิกล
สุดแก้
เงินท่วม ทานเลย
กลับซึ่งคำย่อ
ทำนาย
ว่า“แก้ว”
ของเน่า
ลัทธิ“แก้ว”ธรรมไกล
กลัวใด
ไม่กล้า
โยหด หัวเวย
นี่เฮ้ย“คนดี”
เต็มตัว
ห่อนแย่ง
จริงสุด แล้วเฮย
ไฉน“ธรรมกาย”

“สไมย์ จำปาแพง”

๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๙

มูส่านะจะเป็ยฆวน

อ้างเป็นลมหน้ามืดเคลื่อนย้ายไม่ได้

อสุรกาย“แก้ว” คือ ธรรมกาย“เก้”

.....แม้ว่าจะตื้อตึงไม่เข้ามอตัว แต่สภาพของ ัมมชโยในวันนี้ก็ไม่ต่างอะไรกับคนที่ติดคุกแล้ว เพราะไม่สามารถแสดงบทบาทใดๆ ต่อสาธารณะ ได้ ไม่สามารถไปไหนมาไหนได้ ความอิสระเสรีใน ทางกายก็สูญสิ้นตัวหนึ่งยังไม่ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึง ความอิสระเสรีทางจิตใจ ที่สูญหายหน้าวัดก็ยังไม่ได้

สภาพเช่นนี้จึงเป็นสภาพทุกขเวทนาสาหัสหนัก มั่นจะต่างอันใดเล่ากับการตกอยู่ในนรกโลกกันตร ที่ไม่มีโอกาสเห็นวันเดือนอีกเลย นี่แหละการดื้อ อาญาเป็นทุกขเวทนายิ่งกว่าการดื้อยามากมายนัก! คงเหลือว่าจะตัดสินใจเข้าคุกจริงๆ แต่สบายใจ กับ ไม่ติดคุกจริงแต่ทุกขใจยิ่งกว่าติดคุกจริงเสียอีกนั้น จะเลือกเอาอย่างไหน? ไม่ช้าหรือเร็ว ถึงไม่เลือก ก็ต้องเผชิญหน้าโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้! (จาก.. **ดื้ออาญา...หนักหนากว่าดื้อยา!** โดย สิริวัณณยาน.ส.พ. แนวหน้า ๒๑ ส.ค. ๒๕๕๙)

ถ้าเลือกเอาระหว่างความสบายใจกับทุกขใจ มนุษย์ธรรมดาทั่วไป น่าจะเลือกได้ถูกต้อง ซึ่ง อดีตรัฐมนตรีสาธารณสุข นายรักเกียรติ สุขธนะ ได้เคยเล่าประสบการณ์ชีวิตตอนหนีอาญา ว่า เคยคิดจะฆ่าตัวตายอยู่หลายครั้ง แต่ก็มาโล่ง ใจวันที่ถูกจับกุมได้ เพราะไม่ต้องคิดหลบหนีให้ ทุกข์ทรมานอีกต่อไป และเมื่อได้ไปอยู่ในคุกจริง ๆ กลับได้พบแสงสว่างของชีวิต เพราะได้สำนึกผิด ในทุจริตที่ตัวเองกระทำลงไป

แต่ก็คงไม่ง่ายกับศาสดาในระดับต้นธาตุ ดันธรรม ที่มีผู้คนมากมายลุ่มหลงเทิดทูนบูชาดุจ ดังพระเจ้า มีอำนาจบันดาลบันดาลให้ชีวิตของพวกเขา มั่งคั่งร่ำรวย ทั้งมนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติแม้ นิพพานสมบัติก็ยังได้อีกด้วย เพียงแค่ไปหาเงินให้ ได้มาก ๆ แล้วขนเอามาประเคนให้พระเดชพระคุณ ได้มากเท่าไร ก็ยังจะทำให้ร่ำรวยเพิ่มขึ้นเป็นทวีป ทวีจนสุดที่จะประมาณได้

เมื่อมีความศักดิ์สิทธิ์และยิ่งใหญ่ออกปานนี้ จึงทนไม่ได้ที่จะตกอยู่ในสภาพจำเลย ที่ต้องไป มอตัวต้องพิมพ์ลายนิ้วมือ (เพราะเคยกระอัก เลือดมาแล้ว เมื่อต้องไปให้ปากคำที่ศาลเมื่อตก เป็นจำเลยในคดีโกงที่ดินวัด) เมื่อชีวิตต้องขึ้นไป อยู่บนหลังเสืออย่างผองค้ำฟ้าเสียแล้ว มีทางเดียว เท่านั้นที่จะรอดได้ นั่นคือลี้ภัยหลบลาวก “ลู้” (แต่ ตัวเองกลับหนีไปมุดรูอยู่ที่ไหนไม่มีใครรู้) แล้วให้ หล่ล่าวกพากันใช้เลศอุบายวิธีดังนี้

“โครงการสวดมนต์บทธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ๒ ล้านจบ ๒๔ ชั่วโมง โดยดำริของ พระเทพญาณ มหามุนี (หลวงพ่อัมมชโย) เพื่อบูชาพระสัมมา- สัมพุทธเจ้า ท่านได้ให้อวาทไว้ว่า... **ขอให้พรรษา นี้เป็นพรรษาแห่งการเข้ากะ หมุนเวียนกันมา สวดมนต์** - ปฏิบัติธรรม อยู่ในกระแสธารแห่ง บุญ ให้เราทุกคนปลื้มปิติในบุญใหญ่ครั้งนี้” (และ ขาวล่าสุดนับรวมยอด “จบ” ของแต่ละคนได้ครบ ๒ ล้านแล้ว แต่ติเอสไอ.ก็ยังไม่เข้ามาจับสักที จึง มีข่าวดีจากพระเทพญาณมหามุนี ให้เพิ่มจาก ๒ ล้านจบ เป็น ๔ ล้านจบในช่วงเข้าพรรษาปีนี้)

ท่านพุทธทาสอธิบาย “อสุรกาย” คือ พวกที่ไม่ เห็นตัวเลย ซ่อนตัวได้มิดชิด ไม่มีใครเห็นตัว เรียก ว่า อสุรกาย นี่ภาษาชาวบ้านพูด แต่ว่าภาษาธรรม นั้น อสุรกาย คือ ความกลัว ความกลัวเป็นปัญหา ใหญ่ ครอบงำจิตใจเหลือเกิน นี่คือ อสุรกาย ดัง นั้น การปล่อยให้ขาน่า แต่หน้าผอง เพื่อที่จะได้ มีข้ออ้างว่าป่วยก็ดี การหลอกให้คนมาสวดมนต์ ตลอด ๒๔ ชั่วโมงจาก ๒ ล้าน เป็น ๔ ล้านจบ เพื่ออาศัยไว้เป็นโล่มนุษย์ป้องกันติเอสไอ.เข้ามาบุก รวบก็ดี ล้วนเป็นความคิดของหัวหน้าอสุรกาย ที่เอา ตัวรอดเป็นยอดดี จะใจดำชนิดที่ไปอยู่ที่ไหนลูกน้อง ตายหมด หรือไม่ก็พากันติดคุกจนหัวโตไปตาม ๆ กัน

● จริงจัง ตามพ่อ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๑๔ เดือนกันยายน ๒๕๕๙

เอโกปี หุตวา พหุอา โหติ พหุอาปิ หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง



- | | | |
|----|---|-----------------------------|
| 1 | นัยปก : อสุรกาย“แก้ว” คือ ธรรมกาย“แก้ว” | สไมย์ จำปาแพง |
| | | จริงจ้ง ตามพ่อ |
| 4 | จากผู้อ่าน | บรรณาธิการ |
| 6 | คุณนิตคิดน้อย | บรรณาธิการ |
| 7 | เปิดบุญคุณนิยม | เก่าสมัย ใหม่เสมอ |
| 12 | สี่สั้นชีวิต (สมณะติกขวิโร, สมณะจันทเสฏฐิ) ทีม สมอ. | |
| 24 | คิดคนละชั่ว | แรงรวม ชาวหินฟ้า |
| 29 | จากใจถึงใจ | สำนักพิมพ์กัลลกัน |
| 30 | การ์ตูน | วิสูตร |
| 32 | ชาดกทันยุค | ฉวมพุทธ |
| 35 | เวทีความคิด | นายหนูนดี |
| 38 | ลูกอโศกชะงักงันโลกกว้าง | ฟ้าสา |
| 40 | ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด | สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์ |
| 42 | คนจะมีธรรมะได้อย่างไร? | สมณะโพธิรักษ์ |
| 52 | บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน) | พิมพ์วิทย์ ชูโต |
| 56 | หยั่งฟ้าทะลุดิน | ดังนั้น วิมุตตินิยม |
| 60 | เรื่องอย่างพุทธ | ฉวมพุทธ |
| 62 | ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา | สุนัย เศรษฐบุญสร้าง |
| 66 | แค่คิดก็หนาว...ว้ | นายอิง วินเทอร์ |
| 68 | เรื่องสั้น (กายา) | เฉลิมศักดิ์ แหมงงาม |
| 72 | ฝุ่นฟ้าฝาดฝัน | ฟอด เทพสุรินทร์ |
| 74 | ชีวิตไร้สารพิษ | ล้อเกวียน |
| 77 | กตिकाเมือง | ประคอง เตกฉัตร |
| 80 | ปิดท้าย | พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ |

ฉบับนี้ชีวิต

12



ท่านพุทธทาสกล่าวว่า
จะแปลประชาธิปไตยว่า
เอาประชาชนเป็นใหญ่ไม่ได้
ถ้าประชาชนเป็นใหญ่แล้วมันโกง มันบ้า ๆ บอ ๆ
มันก็เป็นประชาธิปไตยบ้า ๆ บอ ๆ เท่านั้นเอง



บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อานวย อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิยะวัฒน์

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินทน รักพงษ์โชค
พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันธุ์ศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศิลาสนิท น้อยอินตะ
สุเสรี สิบประเสริฐ
ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศิลาสนิท น้อยอินตะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๔-๐๒๕๓-๗๖๗๗

จัดทำจำหน่าย

กัลลกัน ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๔๔๑๐

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งธนาคัด หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

สั่งจ่าย นางสาวศิลาสนิท น้อยอินตะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลลกัน

๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศิลาสนิท น้อยอินตะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514

ร่วมแรงเขียนกงล้อ

ขอโอกาสร่วมบุญพิมพ์ “เพชรพุทธสุดยอดศิลป์” ข้อความที่จะตีพิมพ์ ไม่มีมากค่ะ ขอนอบ-น้อมกตัญญู เทิดพระคุณพ่อครู และขอร่วมแรงเขียนกงล้อพระธรรมจักร สนับสนุนหนังสือ “เราคิดอะไร” ส่วนชื่อ อยากจะให้ เป็นสองภาษาจะมากไปหรือเปล่าคะ? คุณHenrik(สามี) จะได้อ่านได้ ชื่อไทย เอี่ยมพร คำนวนศิลป์ ชื่ออังกฤษ Uamphon Bringse

● เอี่ยมพร คำนวนศิลป์

✍ ขอบคุณครูที่ร่วมแรงตลอดมา และขออนุโมทนาที่ร่วมบุญเป็นนิจ สำหรับชื่อขอให้ เป็นสองภาษา ไร้ปัญหาครับ ยุคนี้ ภาษาอังกฤษเป็น ภาษาสากลแล้วนะ และขอแจ้งข่าวเปลี่ยนแปลง หนังสือเล่มแถมพร้อมกับเราคิดอะไร ซึ่งเดิม เป็น “เพชรพุทธสุดยอดศิลป์” เป็น หนังสือ “เหนือแนวคิด” โดย แรงรวม ชาวหินฟ้า แทน

สับปันรจากห้องสมุดแคนาดา

Dear Ms.sinsanit Noi-inta,

I have received your letter dated ๒๓rd May ๒๐๑๖, with the ๓ issues of Rao Khit Arai (journal) that we have been missing.

We would like to thank you and acknowledged upon the receiving these issues publication. We appreciated very much for responded to our memorandum in requesting these issues.

In the future we certainly will immediately inform you any missing issues. Thank you so much for giving us your email address.

With humble and kind regards.

● Ben Abel Southeast Asia Serials

๑๑๐ Olin Library Ithaca, NY ๑๔๘๕๓-๕๓๐๑ U.S.A.

✍ Rao khit Arai thanks you so much for giving us your respond in requesting these issues.

ไพบูลย์-พรรคประชาชนปฏิรูป

อย่างก้าวของนายไพบูลย์ นิตติตะวัน ก่อตั้งพรรคประชาชนปฏิรูป น่าสนใจมาก เบื้องแรกคือเจตนารมณ์ ซึ่งมั่นใจได้ว่าบริสุทธิ์เพื่อชาติ บ้านเมืองเต็มร้อย ไม่มีประโยชน์ใดแอบแฝงประการต่อมาคือต้องการกีดขวางหักล้างใครหรือไม่ ก็ไม่น่าจะเป็นประเด็นที่ต้องขบคิดไปไกลถึงปานนั้น ในฐานะประชาชนคนหนึ่ง พอมองเห็นหัวก็เลยโง่หัวขึ้นมาให้เห็น

● ประชาชน ลำลูกกา

✍ ตอนนี้อยู่ไม่ลงตัวนัก เพราะไล่เดือนที่เจอขี้เถ่ากำลังตื่นเร่า ๆ อยู่ตามประสาของมัน อยู่ร่วมสังคมเดียวกันก็ต้องวางใจให้สงบเย็น ไม่สะใจเหยียบย่ำซ้ำเติมคนพลัดพลัดตกต่ำ ไม่ยินดีปรีดาฟูฟ่องเกินการกับคนเฟื่องฟูหูลีเลิศ พึงยึดเอาประสบการณ์ชีวิตเป็นบทเรียนรู้อันล้ำค่า พร้อม “อภัย” ทุกโอกาสแก่ทุกคน

อาชีพอิสระ

ข่าวล้นสด ๆ ร้อน ๆ วันนี้จากไทยโพสต์ “รวบหนุ่มแลบโกนหัวท้มเหลือทองลอกเงิน” ตำรวจ สภ.หลังสวนควบคุมตัวนายสมพงษ์ หนองคาย อายุ ๓๑ ปี กับนายอลงกต สืบมี อายุ ๓๓ ปี ชาวจังหวัดนครสวรรค์ที่โรงแรมกลางเมืองหลังสวน ในสภาพหัวโล้นพร้อมด้วยผ้าเหลืองและเครื่องอัฐบริขาร และพวกอีก ๓ คน ยึดเงินทองที่เรียไรจากชาวบ้านหลงเชื่อทำบุญ พร้อมกับยึดรถยนต์ เก๋งฮอนด้า ซิตี้ ๑ คัน กระบะมิตซูบิชิไทรทัน ๑ คัน ของผู้ต้องหา เป็นของกลาง ผู้ต้องหาที่ปลอมตัวบวชเป็นพระรับสารภาพว่าร่วมกับพวกอีก ๓ คน

ที่จ้างมาสมทบ ออกตระเวนเร่ไรในหลายพื้นที่ และที่ อ.หลังสวนโดยแต่งกายเป็นพระ ตำรวจ ดำเนินคดีแค่ปรับนายสมพงษ์ และนายอลงกต คนละ ๒๐๐ บาทแล้วปล่อยตัวไป เห็นว่าไม่สมกับความผิดที่ทำต่อสังคมเลย ทั้ง ๕ คนมีเจตนาชั่วร้าย ชัดแจ้งร่วมกันหลอกลวงประชาชน บ่อนทำลาย ศรัทธาชาวบ้านที่มีต่อวงการศาสนา เรื่องนี้น่าจะเป็นความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน เอาเข้าคุกให้เห็นเป็นเยี่ยงอย่างว่า ลงนรกตั้งแต่ยังไม่ตาย เป็นแบบไหน?

● คนรุ่นเก่า คิดแบบใหม่ กทม.

✍️ สมาชิก “เราคิดอะไร” เห็นควรระวางโทษ ๕ จอมผลาญคุณธรรมด้วยความผิดสถานใดจึงจะสาสมกับจิตวิญญาณที่ไต่ดำกระทำชั่วทรมานได้ถึงปานนั้น โปรดแจกแจงแถลงไขให้ “เราคิดอะไร” รับรู้รับปฏิบัติพลัน

ยุคโลกาภิวัตน์

ตำรวจหาดใหญ่ จับกุมพ่อแท้ ๆ เมากาว ล่วงละเมิดทางเพศและข่มขืนลูกสาววัย ๑๓ ปี มาเกือบ ๖ ปี สอบสวนยังปฏิเสธ ตำรวจชุดสืบสวน สภ.หาดใหญ่ จ.สงขลา จับกุม นายวรวิทย์ อายุ ๓๖ ปี ที่บ้านในซอยชุมชนบ่อนไก่-ท่ายาง ต.คอหงส์ อ.หาดใหญ่ หลังถูกศาลจังหวัดสงขลาออกหมายจับเมื่อวันที่ ๑๒ สิงหาคม ที่ผ่านมาในข้อหากระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกิน ๑๕ ปี โดยก่อเหตุข่มขืนกระทำชำเราลูกสาว อายุเพียง ๑๓ ปี ในบ้านพักของตัวเอง และทางมูลนิธิคุ้มครองเด็ก ได้นำลูกสาวเข้าแจ้งความไว้ที่ สภ.หาดใหญ่ และขณะนี้ได้ส่งตัวเด็กไปดูแลที่บ้านพักเด็กและครอบครัว จ.สงขลา เพื่อเยียวยาสภาพจิตใจ

พ่อแท้ ๆ ข่มขืนลูกสาววัย ๑๓ มารารอนกว่า ๔ ปี แม่รู้เรื่องรีบแจ้งความจับทันที ไม่คิดว่าเรื่องเลวทรามจะเกิดกับลูกตัวเอง (๙ ส.ค.) พ.ด.อ.

สมศักดิ์ หฤรักษ์ ผกก.สภ.ศรีษะนาถ จ.สุโขทัย พร้อมชุดสืบสวน นำกำลังเข้าจับกุม นายตะเพียน อายุ ๖๔ ปี ที่บ้าน ๑๐๗ หมู่ ๔ ต.แม่สำ อ.ศรีษะนาถ จ.สุโขทัย หลังจากได้รับการประสานจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ สภ.พรหมพิราม ว่านายตะเพียน เป็นผู้ต้องหาคดีกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน ๑๓ ปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยกระทำต่อผู้สืบสันดาน หรืออยู่ในการปกครองดูแล โดยก่อนหน้านี้ นางน้อย (นามสมมุติ) อายุ ๔๕ ปี ได้พาตัว ด.ญ.เอ (นามสมมุติ) อายุ ๑๓ ปี น.ร. ชั้นม.๑ โรงเรียนแห่งหนึ่งใน จ.พิษณุโลก เข้าแจ้งความกับพนักงานสอบสวน สภ.พรหมพิราม ว่า ด.ญ.เอ ถูกนายตะเพียน พ่อแท้ ๆ ข่มขืนกระทำชำเรา โดยนางน้อยเปิดเผยว่า อยู่กินกับนายตะเพียนมา ๑๕ ปี จนมีลูกด้วยกัน ๑ คน คือ ด.ญ.เอ โดยตนทำงานในตัวเมืองพิษณุโลก นายตะเพียนทำนาอยู่ อ.ศรีษะนาถ จ.สุโขทัย แต่จะมาหาตนและลูกบ่อย ๆ ส่วน ด.ญ.เอ อยู่กับยายที่ ต.ท้อแท้ อ.วัดโบสถ์ จ.พิษณุโลก ต่อมาเจ้าหน้าที่ศูนย์เด็กเล็กและครอบครัว จ.พิษณุโลก โทร.มาสอบถามว่าครอบครัวมีปัญหาอย่างไรหรือไม่ นางน้อยตอบไปว่าไม่มี เจ้าหน้าที่จึงแนะนำให้ฟังว่า ครูประสานมายังศูนย์ฯ ว่าเด็กเล่าให้ครูฟังว่าทนไม่ไหว ไม่อยากกลับไปอยู่บ้าน กลัวจะถูกบิดาล่วงละเมิดทางเพศโดยบิดาได้ล่วงละเมิดทางเพศ มานานแล้ว...

ข่าวแบบนี้ หลาย ๆ ท่านคงไม่ใช่ครั้งแรกที่ได้อ่านและคิดใหม่ว่าข่าวลักษณะนี้คงไม่ใช่ข่าวสุดท้ายที่จะเกิดขึ้นอีก ผู้มีอำนาจแก้ปัญหาบ้านเมืองเขาไม่เคยอ่านข่าวนี้หรืออย่างไรครับ

● ดาดำ ชั่วลึกลึก

✍️ จะหวังแต่ผู้มีอำนาจแก้ปัญหาบ้านเมืองโยจึงเมินเฉยเหล่าศิษย์ตาคดที่เรื่องอร่ามอยู่ทุกย่าน หาก “พ่อ” เป็นพุทธศาสนิกแท้ใจนักรักรักษาชีวิตบ้านนี้ได้!

๓ USSR ภาธิการ



ช่วงนี้นักการเมืองพึงปล่อยวาง เปิดโอกาสให้ทหาร
ที่ชั้นอาสาเข้ามาแก้ปัญหาวิกฤติการณ์มีโอกาสฟื้นฟู
บ้านเมืองสักกระยะหนึ่ง



“หากนักการเมือง”...คือนักการเมืองตาม
อุดมคติ มีอุดมการณ์ ประชาชนก็ควรวางใจ มอบ
หมายให้ทำหน้าที่รับผิดชอบแผ่นดิน โดยประชาชน
อุปถัมภ์เชิดชูตลอดกาล

แต่.....หากว่านักการเมืองบางพรรค บางส่วน
อย่างที่รู้ๆ เห็นๆ กันอยู่ในยุคใหม่ไร้อุดมการณ์นี้
ก็ขอวิงวอนให้หยุดพักสักช่วงหนึ่งเถิด ...ตรวจสอบ
พัฒนาพรรค พัฒนานตนเองและบริหารสักระยะหนึ่ง
ขณะเดียวกันก็เป็นโอกาสให้บ้านเมืองได้เยียวยา
พักฟื้นตัวเองด้วย เพื่อพร้อมที่จะทำหน้าที่บริหาร
บ้านเมืองในช่วงต่อไป

ช่วงนี้นักการเมืองพึงปล่อยวาง เปิดโอกาส
ให้ทหารที่ชั้นอาสาเข้ามาแก้ปัญหาวิกฤติการณ์มี
โอกาสฟื้นฟูบ้านเมืองสักกระยะหนึ่ง ก่อนที่จะส่ง
มอบต่อให้รับช่วงไปจัดการตามระบบระบอบที่
เรียกร้องต่อไป ซึ่งประชาชนระดับ “ปัญญาชน”
ย่อมซาบซึ้งดีว่านักการเมืองนั้น ส่วนหนึ่งกระสัน
หาอำนาจปกครองแผ่นดินเพื่ออะไร เพื่อชาติ
เพื่อแผ่นดินเพื่อประชาชนจริงแท้แนหรือ เพราะ
ประจักษ์พยานหลักฐานที่ปรากฏทั้งเป็นคดีความ

ฉาวถึงศาลและยังไม่ถึงศาลแต่ระบือลือลั่นใน
สังคมมีมากมายทุกระดับ ทั้งการเมืองระดับชาติ
ภูมิภาค และท้องถิ่น

องค์กรหลักที่จักคานอำนาจนักการเมืองได้ก็มี
แต่ “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”

หากยึดมั่นในอุดมการณ์ และสำนึกใน
เกียรติยศ-ศักดิ์ศรีแห่ง “ข้าราชการในพระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” ไม่ก้มหัวทอดตัวยอมรับใช้
นักการเมืองชั่วช้าทรชนทรยศแผ่นดิน นักการเมือง
ย่อมสิ้นโอกาสจะทุจริตประพฤติดุชฉัยด้วยประการ
ทั้งปวงได้ดังที่เห็นที่เป็นไปแล้วทั้งแผ่นดิน

ใกล้จะเลือกตั้งใหม่แล้ว นักการเมืองหน้าไหน
บริหารนักการเมืองนักการเมืองหน้าไหน ลังกัฒเฝ้า
พันธุใด ก็คงไม่ยากเกินที่จะพิจารณาคัดแยกกำพิต
เฝ้าพันธุ เพราะมันซ่อนพรางกันไม่ได้งายๆ หลอก
มันเป็น “สันดานดิบ” ถ่ายทอดมาตามกำพิตตาม
สายเลือด ถึงจะเอาไปเข้าค่ายอบรมสักกี่เดือนก็ปี
ก็ยากจะเปลี่ยนแปลงได้

นอกจากคุณกำเเนิดให้สูญพันธุ์.....!

๗

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)



- | | |
|----------------------|------------------------------|
| ๑. ศาสนาบุญนิยม | ๑๗. อุตสาหกรรมบุญนิยม |
| ๒. ชุมชนบุญนิยม | ๑๘. การเมืองบุญนิยม |
| ๓. การศึกษาบุญนิยม | ๑๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม |
| ๔. บริโภคบุญนิยม | ๒๐. สื่อสารบุญนิยม |
| ๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม | ๒๑. สุขภาพบุญนิยม |
| ๖. กสิกรรมบุญนิยม | ๒๒. สถาบันพระวิทยาดด้วยหัวใจ |

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

เรากำลังสาธยายเรื่อง“ทาน” ว่า จะต้องทำ“ความเห็น”(ทฐิ)ให้ “สัมมาทฐิ” ให้ได้ ซึ่ง“สัมมาทฐิ” นั้นมีถึง ๑๐ ข้อที่จะต้องทำความเข้าใจให้ครบทั้ง“สัมมาทฐิ ๑๐” ไม่เช่นนั้นก็ไม่สามารถจะปฏิบัติเกิด “ประโยชน์”(อานิสงส์)อันเป็นจุดประสงค์ของ ศาสนาพุทธได้เลย

ซึ่งทิศทางหรือจุดหมายแท้ของศาสนา พุทธนั้นเราต้องพยายามทำ“กรรม”ใด ก็ควร ให้มี“อานิสงส์”(ประโยชน์)ถึงขั้น“โลกุตระ”

อธิบายไปบ้างแล้ว ทั้ง“การทาน”ที่ได้ “ผล”และการทานที่ได้“อานิสงส์”แต่ก็แค่เล็กน้อย คร่าวๆ ไม่ลึกซึ่งลึกซึ้งอะไรนักหนา

ทีนี้ “ทาน”นี้แหละที่คนชั่วฉลาดเฉลียว ก็จะหลอกด้วยเล่ห์ฉลาดของตนที่ซับซ้อน ยิ่งนัก สร้างวิมานขึ้นมาหลอกให้คนทำทาน

แต่“ความฉลาดที่อวิชา”(เฉลียว)ทำให้ ตนมี“หนี้เวร-หนี้วิบาก”ซับซ้อนขึ้นปฏิกาค ทวียิ่งๆขึ้นตาม“สัจจะ”ด้วยอวิชาของตน จึง“วน”เป็นโลกียอยู่ชั่วกัปชั่วกัลป์ เป็น “โทษหนัก”แก่ตนด้วยความโง่ของตนไม่รู้ ตาม“สัจจะ”ที่ตนเอง“กระทำ”(กรรม)จริงเอง

เช่น ฝีมาร์ยักซ์เดร็จจาน(จาคุมหาราช = ผู้เป็นใหญ่ทั้งสี่ทิศ ที่หลงยึดตนเป็นเทวดาอยู่ แต่แท้จริง ตนคือ“จอมมฤต-จอมกัมภันท์-จอมนาค-จอมยักษ์”) หลงว่า“ตนได้มา”ด้วย“อำนาจของตน” ซึ่ง ตนแย่งมาได้ ตนก็ได้“สมบัติ”ที่ได้นั้นๆมา ยึด คนผู้นี้ยัง“ไม่ยอมพลีความยึดมั่น” ไม่ยอมเจริญ“วิบัติ”(หมดสิ้นสูญสลายความเป็น

มฤตผี-กัมภันท์-นาค-ยักษ์ไปในตัวตน) คนผู้นี้ก็จะ ยัง“วนเวียน”เกิดในภพในชาติที่เป็น“ฝีมาร์ ยักซ์เดร็จจาน(จาคุมหาราช) อยู่ตลอดไปชั่ว กาลนาน เพราะยังมีจกาทฐิ ยัง“ตั้งจิตไว้ ผิด”(มิจกาทฐิผิดตั้ง จิตตั้ง ขอลภัยขอยกตัวอย่าง เช่น คุณไชยบูลย์หรือธัมมชโยนั่นแหละ)

ซึ่งการ“ตั้งจิตไว้ผิด”(มิจกาทฐิผิดตั้ง จิตตั้ง) นี้ เป็นความลึกซึ้งที่ละเอียดประณีตอย่าง สำคัญมาก เพราะ“จิต”นั้นเป็นพลังงานที่ ลึกซึ้ง(คัมภีระ)-เห็นตามได้ยาก(พุทธสา)-รู้ ตามได้ยาก(ทฤษฎี)-สงบชนิดพิเศษ(สันตา)- สุขุมประณีตยิ่ง(ปณิธา)-รู้ไม่ได้ด้วยตรรกะ (อดักกาวจรา)-ละเอียดยิ่งสุด(นิปุณา)-บัณฑิต จริงเท่านั้นจึงจะรู้ได้(บัณฑิตเวทนิยา)จริง ๆ

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๙๒ ว่า

“ใจหวัจกเห็นใจหวัจกแล้ว พึงทำ ความฉิบหายหรือความทุกข์ให้(แก่ตนแก่ผู้อื่น แก่โลก) หรือคนมีเวรเห็นคนมีเวรแล้ว พึงทำ ความฉิบหายหรือความทุกข์ให้(แก่ตนแก่ผู้อื่น แก่โลก) ผู้ที่ ‘ตั้งจิตไว้ผิด’(มิจกาทฐิผิดตั้ง จิตตั้ง) พึงทำเขา(พวกนั้น)ให้‘เลว’กว่านั้น”

[ทีโล ทิสยัง ยันตัง กยิรา

เวรี วา ปนะ เวนัง

มิจกาทฐิผิดตั้ง จิตตั้ง

ปาปิโย นัง ตโต กเรติ ฯ ตติยัง ฯ]

ความหมายอันลึกซึ้งที่สุดของคำ ตรีสพระพุทธเจ้านี้ ขยายให้ชัดก็คือ ใจ หวัจกคือคนเลวระดับ“หวั”ที่เก่งที่ฉลาด เมื่อเห็นกันและกัน และเข้าใจผิดไปในทาง

เดียวกัน ก็รวมกันร่วมมือกันเกิดพลังรวม
ได้มาก จึงเกิดพลังร่วมที่ร้ายแรงทำเลวทำ
ชั่วได้หนักหนาสาหัสด้วยกัน หรือคนที่มี
เวรคือคนอวิชชามีดหนักหนายิ่งปานกัน
เมื่อเห็นกันและกัน และเข้าใจผิดไปในทาง
เดียวกัน ก็รวมกันร่วมมือกันเกิดพลังรวม
ได้มาก จึงเกิดพลังร่วมที่ร้ายแรงทำเลวทำ
ชั่วได้หนักหนาสาหัสด้วยกัน ผนึกกันแน่น
เข้าเป็นพลังฤทธิ์ที่มี“ความเลว”มากยิ่งขึ้น
ทำ“เลว”สาหัสร้ายกาจ “เลว”กว่าอย่างอื่น

ดังตัวอย่างคนไทยที่เห็นได้ ทั้งมวลชน
บางกลุ่มแย่งอำนาจทางการเมืองกัน และทั้ง
มวลชนบางกลุ่มที่แย่งอำนาจทางศาสนา
ล้วนคือใจหวังใจกับใจหวังใจเห็นกันและ
กันก็รวมกัน และคือคนมีเวรกับคนมีเวร
เห็นกันและกันทำเลวเป็นปรากฏการณ์จริง
อยู่ในเมืองไทยปัจจุบันนี้นั้นแหละ ซึ่งล้วน
แต่เพราะ“อวิชชา”ของเขาทั้งหลาย

ถึงอย่างนั้น “ความเลว”ของใจหวังใจ
กับของคนมีเวร จะเลวปานใด คนที่“ตั้งจิต
ไว้ผิด”นั้นจะทำ“ความเลว”ได้ยิ่งกว่านั้น

เพราะเขายังไม่รู้วิธี“การทำใจในใจ”
(มนสิการ)ของตน“ทำใจในใจ”ของตนไม่เป็น

ตัวอย่างเช่น“ทำทาน”ชนิดที่ไม่มีหวัง
ให้ทาน”(น สาเปกโข ทานัง เทติ) ไม่มีจิตผูกพัน
ในผลให้ทาน”(น ปฏิพัทธจิตโต ทานัง เทติ) ไม่มุ่ง
การสั่งสมให้ทาน”(น สันนิธิเปกโข ทานัง เทติ)
ไม่คิดว่า ตายไปแล้วจักได้เสวยทานนี้ จึงให้
ทาน (น อิมัง เปจฺจ ปริภุญฺชิสฺสามิตี ทานัง เทติ)

ผู้ยังยึด“ภพ”ยึด“ชาติ”ในความเป็น
“เทวภพ”(เทวนิยม)อยู่ ด้วยอวิชชา โดยไม่รู้
หรือไม่ยอม“ตัดภพจาตุมหาราช”อันเป็น
ตัวร้ายต้นตอ จึงมีแต่เนรกดทับทวิสุดซับซ้อน

เมื่อ“ภพ”ของจาตุมหาราช(ถ้าเพศหญิง
ก็เรียก“จาตุมหาราชิกา”) ซึ่งเป็น“ภพ”แรก เป็น
“ต้นตอ”ในความเป็น“ภพ”ทั้ง ๖”(ภพนั้นไม่มี
อยู่จริงเลย : อนัตตา) ที่คนทั้งหลายหลงกัน
“จริงๆ”ว่า เป็น“ภพ”ที่เจริญ เป็นคนยิ่งใหญ่
เพราะมีอำนาจเหนือใครๆ เหนือคนทั้ง
หลาย เป็นหัวหน้าคนทั้งหลาย หลงว่านี่
คือ“ความเจริญ” คือ“เทพเจ้า” คือ“เทวดา”

ดังนั้น เมื่อเป็นได้ จะด้วย“ร้าย”ด้วย
“เลว”อย่างไร? แค่นี้? แต่เพราะเขายังหลง
มีอวิชชาอยู่จึงทำร้ายทำเลวนั้นให้ได้ จนได้
กุศลกับบุญถ้าหลงผิดจะตกต่ำถึงบัดซบ



ในยุคที่ไม่มีพุทธศาสนา หรือในยุคที่คนเสื่อมไปจากพุทธศาสนา เช่นยุคนี้ก็จะมียุทธวิธีหลงภาพหลงชาติกันเช่นว่านี่ จึงสร้างภาพสร้างชาติได้ซับซ้อนตกต่ำทับทวี ดังที่เห็นและเป็นกันอยู่ในชาวพุทธไทยทุกวันนี้ เต็มสังคมไทย อยู่ในวงการพุทธที่รับนับถือกันว่า เป็นพุทธกระแสหลัก(เถรสมาคม)ก็ตีพุทธกลุ่มเด่นยิ่งใหญ่ว่า(ธรรมกาย)ก็ด้วย

นั่นคือ ผู้ยังหลงติด“ภพจาตุมหาราช” ไม่ยอมปลดปล่อย เป็นตันจิต ปักหลักอยู่ ไม่ได้ปลดปล่อยไปก่อน แต่เป็นตัวหลักที่๑

“ภพ”ต่อมาก็หลงว่า เป็น“ความเสพรส” เป็นภพที่๒ และหลงจริงๆว่า “ความสุข”เป็น“ความเจริญ”ที่ได้เสพ“สุข”(สุขัลลิกะ) ได้เสวย“ความดีงาม” อันเป็น“อุปาทานโลกีย์”เต็มๆ

ซึ่ง“ภพสุข-ภพยิ่งใหญ่นั่นก็คือดาวดั่งส์” “สุข”คือกาม ส่วน“ยิ่งใหญ่นั่นคืออตตะ” “จาตุมหาราช”นี่เองที่อวิชา หลงว่าตนจะต้องได้“ความสุข-ความยิ่งใหญ่นั่น”มาเสพ

เพราะอวิชาไม่รู้ภพชาติ จาตุมหาราช จึงตัดภพชาติไม่เป็น และหลงสุขหลงยิ่งใหญ่นั่นต้องได้สุข(กาม) ได้ยิ่งใหญ่นั่น(อตตะ) จึงทั้งโลกซับซ้อนหมุนรอบเชิงซ้อน ทั้งราคะ ทั้งรุนแรง ทั้งร้ายกาจ ทั้งอำมหิต เพราะไม่ลดไม่วาง ความเป็น“จาตุมหาราช” เป็น“เหตุ”ใหญ่

“จาตุมหาราช”จึงเป็น“ต้นเชื้อเลวร้าย” ที่ไป“ขยายเหตุ-ขยายผลเชื้อร้ายเลว” ซึ่งทำให้เลวให้ร้ายทับทวียิ่งใหญ่มากมาย

ยิ่ง“ฉลาด”(เจโก)จึงยิ่งเลวร้ายทับทวี

ซับซ้อน“ซ้อนเชิง”ด้วยเล่ห์ หลอกได้เก่งยิ่งๆ

“ความเลว”จึงทวียิ่ง ทับท่วมมากที่สุดๆ

ที่นี่ ผู้ปล่อยวาง“จาตุมหาราช”เป็นแต่ยังติด“สุข” จะ“สุขด้วยกาม” หรือ“สุขเพราะสมใจที่ได้บำเรออัตตา”ก็หลงว่า“สุข”

ทั้งๆที่“สุข”คืออภิชะ คือเท็จ มันไม่มีจริง มันแค่“ชาติ” แค่“ภพ” ซึ่ง“อนัตตา”ทั้งนั้น เป็นอารมณ์ที่“เท็จ”(อภิชะ)แท้ๆ คนผู้ยังมีอุปาทานใน“ภพกาม-ภพใจ”ก็ยึดจริงๆ

“ได้แล้ว” ก็“เสพเป็นสุข”(ดาวดั่งส์) ตนเสพก็เป็น“เทพสุข”(เทวดาดาวดั่งส์) ก็ยังมี“ภพ”มี“ชาติ”อยู่ เพราะยังมี“ตนเสพ”ชาติเจริญ

“ภพสุข-ชาติสุข”ที่ตนเป็นเทวดาเสพนี้แหละ คือผลวิบากที่“เป็นหนี้”อยู่ มันก็สะสมทับซ้อน หนาขึ้น แน่นหนักยิ่งขึ้น

จึงต้องวนเวียน“ใช้หนี้บาป”นี้ไปนาน เพราะเมื่อ“หลง”ว่าอรร้อย ว่าสนุก ว่าเพลิดเพลินว่าน่าได้น่ามีน่าเป็น(สุข) จึงยิ่งยึดไว้ให้“เป็นตนนานๆ” “กาลเวลาที่ตน‘ยึด’ให้ตนเป็นตัวตนต่อไปนี้แหละคือ ภพ“ยามา”

ซึ่งอะไรก็ตาม แม้จะ“มี” ก็ต้องเสื่อมถึงจุด“พัก”หรือจุด“เย็น”จนได้อยู่แน่นอนเอง ในเวลาหนึ่ง แต่ถ้ายังเป็น“อาคามี” ก็จวนกลับมาอยู่ ยัง“ไม่จบ” “ความวน”จึงยาวนาน

ต้องมีภูมิ“อนาคามี”จึงจะไม่วนกลับมา ดังนั้น แม้จะพัก จะหยุด ก็ยัง“วน”ไปใหม่ แต่เพราะตน“ติดขัด” แม้จะถึงจุดพักจุดหยุด(ดุสิต) ก็ไม่ยอมให้มันพัก จึงต่อและต่อไปไม่มีจุดใดขาด มีแต่“มีกับมี”ตลอดกาล

คนผู้ติดยึด จึงมีแต่“มีกับมี” จึงมีแต่
ร้ายกับเลวทัพบทวิ ไม่มีจบ นับประมาณมิได้

กล่าวคือ เมื่อแย่งได้ หลอกสะกดเอา
หรือใช้เล่ห์โกงได้ ก็ชื่นใจ สุขใจ ปิติ-ปลื้มใจ

“ความสุขใจ-ปิติใจ-ปลื้มใจ(อิตตมณฑา
โสมมณัสสา”นี่คือ ลมๆแล้งๆ “อาการหลอก”
แท้ๆ แต่พิษมันร้ายมาก คนโง่จะยิ่งหลง
ยิ่งยึดยึดไต่ใจคน เพราะหลงว่ามันเป็น
แรง เป็นพลัง แรงบ้ำนี่จึงเกิดแท้“มี”แท้จนได้

“ความไม่มี”(สูญ)ที่ยึดมั่นว่า“มี” กระทั่ง
ตนเอง“มี”ขึ้นสำเร็จในใจตนจนได้ ฉะนั้นแล
คือ “อุปาทาน”ที่“สำเร็จโดยหลอกตนเอง
สำเร็จ เป็น“อิตตาหรือรูปที่สำเร็จด้วยจิต”
(มโนมยอิตตา)อันผู้โอ้อวดทั้งหลายหลงยึดกัน

“อาการ”ลมๆแล้งๆเช่นนี้เองคือ “ภพ
ที่๓๓”(ดาวดึงส์) ภพด้านร้ายก็“จาตุมหาราช”
เป็น“ต้นตอแห่งความบ้า” และภพด้านดีก็
“ดาวดึงส์” คือ ต้นตอแห่ง“ความมี” ซึ่งเป็น
“ภพเก้” เป็น“วิมานลวง” เป็น“แดนเพ้อพก
ทั้งก ทั้งร้าย ทั้งแรง ทั้งสนุก ทั้งปลื้ม จึง
เพลิน จึงเพลิน เติลิดไปๆ ไม่รู้จบ”

ซึ่งมันไม่ใช่“ของจริง” เป็นอุปาทาน
ความยึดติดใน“มโนมยอิตตา” คือ “อิตตา
ที่สำเร็จด้วยจิต” มันเป็น มันมีขึ้นมาในจิต

เมื่อได้เสพเสวย“ภพเก้”(จาตุมหาราช)นั้น
-สวรรค์เก้”(ดาวดึงส์)นั้นไปๆจน“สิ้นวิบาก”
นั้นแล้ว(โส ตํ กัมมํ เขเปตวา) “สิ้นฤทธิ์”(ต
อิทธิ) “สิ้นยศ”(ตํ ยส) “หมดความเป็นใหญ่
แล้ว”(ตํ อธิปไตยย) ก็จะเป็น“ผู้กลับมา”(อากมิ)

กลับมาสู่ความเป็นคนเช่นนี้แหละอีก”แล้วๆ
เล่าๆ(อากมิ โหติ อาคันตา อิตถัตต)ตามเดิม
วนแล้ววนเล่า เป็นอยู่อย่างนี้

ฉะนี้เอง ความเป็น“โลก”(วน)

ฉะนี้ คือ“ผล”อยู่ในคนปุถุชนธรรมดา

ที่นี้ “ทาน”เป็น“ประโยชน์”(อานิสงสา)
หรือไม่? นี่แหละที่เป็นประเด็นสำคัญมาก
ต้องศึกษา อย่าง“ลืมนตา”มีสัมพัทธ์เป็นปัจจัย
ถ้าไปหลง“หลับตาสมาธิ”แม้ขั้นใด ๆ ก็ไม่ใช่
กาละ“ทำทาน”เลย มีแต่อยู่ในภพมืดๆนั้นๆ

นั่นคือ ประโยชน์หรืออานิสงส แม้
ผู้ปฏิบัติจะรู้“บาป” แต่จะมีประโยชน์เป็น
“บุญ”มั๊ย? หรือ“ไม่บาปไม่บุญ”? หรือเป็น
บาปยิ่งๆขึ้น? หรือทำจน“บุญ”เสร็จจบ!!!

ซึ่งแตกต่างจากทำ“กุศล”หรือ“อกุศล”
เพราะนั่นเป็นแค่เรื่อง“โลกียะ” และถ้าเป็น
“กุศล”ก็เป็นแค่“กัลยาณธรรม”ตามสามัญ

“อกุศล”ก็ไม่ใช่“กัลยาณธรรม”นั่นเอง
“กุศล-อกุศล”โลก“โลกียะ”วนไม่มีจบ
“กุศล”หรือ“อกุศล”จึงแค่ขั้นโลกียธรรม
“บาป”หรือ“บุญ”จึงจะเป็นโลกุตระธรรม
สูงสุดโลกียะก็“กัลยาณธรรม”เท่านั้น
หาก“ทำใจในใจ”ไม่เป็น ก็ไม่มี“ทาง”เข้าสู่
“โลกุตระธรรม” คนผู้นี้จึงหมดสิทธิ์เด็ดขาด
โปรดตั้งใจทำความเข้าใจให้ประณีต
สุขุมคัมภีรภาพกันดีๆตั้งแต่“หลับตา-ลืมนตา”
ประเด็นสำคัญก็อยู่ที่เรา“ทำใจในใจ”

* เก้าสมัย ใหม่เสมอ *

☞ อ่านต่อฉบับหน้า



ถอดบทสนทนาธรรม
รายการ “สุขทุกข์ของชีวิต”
ระหว่างสมณะเดินดิน ตักขวิโร
และสมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐโฐ
เมื่อวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๙
ณ พุทธสถานสันติอโศก



สมณะเดินดิน ตักขวิโร

สมณะเดินดิน ตักขวิโร : ท่านจันทร์ชวน
ผมมาออกรายการกะทันหัน ยังไม่ทันตั้งตัว แต่ก็
ขออนุโมทนากับท่านที่เอาภาระ จริงๆ แล้วสังคม
ชาวโศกเป็นแบบเคออส (chaos) คือทุกคนเป็น
อิสระแก่กันและกัน ไม่มีการกำหนดหมายว่าใคร
ต้องทำอะไร แต่ความรับผิดชอบของพวกเราที่อยู่
ร่วมกัน แม้ไม่ได้กำหนดหมายแต่ทุกอย่างเหมือนมี
การบูรณาการสมบูรณอยู่ในตัว ทั้งนี้ก็เป็นเพราะ
ว่าจิตวิญญาณความมีน้ำใจของพวกเราทำให้รู้สึก
ถึงความอุดมสมบูรณ์อยู่ตลอดเวลา ทำให้ทุกอย่าง
ดูลงตัว



พุทธศาสนาที่ถูกต้องตรงธรรม
ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
แม้ผ่านกาลเวลา
มากกว่า ๒,๕๐๐ ปี แล้วก็ตาม
ผู้ใดนำไปศึกษาประพฤติปฏิบัติ
ตามพระธรรมคำสั่งสอนของพระองค์
ผู้นั้นย่อมเกิดปัญญาสว่างไสว
มีพลังที่ตื่นรู้
ขับไล่ความมืดบอดแห่งอวิชชาให้หมดไป
อันคือความวิเศษสุดมหัศจรรย์
ของพุทธศาสนา
ที่จะนำพาชาวพุทธ
ให้พ้นจากความหลงโง่งมมาย
ซึ่งคือเหตุแห่งการเกิดทุกข์ที่แท้จริง

สมณะแพะพุทธ จันทเสฏโฐ

สมณะแพะพุทธ จันทเสฏโฐ : ผมมีความคิดว่า ถ้าเราต้องการความลงตัวโดยความคิด คิดว่า น่าจะลงตัวแบบนี้แบบนี้ เราต้องวางแผนเพื่อให้มันลงตัว จากประสบการณ์ผมพบว่า ความลงตัวด้วยความคิดไม่มี ส่วนการกระทำกับความคิดอย่างไหนยากกว่ากัน ผมเคยถามหลาย ๆ คนก็ได้คำตอบว่าคิดง่ายกว่าทำ แต่เอาเข้าจริงทำง่ายกว่าคิด เพราะทำมีตัวจับ แต่คิดมันวนไม่รู้จบ ผมคิดเรื่องเคอื่อลว่า ความหมายแท้จริงคือความโกลาหล แต่อีกความหมายหนึ่งเหมือนไร้ระบบ แต่ในนั้นก็มีระบบ ผมสรุปว่าเป็นเรื่องจิตสำนึกเป็นเรื่องความ

รับผิดชอบ อย่างผมสำนึกในบุญคุณของหมู่กลุ่มจริง ๆ เพราะได้รับการเกื้อกูลจากครูบาอาจารย์ และหมู่กลุ่มเสมอมา

สมณะเดินดิน ดิกขวิโร : ดูจากเหตุการณ์บ้านเมืองทุกวันนี้ ผมรู้สึกว่าคุณในประเทศเรามี ๒ ความคิด อันแรกรู้สึกว่าคุณประเทศเราแย่ไปหมดทุกเรื่อง นสพ.ฉบับหนึ่งที่เขาไม่ชอบรัฐบาล เขาบอกว่า ๒ ปีของ คสช.ที่ทำมาติดหล่มเศรษฐกิจ การปฏิรูปก็ไปไม่ถึงฝั่ง ปฏิวัติมา ๒ ปีพาประเทศชาติล้มเหลว แต่ในอีกมุมมองอย่างอาจารย์วันชัย สอนศิริ ซึ่งเป็น สปท.กลับมองว่าพลเอกประยุทธ์



“

ท่านนายกามีลักษณะน่าชื่นชมคือ
ท่านไม่คำนึงเรื่องคนชอบไม่ชอบ
แต่ดูว่าสิ่งที่พูดไปจริงหรือไม่จริง
ผู้ที่อยู่เหนือกระแสแห่งความชอบและความ
ไม่ชอบจะซื่อสัตย์ต่อความจริง

”

เป็นนายกาที่ดีกว่าใคร ๆ ที่ผ่านมา ดอกเตอร์
เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ก็บอกว่า เพราะมีการปฏิวัติจึงมี
การพัฒนา ส่วนพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ก็ให้คะแนน
สูงกว่าเพื่อน ท่านให้คะแนนการบริหารประเทศ
ของพลเอกประยุทธ์ระดับ A+10 แก้มบอกว่า เป็น
นายกาที่ดีที่สุดอีก ไม่รู้ว่่านักการเมืองสายอื่น ๆ ได้
ฟังแล้วจะรับได้หรือไม่ แต่ท่านมองจากภาวะวิกฤติ
ชาติ บ้านเมืองมีความแตกแยกแล้วนายกาทนอยู่
ได้ท่ามกลางความกดดันและประกาศอย่างชัดเจน
ว่า ตัวเองทำงานไม่ได้ต้องการสืบทอดอำนาจ ไม่ได้
ต้องการตำแหน่ง ต้องการเพียงมาทำประโยชน์ให้
บ้านเมือง ไม่ได้มาหาคะแนนเสียง

ยามที่คนไทยกำลังฉุนเฉียว โมโหเรื่องวอลเลย์
บอลที่ถูกญี่ปุ่นโกงชัยชนะ ท่านนายกาก็ตั้งว่า
อย่าเอาตัวเราไปตัดสิน ต้องดูกรรมการเขาด้วย
เขาตัดสินไม่ถูกต้องก็ร้องเรียนกันไป ไม่ใช่เอาแต่
ความรู้สึกของตัวเอง คือปกติผู้นำทางการเมือง
จะไม่กล้าพูดอย่างนี้ เพราะสวนกระแสมหาชนที่
กำลังมีอารมณ์จะเอาเรื่องญี่ปุ่นอยู่ แต่ท่านขัดใจ
คนด้วยการพูดให้สติ โดยไม่สนใจว่าคะแนนนิยม
จะตก และให้กำลังใจผู้เลววอลเลย์บอลว่าถ้าจะ
ชนะก็ขอให้ชนะอย่างขาวสะอาด แพ้ก็ให้แพ้อย่าง
สมศักดิ์ศรี เราแพ้นี้แม้จะขมขื่นก็เป็นบทเรียน
ในครั้งหน้า รู้สึกว่าท่านเป็นผู้ใหญ่ที่รู้จักหวั่น และ

กล้าพูด แม้คนอาจจะไม่ชอบ ท่านไม่กลัวเรื่องคน
ชอบไม่ชอบ แก้มบ่นถึงสื่ออีกว่า ที่ถ่ายทอดข่าว
ความรุนแรงกันตั้ง ๕ ชั่วโมง ๖ ชั่วโมงยังทำได้ ที่
เรื่องดี ๆ ที่ท่านพูดจะให้ประเทศเจริญก้าวหน้า ไม่
เห็นถ่ายทอดให้เลย

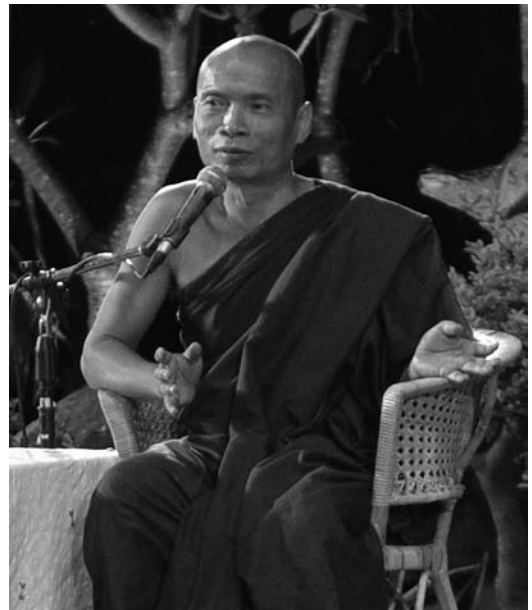
สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐ์ : ผมว่าท่าน
นายกามีลักษณะน่าชื่นชม คือ ท่านไม่คำนึงเรื่องคน
ชอบไม่ชอบ แต่ดูว่าสิ่งที่พูดไปจริงหรือไม่จริง ผู้ที่
อยู่เหนือกระแสแห่งความชอบและความไม่ชอบจะ
ซื่อสัตย์ต่อความจริง และซื่อสัตย์ต่อการชี้ว่าอะไร
คือความไม่จริง ผมนึกถึงนางอองซาน ซูจี ตอน
นั้นคนพม่าถูกข่มขู่ล่าหาว่าข่มขืนฆ่าหม่มชาว
อังกฤษที่เกาะเต่า แต่ทางฝ่ายบ้านเมืองของพม่า
และทางกลุ่มลัทธิมนุษยชนส่งเสียงคัดค้านแรง
มาก ไม่ให้นำผู้ต้องหาพม่าทั้ง ๒ คนมาดำเนินคดี
มีคนนำเรื่องนี้ถามอองซานซูจีซึ่งขณะนั้นยังไม่มี
ตำแหน่งใดในรัฐบาล เธอบอกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่อง
ของศาลไทยและกฎหมายไทยก็ต้องเคารพ คือคำ
ตอบของอองซาน ซูจี ซึ่งพูดในขณะที่กระแสคัดค้าน
ของชาวพม่าต่อการจับกุมผู้ต้องหาที่นั่นค่อนข้าง
รุนแรง

หลังจากนั้น นางอองซาน ซูจี ก็ชนะการเลือก
ตั้งอย่างถล่มทลาย ผมเชื่อว่าถ้าออง ซาน ซูจี
เลือกที่จะพูด โดยไม่ได้เอาความที่คนชอบไม่ชอบ

“

ท่านพุทธทาสกล่าวว่า
จะแปลประชาธิปไตยว่า
เอาประชาชนเป็นใหญ่ไม่ได้
ถ้าประชาชนเป็นใหญ่แล้วมันโกง มันบ้า ๆ บอ ๆ
มันก็เป็นประชาธิปไตยบ้า ๆ บอ ๆ เท่านั้นเอง

”



เป็นหลัก แต่คำนึงถึงความจริงเป็นที่ตั้ง ในระยะยาวคนแบบนี้จะได้รับการยอมรับ แต่ถ้าเป็นพวกตุ๊กตากระแสก่อนว่าถ้าพูดไปแล้วจะเสียอะไร จะได้อะไร โดยเอากระแสเป็นที่ตั้ง ที่สุดแล้วก็จะถูกมองว่าไม่จริงใจต่อสัจจะความจริง

สมณะเดินดิน ดิกขวิโร : ตรงนี้เป็นน้ำหนักที่พอครูให้คะแนนนายกคนปัจจุบันสูงมากที่กล้าทวนกระแส และไม่เอาใจใคร พร้อมจะทะเลาะกับสื่อ ท่านมักบอกพวกเขาเสมอว่าคุณน่าจะคิดอะไรได้มากกว่านี้ ก็น่าเห็นใจท่าน เพราะสื่อมักถามอะไรโดยไม่ได้มีความคิดอ่านสร้างสรรค์ ถ้ามแบบเปลี่ยนให้เกิดเรื่องตลอดเวลา ท่านนายกจึงดูเหมือนควีนออกทุกครั้งที่แม้ท่านจะรู้ตัวและพยายามคุมอารมณ์ และแก้ไขปัญหายูก็ตาม

ที่นี้มาถึงประเด็นว่าเราอยู่ในแผ่นดินไทยด้วยกัน ก็มีคน ๒ กลุ่มที่รู้สึกว่าการไทยกำลังแย่ไปทุกด้านทุกเรื่องทุกอย่างและเป็นเผด็จการมากที่สุด แต่พอครูก็ทำให้เราเข้าใจอีกอย่างหนึ่ง ถ้าเป็นเรื่องศาสนาจะเข้าใจได้ยากกว่านี้ นี่พูดแค่ประชาธิปไตย ซึ่งง่ายกว่าหลักธรรมของพระพุทธเจ้าตั้งแต่โยคะ แค่ว่าเรื่องประชาธิปไตยง่าย ๆ ทั้งนักวิชาการ ทั้งผู้รู้ทั้งหลายยังมองว่าทุกวันนี้เราไม่มี แต่พอครูกลับมีมุมมองว่าตอนนี้ เมืองไทยมีประชาธิปไตยที่เจริญกว่าอเมริกาอีก เพราะ

ที่นั่นยังเรียกร้องกันอยู่หลายเรื่อง จนจะเรียกได้ว่าอเมริกัน สปริง ตามพวกอาหรับ สปริงแล้วเนื่องจากคนอเมริกันชักทนไม่ไหวที่นักการเมืองอเมริกันทำเพื่อนายทุนเท่านั้น ขณะที่ชาวอเมริกันกว่า ๙๐% ไม่ได้อะไรจากการเมืองการบริหารงานของรัฐบาลจนเกิดการประท้วงขึ้นที่วอลสตรีท ซึ่งเหตุการณ์นี้ทำให้เรางว่ว่าที่เขาวัวเราเป็นเผด็จการนั้น แท้จริงแล้วใครกันแน่ที่เป็น

ท่านพุทธทาสเคยกล่าวว่า จะแปลประชาธิปไตยว่าเอาประชาชนเป็นใหญ่ไม่ได้ ถ้าประชาชนเป็นใหญ่แล้วมันโกง มันบ้า ๆ บอ ๆ มันก็เป็นประชาธิปไตยบ้า ๆ บอ ๆ เท่านั้นเอง ถ้าประชาชนโกง เขาก็เลือกคนโกงเป็นผู้แทน ผู้แทนโกงก็เลือกนายกโกง สุดท้ายโกงกันทั้งบ้านทั้งเมือง ท่านพุทธทาสจึงให้คำจำกัดความของประชาธิปไตยว่า เอาประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่

อาจารย์มีชัยจึงร่างรัฐธรรมนูญฉบับ **“ประโยชน์ประชาชนเป็นหลัก”** ท่านนายกาก็ทำงานโดยไม่คิดสืบทอดอำนาจหรือหาประโยชน์ส่วนตัวและลงมือทำ ถ้าไปถามชาวบ้านธรรมดา ๆ ว่า ม.๔๔ ที่เขาวัวเผด็จการ ชาวบ้านชาวช่องทั้งหลายต้องเดือดร้อนอะไรมั้ย มีใครถูก ม.๔๔ เอาไปยิงไปฆ่าหรือเปล่า ท่านนายกก็ยังพูดว่าทุกวันนี้



“

เมื่อก่อนนี้ที่ว่ามีประชาธิปไตยเต็มที่
คนเหนือจะไปได้หรือคนใต้จะไปเหนือก็ไม่ได้
และมีเรื่องเผาโน่นเผานี่
แต่ทุกวันนี้
เราไปมาหาสู่กันได้อิสระเสรี สบายๆ

”

ท่านยังไม่ได้ใช้อำนาจ ม.๔๔ ไปเช่นฆ่าใครเลย

เรื่องอย่างนี้ ผมคิดว่านักวิชาการหรือผู้นำจะเข้าใจได้ว่ายุคนี้เรามีอิสระมากขึ้น เมื่อก่อนนี้ที่ว่ามีประชาธิปไตยเต็มที่ คนเหนือจะไปได้หรือคนใต้จะไปเหนือก็ไม่ได้ และมีเรื่องเผาโน่นเผานี่ แต่ทุกวันนี้เราไปมาหาสู่กันได้อิสระเสรี สบายๆ ส่วนเรื่องป่าที่พวกนายทุนรุกที่ทำกินของเกษตรกร ผมฟังอธิบดี สปก.บอกว่า แม้จะยึดมาได้บ้างแล้ว ก็ยังมีที่อีกหลายล้านไร่ที่นายทุนยึดอยู่ ถ้าไม่ใช้อำนาจของ คสช.ตอนนี้ก็แก้ไม่ได้เพราะเป็นที่ สปก.ไม่รู้เป็นที่ของใคร เขาก็ไม่แสดงตัวทั้งที่มีเจ้าของอยู่ เขาไม่กล้าบอก จะไปไล่จับก็ไม่ได้ แม้แต่เจ้าหน้าที่สปก.ก็ไม่สามารถไปยึดคืนมาได้ พอใช้อำนาจเด็ดขาด เราถึงได้ผืนป่า ได้ที่ดินคืนมา แล้วอย่างนี้เราจะเอาประชาธิปไตยแบบไหนล่ะ แบบยกพวกตีกันอย่างเก่า หรือจะเอาประชาธิปไตยที่เราอยู่กันอย่างสงบสุข ปลอดภัยจากการถูกพวกมีอำนาจและอิทธิพลมาคุกคาม เช่นตัวอย่างเผาศาลากลางจังหวัด ซึ่งกรณีนี้ผู้กระทำความผิดถูกศาลฎีกาล้างจำคุกตลอดชีวิต

เพราะอยู่ๆ ชาวบ้านธรรมดาจะไปกล้าเผา

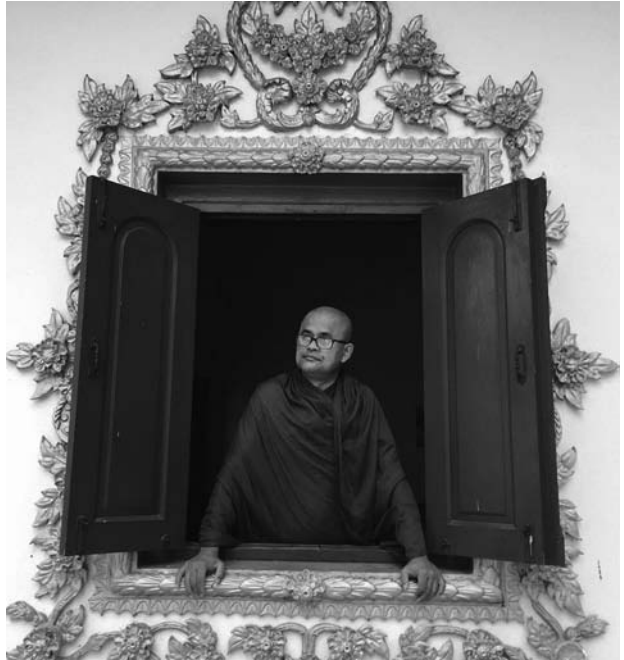
ศาลากลางจังหวัดได้อย่างไร มันก็ต้องมีหัวหน้าที่กล้าพานำพาทำ ซึ่งก็เป็นเรื่องของวิบากกรรม แต่พูดถึงเรื่องอำนาจอิทธิพลในยุค คสช.เราจะเห็นว่าที่เคยคิดว่าคุณมีไว้ซึ่งหมาขังคนจนเท่านั้น แต่วันนี้ก็ได้เห็นแล้วว่าใครจะใหญ่แค่ไหนถ้าผิดกฎหมายก็ติดคุกเรียงแถว ผมก็อยากจะทำให้ความเท่าเทียมกันทางกฎหมาย ซึ่งแต่ก่อนไม่ค่อยได้เห็น มาถึงยุคนี้ค่อยเป็นจริงขึ้นมา ในมุมมองอย่างนี้ เราารู้สึกว่าประเทศเป็นประชาธิปไตยแล้ว แต่นักวิชาการมองว่าเป็นเผด็จการ เมื่อไหร่จะคืนประชาธิปไตยซะที ซึ่งเราก็เกรงว่าคืนให้เมื่อไหร่ก็อาจมีการลูกลูมาฆ่ากันอีกก็ได้

สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐ์ : ผมกำลังคิดจากข่าวที่มีคนบางกลุ่มบางคนบอกว่าพวกเขา กำลังปกป้องพระพุทธศาสนา ซึ่งพุทธศาสนาของเขาคือหลวงพ่อ เรียกร้องกันให้มาปกป้องหลวงพ่อก็มีการโพสต์ภาพคนนับแสนมาทางม็อบทางเดินที่รวมพลอยู่แถววัดเพื่อปกป้องหลวงพ่อ โดยอ้างว่ามีคนจะทำร้ายพุทธศาสนา ซึ่งเป็นการนำพุทธศาสนากับหลวงพ่อมาเป็นเรื่องเดียวกัน มันเหมือนเอาคำว่า “ประชาธิปไตย” กับคำว่า “ต้องถูก” แทน

“

เรื่องหลวงพ่อกำลังเป็นคดีอาญา
เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินเงินทอง
เป็นการฉ้อโกง ยักยอก รับของโจร
เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องความเห็น
แต่เป็นเรื่องกฎหมายที่ต้องหาความชัดเจน
โดยกระบวนการยุติธรรม
แต่กลับใช้คำว่า
พระพุทธศานากำลังถูกรังแก
หลวงพ่อกำลังถูกเล่นงาน
ประชาธิปไตยกำลังถูกเผด็จการปิดกั้น

”



คำว่า “ถูกต้อง” มาเป็นคำเดียวกัน กระทั่งยึดว่าใครที่อยู่คนละฝ่ายกับตนไม่ใช่ ฝ่ายประชาธิปไตย และคนที่อยู่คนละฝ่ายกับหลวงพ่อก็คือไม่ใช่คนของพุทธศาสนา และเป็นผู้ไม่หวังดีต่อศาสนาพุทธ ผมเลยเชื่อมคำว่าประชาธิปไตย กับฝ่ายเผด็จการเผด็จการนั้นเป็นฝ่ายผูกขาดประชาธิปไตย และพวกนี้นำพุทธศาสนาไปอยู่ฝั่งเดียวกับหลวงพ่อกับและบอกถ้าหลวงพ่อกำลังจะมีคนทั่วโลกมาปกป้องขนาดนี้หรือ

สมณะเดินดิน ดิกขวิโร : สถานการณ์บ้านเมืองขณะนี้เดินมาถึงจุดที่คนทำลายศาสนามากที่สุดอ้างตัวว่ามาปกป้องพุทธศาสนา ทำให้ศาสนาเจริญรุ่งเรือง กลุ่มนักการเมืองที่ทำลายบ้านเมืองมากที่สุดก็อาสาออกมารักษาบ้านเมือง จะทำบ้านเมืองให้เป็นประชาธิปไตย ดูๆ มันกลับหัวกลับหางไปหมด กลายเป็นว่าพวกเราต่างหากเป็นพวกมารที่จะมาทำลายศาสนา มาทำลายบ้านเมือง

สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐโฐ : กลายเป็นว่าความชั่วกำลังสร้างความชอบธรรม และสังคมกำลังสร้างความชอบธรรมให้ความชั่วซึ่งชั่วชัดๆ

โดยเห็นชอบไปกับการกระทำของพวกเขา เช่น เรื่องเผาบ้านเผาเมือง หรือแม้แต่เรื่องหลวงพ่อกำลังเป็นคดีอาญาเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินเงินทอง เป็นการฉ้อโกง ยักยอก รับของโจร ทั้งๆ ที่เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องของความเชื่อ ไม่ใช่เรื่องทฤษฎีความเห็นในการตีความเผยแพร่พระศาสนา ซึ่งถ้าเป็นเรื่องความเห็น เช่น คุณเห็นต่างจากข้อความในพระไตรปิฎก หรือคุณเห็นต่างกับฉันในเรื่องนั้นเรื่องนี้ฉันก็ไม่ว่าอะไรหรอก คุณมีสิทธิ์เห็นต่างจากฉันได้ แม้เราจะใช้พระไตรปิฎกเล่มเดียวกันก็ตาม

แต่เรื่องหลวงพ่อกำลังไม่ใช่เรื่องความเห็น มันเป็นเรื่องของกฎหมายที่ต้องหาความชัดเจนโดยกระบวนการยุติธรรม แต่กลับใช้คำว่าพระพุทธศาสนาที่กำลังถูกรังแก หลวงพ่อกำลังถูกเล่นงาน ประชาธิปไตยกำลังถูกเผด็จการปิดกั้น ถ้าเราเอาคำดีไปใช้กับสิ่งที่ไม่ดีและมีสื่อนำมาตอกย้ำบ่อยๆ จะเป็นการพูดโกหกนั้นถ้าอยากให้คนเชื่อทำได้ไม่ยาก แค่พูดบ่อยๆ จนตัวเองก็หลงเชื่อได้ก็สำเร็จแล้ว

สมณะเดินดิน ดิกขวิโร : สุดท้ายความชั่วก็กลายเป็นความชอบธรรมและความถูกต้อง



“

พ่อครูก็มีความเห็นว่า
สังคมไทยเป็นสังคมมีปัญหา
มีฉะนั้นแล้วทั้งอาจารย์ ส.ศิวัรักษ์
และสันติอโศกเองก็คงอยู่ไม่ได้
เพราะถึงเราจะพูดจะสอนทวนกระแส
พูดเชิงตำหนิ
สังคมก็ยังให้พื้นที่เรายืนอยู่ได้
ทำงานต่อไปได้

”

ของสังคม คนดีก็ชี้แจงไปเถียงด้วย ได้แต่เพียงปกป้องความจริงเอาไว้จนถูกหาว่าเป็นพวกอนุรักษนิยม เป็นพวกขัดขวางความเจริญของประชาธิปไตย

สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏโฐ : การต่อต้านหรือการสนับสนุนอะไรก็ตาม เราไม่ได้ดูที่เรื่องสนับสนุนหรือต่อต้านอย่างเดียว เราดูที่คนด้วยว่าใครต่อต้าน ใครสนับสนุน โดยเฉพาะบางเรื่องที่เราไม่ค่อยรู้หรือไม่ได้ศึกษาชัดเจน เช่น เรื่องลงประชามติรับหรือไม่รับร่างรัฐธรรมนูญ เราก็ใช้วิธีง่ายๆ โดยดูจากคนที่สนับสนุนและต่อต้าน ถ้าเรื่องไหนคนชั่วต่อต้าน เรื่องนั้นมันก็น่าจะดี หรือเรื่องเดียวกันถ้าคนดีสนับสนุนให้วิเคราะห์เบื้องต้นไว้ก่อนว่าน่าจะเป็นเรื่องดี แต่ในกรณีนี้ถ้าไม่มีเวลาศึกษาจริง ก็ให้ใช้เกณฑ์นี้วินิจฉัยได้แต่จริงๆ แล้วก็รู้การอ่านและวิเคราะห์ตามสติปัญญาตัวเองไม่ได้ เว้นแต่มีเงื่อนไขความถนัดหรือความรู้ไม่พอ ก็ใช้วิธีนี้ได้

ผมมีประสบการณ์จริงที่อาจารย์ ส. ศิวรักษ์ มาเล่าให้ฟัง เป็นเรื่องการอภิปรายหัวข้อว่าควรบัญญัติให้ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ อาจารย์เป็นฝ่ายตรงข้ามกับญัตตินี้ ตอนหนึ่งท่านเล่าว่า ท่านพูดต่อหน้าคนกลุ่มนั้นว่า เป็นเพราะกลุ่ม

คนอย่างพวกคุณที่ใช้คำว่าเพื่อปกป้องพุทธศาสนา นี่แหละ พุทธศาสนาจึงฉิบหายมาจนถึงทุกวันนี้

อาจารย์ ส. ท่านมองว่า คนที่อ้างจะปกป้องสิ่งดี ๆ อย่างพุทธศาสนานั้นเป็นคนไม่ดี ก็เลยทำให้สิ่งดี ๆ อย่างพุทธศาสนาเสียไปด้วย ท่านกล่าวพูดบนเวทีต่อหน้าสื่อสาธารณะที่ถ่ายทอด แต่หลังจากนั้นปรากฏว่าคนเหล่านั้นก็กลับมาคุยกับอาจารย์ด้วยดี

สมณะเดินดิน ดิกขวิโร : นั้นแสดงว่าพวกเขาก็มีปัญหา จริง ๆ แล้วพ่อครูก็มีความเห็นว่าสังคมไทยเป็นสังคมมีปัญหา มีฉะนั้นแล้วทั้งอาจารย์ ส.ศิวัรักษ์และสันติอโศกเองก็คงอยู่ไม่ได้ เพราะถึงเราจะพูดจะสอนทวนกระแส พูดเชิงตำหนิ สังคมก็ยังให้พื้นที่เรายืนอยู่ได้ ทำงานต่อไปได้

สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏโฐ : ผมว่าสังคมไทยยังไม่ถึงขั้นมีคัลลียุค พ่อครูท่านได้กล่าวถึงยุคต่างๆ หลายยุค และ ๒ ยุคสุดท้ายคือกัลลียุคกับมีคัลลียุค มีคัลลียุคนั้นเรายังไม่ถึง ปัจจุบันนี้เริ่ม ๆ เข้าสู่กัลลียุค เราจึงได้เห็นบ้านเมืองไม่มีชื่อไม่มีแป คนไม่มีความยับยั้งชั่งใจ ไม่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ถึงยุคที่ดอกเตอร์ลากป็นมาฆ่าดอกเตอร์ด้วยกัน แล้วดอกเตอร์ก็เอาปืนจ่อหัวตัวเองตายไปด้วย

๘๘

เรื่อง ๑ ดอกเตอร์ ฆ่า ๒ ดอกเตอร์
ในที่สุด ดอกเตอร์มือฆาก็ฆ่าตัวตายตาม...
คนมีความรู้จนจบปริญญาเอกได้
ก็ต้องเป็นคนมุ่งมั่นพอสมควร
ปัญหาคือเขาเอาความมุ่งมั่นไปใช้ในทางไหน...
มนุษย์เราต่อให้เก่งแสนเก่ง ฉลาดแสนฉลาด
ถ้าไม่รู้เท่าทันวาระจิตตัวเองก็น่าสงสารมาก

๘๙



ค่านิยมเช่นนี้จะจะมีมากขึ้น สมัยก่อนเราไม่ค่อยได้ยิน แต่หลังจากมีข่าวสารข้อมูลเปิดเผยว่ามีการฆ่าคนตายและนำไปขึ้นกระบอกเดียวกันมายิงตัวเองตาย ชาวทำนองนี้เกิดขึ้นราวกับเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ แม้กระทั่งเรื่อง ๑ ดอกเตอร์ ฆ่า ๒ ดอกเตอร์ และในที่สุด ดอกเตอร์มือฆาก็ฆ่าตัวตายตาม ประเด็นสำคัญประการหนึ่งที่ผมเห็นคือ บางครั้งการยึดว่า “ฆ่าได้พยายามไม่ได้” ทำให้ดอกเตอร์ก่อเหตุสุดโต่ง โดยสะกดจิตตนเองจนนำไปสู่การปฏิบัติการณ์โหดและรุนแรง จนสุดท้ายต้องทำลายตนเองด้วย

สมณะเดินดิน ดิกขวิโร : ไปยิงเปรี้ยๆ ฆ่าเขาตายแล้วเดินลงมาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เป็นภาวะที่ไม่ปกติของคน ซึ่งไม่ใช่คนฆ่ามาก่อน แสดงว่า ๓ ปีที่ผ่านมาเขาบ่มเพาะความโกรธ ความเกลียดไว้อย่างมากมาย

สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐ์ : เขาเคยคิดฆ่าตั้งแต่ ๓ ปีก่อน กระทั่งมาปฏิบัติการหลังจากผ่านไปแล้ว ๓ ปี อันนี้น่าตระหนักมากกว่า ตักกะ/ความตรึก วิตักกะ/ความวิตก ลังกับปะ/ความดำริที่อยู่ใจนั้นไม่ได้ชำระชะล้างเลย อย่างที่พ่อครูสอน ลังกับปะ ๗ ตั้งแต่ตักกะ วิตักกะ ลังกับปะ อับปนา/ความแฉ่วแฉ้อ พยัปปนา/ความแนบแนม

เจตโสภณโรปนา/ความปักใจมั่น วจิสังขารา/วจิสังขารเตรียมพูด ซึ่งทั้งหมดนี้อยู่ในจิตทั้งนั้นก่อนจะออกมาภายนอกเป็นวจีกรรมหรือกายกรรมก็ตาม ถ้าเราไม่รู้เท่าทัน ไม่ล้างมัน ต่อมามันจะมีชุดความคิดอื่นไปสนับสนุนแล้วค้างเติ่งอยู่ในจิต เช่น คำว่า “ฆ่าได้ พยายามไม่ได้” ซึ่งเป็นทฤษฏี

คนมีความรู้จนจบปริญญาเอกได้ก็ต้องเป็นคนมุ่งมั่นพอสมควร ปัญหาคือเขาเอาความมุ่งมั่นไปใช้ในทางไหน ถ้าตักกะ วิตักกะ ลังกับปะ เต็มไปด้วยกิเลส อับปนา พยัปปนา เจตโสภณโรปนา วจิสังขาราที่มีกิเลสเป็นตัวหล่อเลี้ยงอยู่ถึง ๓ ปี จึงนำไปสู่ปฏิบัติการอันเลวร้ายได้ ผมดูข่าวนี้แล้วนึกถึงการอ่านจิต ผมรู้สึกว่ามันมนุษย์เราต่อให้เก่งแสนเก่ง ฉลาดแสนฉลาดขนาดไหน ถ้าไม่รู้เท่าทันวาระจิตตัวเองก็น่าสงสารมาก

ผมเชื่อว่าดอกเตอร์ที่ไปยิงดอกเตอร์ทั้งสองตายอย่างเลือดเย็น แล้วเดินออกไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น คนคนนั้นต้องมีชุดความคิดสนับสนุนของการกระทำของตนมากพอ และแม้ที่สุดเอาปืนจ่อหัวตัวเองตั้งหลายชั่วโมงก่อนฆ่าตัวตาย แม้มีคนสนิทมาอ้อนวอนอยู่ใกล้ๆ บางครั้งเขาเองก็มีทำที่อ่อนโยนลง เอาปืนออกจากศีรษะบ้าง ส่อการไตร่ตรองของอีกฝั่งความคิดที่พยายามจะหลุด



๘๘

ตัวลัจจาภินิเวสที่แปลว่า

ฝังหัวอยู่แต่กับลัจจะของตนเองแคบ ๆ นั้น
น่ากลัวจริง ๆ ยิ่งฝังมา ๓ ปีแล้วไม่ได้ล้าง มัน
จึงแตกหน่อต่อเนื่องยิ่งกว่าแบคทีเรียอีก พ่อครู
บอกว่า คุณจะเล่นอะไรก็เล่นไปเถิด
อย่าเล่นกับกิเลสก็แล้วกัน

๘๙

จากความคิดเดิมอยู่เหมือนกัน แต่ตัวลัจจาภินิเวส
ที่แปลว่าฝังหัวอยู่แต่กับลัจจะของตนเองแคบ ๆ นั้น
น่ากลัวจริง ๆ ยิ่งมันฝังมา ๓ ปี แล้วไม่ได้ล้าง มัน
จึงแตกหน่อต่อเนื่องยิ่งกว่าแบคทีเรียอีก พ่อครู
บอกว่า คุณจะเล่นอะไรก็เล่นไปเถิด อย่าเล่นกับ
กิเลสก็แล้วกัน

สมณะเดินดิน ดิกขวิโร : เหมือนจะบอกว่าถ้า
เราไม่ฆ่ากิเลส กิเลสก็ฆ่าเรา ถ้ามันแรงมากพอ
มันก็ฆ่าคนอื่น ถ้าแรงไม่พอมันก็ฆ่าตนเอง ผม
ดูพวกเราบางคนพออายุ ๓๐-๔๐ จะเริ่มควบคุม
ตัวเองไม่ได้เมื่อร่างกายอ่อนแรง กิเลสความโกรธ
ความแค้นอารมณ์ที่ไม่พอใจทั้งหลายมันจะทะลัก
ออกมาเหมือนนรกแตกตอนนั้น มันจะออกมาทั้ง
คำหยาบคาย ทั้งกามราคะ โทสะ พยาบาท มันจะ
ออกมาทั้งหมด ทำให้ได้ข้อคิดว่าบางครั้งเราอาจ
จะไม่ได้ถือปิ่นโปฆ่าใคร แต่ความโกรธความ
ไม่พอใจ ก็พร้อมจะเป็นนรกแตกหรือระเบิด
เวลาทำลายเราได้ทุกเมื่อเหมือนพวกระเบิดพลี
ชีพ ตอนนี้ผมอยากจะขมวดว่า อะไรเป็นเหตุปัจจัย
ทำให้คนมีชุดความคิดแค่ว่าโกรธก็ทำตามความโกรธ
อย่างที่เรียกว่าคิดสั้น ทำไม่คิดให้ยาวอีกหน่อย

ว่า ฆ่าคนแล้วไม่จบเรื่องหรอก แต่คนโกรธมาก ๆ
ก็คิดแค่ว่าคนนี้ทำให้เราโกรธก็ฆ่ามันเสียจะได้หาย
แค้น แต่มันไม่จบ กลับกลายเป็นผลให้ต้องฆ่าตัว
เองอีก คนระดับดอกเตอร์น่าจะคิดได้ยาวกว่านี้

สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐ์ : คิดสั้น มันก็
คือคิดชั่ววูบ ความชั่วมันเข้ามาวูบหนึ่ง แต่คนไป
เอาวูบของความชั่วนั้นมาเป็นเรื่องจริงจัง

สมณะเดินดิน ดิกขวิโร : แต่ตอนจะฆ่าตัวเอง
นั้นไม่ใช่ชั่ววูบเพราะตำรวจต้องกล่อมอยู่ตั้งหลาย
ชั่วโมง

สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐ์ : ถึงกระนั้น
ตอนลั่นไกยิงตนเองและผู้อื่นตายนั้นก็คือตอนชั่ว
วูบ ถ้ารู้ทันอารมณ์ความชั่วที่เข้ามาวูบ ๆ ตั้งแต่เมื่อ
๓ ปีก่อน ไม่ปล่อยยให้มันวูบ แล้วมันวาบขึ้นมาอีก
ปัญหาอยู่ที่เราปล่อยให้กิเลสมันมาวูบแล้วมันก็วาบ
เป็นพัก ๆ อย่างที่พ่อครูว่ามันพักยกชั่วคราว การ
ปฏิบัติธรรมในพุทธศาสนาเมืองไทยโดยส่วนใหญ่
มีความสามารถทำให้กิเลสพักยก ก็ดูเหมือนว่ามัน
ก็พออยู่ได้ เรียกว่าเป็นการจับเสือใส่ถุงพลังสูง ยิ่ง
พลังสูงแล้วไม่ล้างกิเลสด้วยกระบวนการวิปัสสนา
จริง ๆ ไม่ได้ไปล้างลึกถึงชั้นโยนิโสมนสิการ ถึงที่

๘๘

คนนั้นมาย้ายยัศศักดิ์ศรี มาเบียดเบียนเรา
เขาก็ทำจริง ๆ รังแกเราจริง ๆ
จิตที่มีกิเลสของเราออกมาทำงาน
เพ่งโทษไปหมด แต่ถ้าฉลาดในการอ่านจิต
แม้เขาจะทำผิดต่อเราจริง แต่เราจะไม่ผิดใจ
เวลามีปัญหาก็กำหนดรู้ นั่นความผิดของเขา
ที่เขาทำผิดก็เป็นวิบากของเขา ไม่ใช่ของเรา

๘๙



เกิดในกันบึงของจิตจริง ๆ

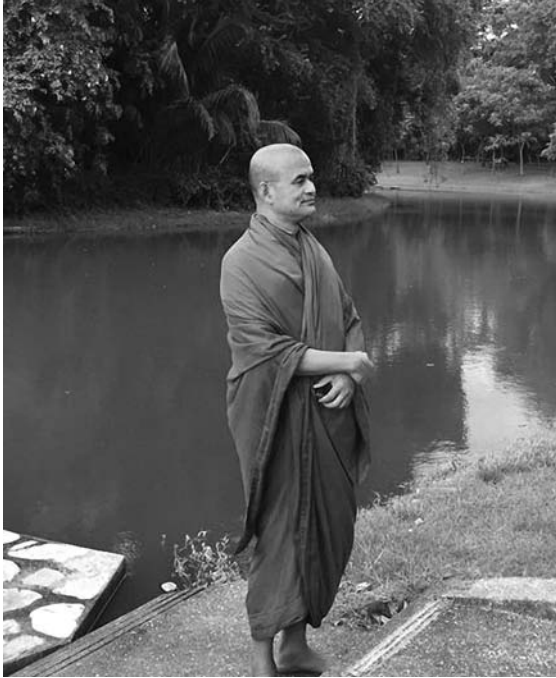
การเรียนทางโลกทำให้เราขาดกระบวนการ
เข้าไปอ่านดูจิตอย่างลึกซึ้ง จึงนำไปสู่การคิดอะไร
แบบสั้น ๆ ถ้าคุณเคยทำไม่ดีกับฉัน ฉันก็เก็บความ
โกรธ ตัวเก็บความโกรธมีหลายระดับ ตั้งแต่ตัว
เล็ก ๆ คือ ๑. อวดดี ไม่ยินดี ๒. ปฏิฆะ ความขุ่นเคือง
๓. โกรธ ความโกรธ ๔. โทษะ การแสดงความโกรธ
๕. อุปนาหะ ผูกโกรธแต่ไม่คิดแก้แค้น ซึ่งก็เหมือน
วางระเบิดเวลาไว้ปล่อยให้โตเป็น ๖. พยาบาท ผูก
โกรธและคิดแก้แค้น ซึ่งเริ่มต้นจากอวดดี ความไม่
ยินดีเล็ก ๆ ในจิต จนลุกลามใหญ่โตถึงขั้นต้องชำระ
หนี้แก้แค้นให้สะใจ

คนที่คิดสั้น คือ คนที่ไม่ไปมองคนแทนที่จะไป
มองจิต แล้วใครก็ตามไม่ใช่เฉพาะคนที่เอาปืนไป
ยิงเพื่อนแล้วฆ่าตัวตายตาม ใครก็ตามที่เวลาเกิด
ปัญหาอุปสรรคแล้วไปโทษคนนั้นคนนี้ จิตไปฟุ้งเฟ้อ
ว่าเป็นความผิดของคนคนนั้น ไม่ยอมวาง ไม่ยอม
ปล่อย อาจถึงขั้นไปเล่นงานเขา อาจจะไม่ถึงขั้น
เอาปืนไปยิงแต่ก็ใช้หอกปาก เอาการเปิดหรือกระสุน
ทางวาจาไปทำร้ายเขา ผมว่าคนแบบนี้ก็เรียกว่า
คิดสั้นเหมือนกัน

สมณะเดินดิน ดิกขวิโร : มองคนกับมองจิต
แตกต่างกันอย่างไร

สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐโณ : มองคน คือ
มองว่าอะไรก็ตามในโลกนี้ที่เป็นปัญหาเกิดจาก
คนอื่น เป็นเพราะคนนั้นมาย้ายยัศศักดิ์ศรีเรา มา
เบียดเบียนเรา ซึ่งเขาก็ทำกับเราจริง ๆ มารังแก
เราจริง ๆ จิตที่มีกิเลสของเราออกมาทำงาน เพ่งโทษ
ไปหมด แล้วก็เอาเป็นเอาตาย เห็นเป็นเรื่องอย่าง
นั้นจริง ๆ ยิ่งตัวเองมีเหตุผลสนับสนุน มีความ
ฉลาดก็ยังมีเหตุผลมากที่จะย่ำว่าเพราะคนคนนั้น
ที่เดี๋ยวมาทำให้ฉันเป็นอย่างนี้ **แต่ถ้าคนฉลาดใน
การอ่านจิต ถึงแม้เขาจะทำผิดต่อเราจริง แต่เรา
จะไม่ผิดใจ** เวลามีปัญหาก็กำหนดรู้ว่ำนั่นความผิด
ของเขา ที่เขาทำผิดก็เป็นวิบากของเขาไม่ใช่ของเรา
ทำไมเราไปยกให้เขาเป็นดวงจันทร์ แล้วเราก็
เป็นน้ำขึ้น ๆ ลง ๆ ตามแรงดึงดูดของดวงจันทร์ล่ะ
ทำไมต้องให้เกียรติเขาขนาดนั้น เขาจะทำอะไร
จึงมีผลให้จิตเราขึ้น ๆ ลง ๆ กระนั้นหรือ นี่คือการ
มองจิต

สมณะเดินดิน ดิกขวิโร : แสดงว่าผิดจริง
ไม่เท่าไร ผิดใจหนักกว่า



สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏโฐ : ผมว่าผิดใจคือ ต้นตอของผิดจริง คือมันผิดอยู่ที่ตัวเขานั้นแหละ มันอยู่ข้างนอก ยังไม่มีผลต่อเรา แต่ถ้าผิดใจขึ้นมา เป็นการเอาผิดจริงของเขามาผิดใจเรา อันนี้แหละมันจะผิดจริง ๆ ข้างนอกมันแค่ผิดจริง แต่พอทำให้ผิดข้างในก็เป็นผิดใจ มันจะร้อนวูบวาบอยู่ข้างใน แล้วนำไปสู่การทำผิดซ้ำซ้อน พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ในพระไตรปิฎกว่า คนด่าก่อนกับคนที่ด่าตอบ คนด่าตอบเร็วกว่าคนที่ด่าก่อน ทำไม่ถึงเป็นแบบนี้ ผมว่าเพราะคนด่าก่อนคือคนผิดจริง ส่วนคนที่ด่าตอบเป็นผิดใจ พอผิดใจก็คือผิดจริง ๆ

สมณะเดินดิน ติกขวิโร : คงเหมือนคนตาบอดกับคนตาดีเดินชนกัน แล้วใครผิดจริง

สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏโฐ : ผมว่าคนตาดีผิดจริง คนตาบอดบางคนฉลาด มีเรื่องเล่าว่าคนตาบอดคนหนึ่ง ถือคบเพลิงไปในยามค่ำคืน คำคิน มีคนไปถามว่าคบเพลิงนี้ไม่เป็นประโยชน์ต่อคุณเลย คุณจะถือไปทำไม เขาตอบว่าเพื่อให้คนอื่นมองเห็น ผม คือจริง ๆ เขาไม่ต้องการให้ใครมาชนเขา นี่คือการรักษาตนเอง ในพระไตรปิฎกมีเรื่องนักแสดงกายกรรม ๒ คนเป็นลูกศิษย์กับอาจารย์ ซึ่งโดย

“
ถ้าเราไม่ฉลาดในการอ่านจิต
ไฟจากก้านไม้ขีดจะลุกใหญ่จนลามไปติดสิ่งอื่น
จนใหญ่โตดับยาก
จากผิดจริงนำไปสู่ผิดใจ
และนำไปสู่ผิดจริง ๆ ที่ใจ
และนำไปสู่การปฏิบัติผิด ๆ
”

หลักการแสดงนี้ก็ต้องแสดงคู่กัน แต่แต่ละคนต้องระวังให้กันและกัน แต่ผู้ที่เป็นอาจารย์กลับสอนลูกศิษย์ว่า เธอไม่ต้องมาระวังฉัน ขอให้เธอระวังตัวเองก็พอ เราก็จะปลอดภัยทั้งคู่

ปกตินักปฏิบัติธรรมก็ต้องทำแบบนี้ คือ ไม่ต้องระวังคนอื่น ให้ระวังตัวเรา ระวังกาย วาจา ระวังจิตที่มีผลต่อคนอื่น ถ้าเราระวังจิตเราไม่ให้น่าเนิ่นการคิดไม่ดีไปจนครบกระบวนการสั่งกับปะ ๗ แล้ว เราจะไม่ทำร้ายผู้อื่น เพราะจะคุมจิตตัวเองได้เหมือนดับไฟที่ก้านไม้ขีด ใช้แค่ปากเป่าพรวดเดียวก็ดับแล้ว แต่ถ้าเราไม่ฉลาดในการอ่านจิตไฟจากก้านไม้ขีดจะลุกใหญ่จนลามไปติดสิ่งอื่นจนใหญ่โตดับยาก จากผิดจริงนำไปสู่ผิดใจ และนำไปสู่ผิดจริง ๆ ที่ใจ และนำไปสู่การปฏิบัติผิด ๆ ถ้าชาวพุทธไม่ปฏิบัติธรรมแบบมรรคองค์ ๘ มั่วแต่ปฏิบัติธรรมแบบสะกดจิต มันก็เหมือนจับเสือใส่ถุงพลังสูงนั่นแหละ

สมณะเดินดิน ติกขวิโร : เราจึงเห็นเจ้าสำนักสายลับตาทั้งหลาย เวลามิเรื่องมีราวขึ้นมา ทำอะไรละเทะไปหมดยิ่งกว่าคนธรรมดาสามัญ เช่นอดีตพระยันทระ และอดีตพระพุทธโฆสาวนา เวลา

สังคมเข้าใจมากขึ้นแล้วว่า การเมืองกับศาสนาเป็นเรื่องเดียวกัน เป็นศาสนาที่เอาการะผู้คน เอาการะบ้านเมือง กว่าจะแก้ปมนี้ได้ เราก็มานอุปสรรคมากมาย



ยังไม่มีเรื่องมีราวเกิดขึ้นก็เหมือนใส่ตุ๋นเย็นแช่แข็งไว้อย่างดี

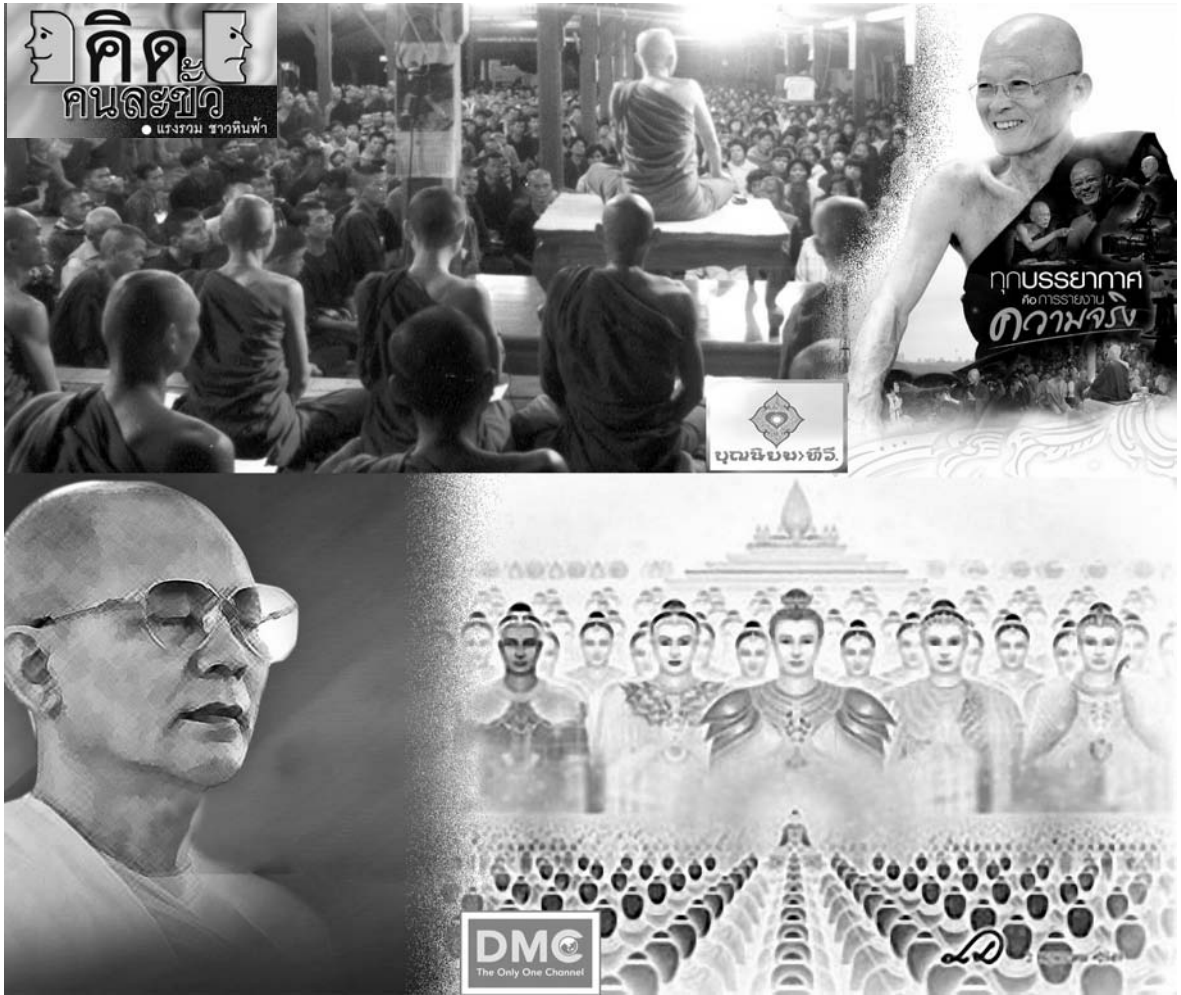
สมณะพะพะพุทธ จันทเสฏฐ์ : แช่แข็งไว้อย่างน่ากลัว ไม่เน่า เป็นอมตะยั่งยืน ยิ่งได้รับการพะเน้าพะนอ มีแต่คนเอาใจเพราะเป็นอาจารย์เป็นผู้นำ เต็มไปด้วยลากลักการะสรรเสริญก็ยิ่งน่ากลัว เพราะพระพุทธรเจ้าตรัสว่า ลากลักการะสรรเสริญเป็นอันตรายอันแสนเปิดเผยแต่กับพระอรหันต์ซึ่งนิมิต แล้วจะกล่าวไปโยกับคนที่ยังมีสภาพกิเลสแตกหน่อต่อเนื่องไม่หยุด ดังนั้นการไปมองคน คือ การมองปัญหาที่ปัญหา แต่การมองตนคือการไปเห็นปัญหาที่เหตุแห่งปัญหา อันนี้คือความแตกต่าง ผมคิดว่าเราแต่ละคนเวลาเจอผัสสะหรือเรื่องราวปรากฏการณ์แห่งความขัดแย้ง ถ้าเรามองความขัดแย้งนี้ว่า เราเป็นคนผิด เป็นจำเลยหมายเลข ๑ แล้วรีบแก้ความผิดนั้นด้วยตนเอง จริงอยู่ ขณะพิจารณานั้นเราอาจเห็นเป็นคนอื่นผิด แต่คนอื่นผิดมันยังไกลตัว แต่เราผิดถึงจะผิดน้อยกว่าเขา ก็ควรต้องรีบแก้ของเราก่อน

สมณะเดินดิน ดิถีขวีโร : คนทำผิดจะหาข้อสรุปว่าตัวเองผิดเพราะอะไรได้ยากมาก เพราะส่วนใหญ่จะมองคนมองปรากฏการณ์ ไม่ได้มองตน มีตัวอย่างหนึ่งที่นาชื่นชม คงจำข่าวหมอวิสุทธิ์ที่ฆ่าหมอผีลพรผู้เป็นภรรยาตาย หมอวิสุทธิ์เป็นหมอที่ตั้งมาก มีฝีมือสูง ตอนเกิดเรื่องใหม่ ๆ แทบไม่มีใครเชื่อ แต่สุดท้ายก็ต้องยอมจำนนต่อหลักฐาน หลังจากติดคุกอยู่นาน ล่าสุดทราบว่าเขาไปบวชแล้ว พระไพศาล วิสาโล ท่านได้เปิดเผยบันทึกของหมอวิสุทธิ์ที่เขียนไว้อย่างน่าสนใจว่า “เมื่อได้ทบทวนชีวิตอย่างจริงจัง ทำให้ได้รู้ว่าชีวิตก่อนหน้านี้เป็นชีวิตที่ประมาท ปล่อยให้ความโลภ ความโกรธเข้าครอบงำจนไร้อิสระ ปล่อยให้อิทธิพลของลาภ ยศ สรรเสริญ เข้ามามีอำนาจเหนือตนเอง การเป็นหมอมิชื่อเสียงได้รับลาภยศสรรเสริญเยินยอเข้ามา

มีอำนาจเหนือตนเอง ในหัวมีแต่งาน มีแต่ตำรางานวิชาการ ไม่สนใจฝึกจิตใจว่าเวลาโกรธ เวลาโลภขึ้นมาควรทำอะไร ถ้ารู้ความจริงนี้ตั้งแต่ยังหนุ่มจะได้เรียนวิชาปฏิบัติธรรมแบบนี้ไว้ก่อน ไม่รอให้แก่แล้วค่อยมาเรียนรู้” นี่เป็นโศกนาฏกรรมที่เกิดแก่คนจำนวนมากที่เพิ่งรู้ว่าการปฏิบัติธรรมเป็นเรื่องสำคัญก็ต่อเมื่อก้าวพลาดไปแล้ว เป็นอีกบทเรียนชีวิตที่บางครั้งการติดคุกก็นำเข้าสู่เส้นทางธรรมได้ แต่บางคนอยู่ในวัดก็ไม่รู้เรื่องทางธรรมก็มี แล้วอาศัยการอยู่วัดนาน ๆ นี่แหละมาผูกขาดศาสนา หลงว่าตัวเองคือความถูกต้อง จนมีสำนวนพูดกันว่า “ถ้าไม่ได้เข้าสภา อย่าพูดการเมือง ถ้าไม่ได้ห่มผ้าเหลือง อย่าพูดธรรมะ” แต่ทุกวันนี้ ทั้งนักการเมือง ทั้งคนห่มผ้าเหลืองนี่แหละคือผู้ทำลายศาสนาและประชาธิปไตยมากกว่าเพื่อน เพราะทั้งศาสนาและการเมืองเป็นเรื่องของการเสียสละ คนที่มีจิตใจเสียสละเท่านั้นจึงจะเข้าใจลัทธิของศาสนาและการเมืองได้ถูกต้อง

พ่อครูยืนหยัดยืนยัน ๔๕ ปีแห่งการทำงานศาสนาของท่าน ทุกวันนี้ปัญญาชนหรือสังคมเข้าใจมากขึ้นแล้วว่า การเมืองกับศาสนาเป็นเรื่องเดียวกัน ซึ่งกว่าจะทำความเข้าใจว่าศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาปลิกเดียว ที่หลักเป็นฤๅษีชีไพรอยู่ในป่า แต่เป็นศาสนาที่เอาการะผู้คน เอาการะบ้านเมือง กว่าจะแก้ปมนี้ได้ เราก็มานอุปสรรคมากมาย จนทุกวันนี้สังคมก็ยอมรับมากขึ้น และอีกหลาย ๆ เรื่องที่ท่านทำมาก็เพื่อให้อนุชนรุ่นหลังเข้าใจศาสนาพุทธว่าเป็นศาสนาแห่งพหุชน-พหุชนสุข พหุชนสุขชายะ เพื่อประโยชน์เพื่อความสุขแก่มวลมนุษยเป็นอันมาก ซึ่งไม่ใช่แค่ภาษาพูด แต่เราต้องทำจริงจึงออกมาจริง

ดังนั้นสิ่งที่พ่อครูทำจึงไม่ได้ทำเพื่อวันนี้เท่านั้น แต่เพื่อพระพุทธศาสนาที่จะมีอายุยาวนานถึงห้าพันปี



ความแตกต่างระหว่างเทวดาของ ธรรมกาย กับ ลันตือโศก

ถ้าย้อนดูความร่ำรวยของสมิ (ผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง)ทั้งหลาย ที่สามารถทำให้ผู้คนพากันขนเงินทองไปทำบุญเกือบหมดเนื้อหมดตัว จุดหลอกลวงที่สำคัญก็คือ การเอาสวรรค์วิมานมาบริการชีวิตหลังตาย ที่จะทำให้แต่ละคนจะได้เป็นเทพบุตรเทพธิดา ที่มีทิพย์วิมานและสวรรค์สมบัติอยู่กันอย่างสุขสบายไปอย่างยาวนานชั่วนาตาปี นอกจากนี้เงินทองที่ขนไปให้พระ ก็ยังสามารถอุทิศส่วนกุศลไปให้วิญญาณของ

พ่อแม่ที่ตายแล้วได้เลื่อนตำแหน่งเป็นเทวดาชั้นสูงได้อีกด้วย ลูกกตัญญูทั้งหลายก็ยิ่งจะต้องชวนชวนหาเงินทองมาถวายแก่เจ้าอาวาสวัดนั้นๆ ชนิดทุ่มกันสุดตัว แล้วจริงๆ วิญญาณเทวดาที่ว่านั้นมีจริง เป็นจริงหรือไม่? และต้องขอบคุณเทวดาแบบธรรมกายที่ได้มาช่วยสะท้อนให้รู้ว่า ทิศทางของพุทธศาสนาที่มุ่งไปสู่การล้นหลามชาติเพราะเป็นโลกุตระ และเป็นอเทวนิยม นั้น สวนทางกันอย่างไร?



เทวดาแบบธรรมกายนั้นเป็นฉันใด?

คำถามข้อที่ ๑ คุณพ่อละโลกแล้วไปไหน ท่านได้รับบุญที่อุทิศไปให้ทุก ๆ บุญหรือไม่ และท่านมีข้อความอะไรฝากมาถึงลูก ๆ และญาติ ๆ บ้างคะ (เรียบเรียงจากรายการโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาตอน **คุณพ่อถนอมละโลกแล้วไปไหน ตอนที่ ๑** จาก...ปรโลกนิวส์)

คำตอบ.... คุณพ่อก่อนเสียชีวิต ตัวท่านมีสติรู้ตัวและมีจิตใจที่ผ่องใส เพราะใจท่านอยู่ในบุญต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นบุญจากการใส่บาตรตอนเช้าที่ตัวท่านเพิ่งทำผ่านมา ดังนั้นทันทีที่คุณพ่อของลูกได้เสียชีวิตลง กายมนุษย์ละเอียดของท่านก็ได้หลุดออกมาจากกายหยาบ **พร้อมกับแว็บไปบังเกิดเป็น “เทพบุตรสุดหล่อ” อยู่ในวิมานทองประดับด้วยรัตนชาติของสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เฟส ๓ ระดับต้น ๆ ในทันที**

และเมื่อท่านเทพบุตรใหม่ ได้ไปบังเกิดใหม่เป็นเทพบุตรสุดหล่ออยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เฟส ๓ แล้ว ตัวท่านก็เกิดความรู้สึกตื่นตาตื่นใจและอะลิร์ทเบิกบานกับทิพยสมบัติใหม่ของท่านเป็น

อย่างมาก ซึ่งในขณะนี้ท่านก็กำลังเพลิดเพลินและปลื้มปิติใจกับทิพยสมบัติอันเกิดจากผลบุญของท่านเองอยู่

ในเวลาต่อมา พระธรรมกายก็ได้เมตตาไปเยี่ยมท่านเทพบุตรใหม่ที่วิมานของท่าน เพื่อให้ท่านได้ฝากข้อความมาถึงลูกสาวของท่าน ซึ่งท่านเทพบุตรใหม่ก็ได้ส่งสารแห่งความรักมาถึงตัวลูกในทำนองที่ว่า...“ตัวท่านรู้สึกดีใจ ภาคภูมิใจ และซาบซึ้งใจในตัวลูกและลูกเขยของท่านเป็นอย่างมาก เพราะที่ผ่าน ๆ มา ลูกทั้งสองได้คอยดูแลท่านเป็นอย่างดีมาโดยตลอด อีกทั้งยังคอยบอกให้ท่านทำบุญอย่างสม่ำเสมอ จนกระทั่งมาถึงช่วงวาระสุดท้ายชีวิตของตัวท่าน

ในตอนนี ตัวท่านมีความสุขสบายมาก ๆ และตัวท่านก็ได้เห็นผลแห่งบุญที่ลูก ๆ ได้ทำแล้วอุทิศส่งมาให้แก่ท่านแล้ว ซึ่งผลแห่งบุญเหล่านั้นก็ได้แปรเปลี่ยนมาเป็นทิพยสมบัติต่าง ๆ ที่ละเอียดประณีตมากมาย ตัวท่านได้รู้แล้วว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนสวรรค์แห่งนี้ล้วนแล้วแต่เกิดขึ้นมาจากผลแห่งบุญทั้งสิ้น

และตัวท่านก็อยากให้ลูก ๆ ของท่านได้สั่งสมบุญอย่างต่อเนื่องอย่าได้ขาด และทุก ๆ ครั้งที่ลูก ๆ ของท่านได้สั่งสมบุญแล้ว **ก็ขอให้อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลส่งมาให้ท่านอีกบ่อย ๆ** เพราะในตอนนี ตัวท่านได้เห็นประจักษ์อย่างชัดแจ้งด้วยทิพยจักขุแล้วว่า ชีวิตหลังความตายนั้นเป็นอยู่ได้ด้วยบุญทั้งสิ้น ตัวท่านอยากให้ลูก ๆ ของท่านทุกคนได้มาเห็นและได้มาอยู่ด้วยกันกับท่านที่สวรรค์แห่งนี้ ตัวท่านรักและภูมิใจในตัวลูกสาวและลูกเขยของท่านอย่างสุด ๆ”

การสามารถมีญาณหยั่งรู้เรื่องของวิญญานหลังตายได้เป็นอย่างดีนี้ ทำให้หลาย ๆ คนอยากจะรู้ว่า เป็นเรื่องจริงหรือเท็จ? จนนายสมคะเนได้คิดทดลองพิสูจน์ความจริง โดยทุเรื่องถามถึงวิญญานของนายชาย นายชาติชายที่ได้ตายไปแล้ว และก็ได้รับคำพยากรณ์จากอัมมชโยว่า **“คุณน้าของลูก (ชาติชาย โรจน์กิตติกาญจน์) ไปอยู่ใน**

สวรรณค์ ตัวท่านไปเกิดเป็นเทพบุตรสุดหล่อ อยู่ในวิมานทองที่ประดับด้วยรัตนชาติ ของ สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เฟซ ๓ ทันทิที่ได้อายุเฟซ ใหม่ เมื่อได้เห็นพระธรรมกายมาเยี่ยมตัวท่าน เช่นนั้น ความรู้สึกปลาบปลื้มก็พรั่งพรูออกมา” (เสียงเทศน์ธัมมชโย) จึงทำให้นายสมคะเนจับได้ว่า เป็นเรื่องโกหกหลอกลวง เพราะจริง ๆ แล้วนายชายของเขายังมีชีวิตอยู่

เมื่อเรื่องเทพบุตรสุดหล่อของธัมมชโยกลายเป็นเรื่องหลอกลวงและไม่มีจริง เราก็ต้องมา พิสูจน์กันต่อว่า” วิญญาณเทวดาที่ธัมมชโยใช้ ครอบงำชาวธรรมกายให้อยากได้อากเป็นกัน นั้น ถูกต้องตรงตามหลัก “อเทวนิยม” ซึ่งเป็น หลักการสำคัญของศาสนาพุทธหรือไม่? และ เรื่องเช่นนี้ก็เคยมีมาแล้วในครั้งพุทธกาล ที่ภิกษุ สาดิผู้มีจิตใจอันลามก เพราะอวดว่าตัวเองรู้ธรรมะ ของพระพุทธเจ้าได้อย่างทั่วถึงและรู้จักวิญญาณที่ ล่องลอย และท่องเที่ยวไปเป็นอย่างดี (เหมือนที่ ธัมมชโยรู้ไปหมดวิญญาณที่ตายแล้วไปอยู่ที่ไหนกัน บ้าง?) - จากพระไตรปิฎกเล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๔

พระพุทธเจ้าได้ตำหนิภิกษุสาดิว่า “ดูกร โหมบรูช วิญญาณอาศัยปัจจัยประชุมกันเกิดขึ้น เรากล่าวแล้วโดยปริยายเป็นอนเณกมิใช่หรือ ความ เกิดแห่งวิญญาณ เว้นจากปัจจัย มิได้มี (จิตวิญญาณ นี้ ไม่ใช่เป็นวิญญาณล่องลอยไปทั่ว แต่เป็นพลังงาน จิตที่เกิดขึ้นปัจจัยต่าง ๆ ได้สัมผัสกัน เช่น ดา กระทบรูป หูกระทบเสียง ฯลฯ)

ดูกรภิกษุทั้งหลาย วิญญาณอาศัยปัจจัยใด เกิดขึ้น ก็ถึงความนับด้วยปัจจัยนั้น ๆ วิญญาณ อาศัยจักขุและรูปทั้งหลายเกิดขึ้น ก็ถึงความ นับว่า จักขุวิญญาณ วิญญาณอาศัยโสตและเสียง ทั้งหมดเกิดขึ้น ก็ถึงความนับว่าโสตวิญญาณ ฯลฯ (วิญญาณทั้งหลายเกิดขึ้นเพราะอาศัยปัจจัยใด เช่น ดากระทบรูป จึงเรียกว่าวิญญาณทางตา หรือเมื่อ หูกระทบเสียงก็เรียกว่าวิญญาณทางหู)

แต่ชาวพุทธทุกวันนี้เข้าใจจิตวิญญาณผิด เหมือนภิกษุสาดิ ไม่ได้เข้าใจจิตวิญญาณที่มีผัสสะ

เกิดในปัจจุบัน แล้วอ่านวิจัยจิตวิญญาณในขณะที่ เป็นสัตว์นรก เทวดา อย่างไร จะทำให้เป็นอุบัติ- เทพ วิสุทธิเทพได้อย่างไร เมื่อไม่มีความเข้าใจจึง ปลอ่ยชีวิตให้เป็นยักษ์ มาร หรือเป็นสัตว์นรกอย่าง ไม่รู้ตัว ดังนั้นทุกปัจจุบันขณะที่มีผัสสะเกิด เราจึง ต้องมาเรียนรู้ความเป็นสัตว์นรก เทวดา มาร พรหมให้ได้ นี่คือนิยามที่พระพุทธเจ้า มุ่งหมายให้เราได้ศึกษากันตอนยังมีชีวิตอยู่ เป็น ๆ นี้ ซึ่งพิสูจน์ได้ แกะไขให้เป็นเทวดาโลกุตร (อุบัติเทพ) และวิสุทธิเทพ (พระอรหันต์) ได้



เทวดาแบบสันตโตโคกนั้นเป็นฉันใด?

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

เทวดาคือภพภูมิของคนหลงสุข แม้กระทั่งหลง ความดี เทวดาหลงความสุขและหลงความดี ติดยึด ความดี ซึ่งตนนั้นมันดีแต่ไม่ต้องไปติดยึด ทำให้เต็มที แล้วไม่ต้องติดยึด แต่คนที่ตั้งจิตตนเองไว้ผิด ทำตาม ที่ธัมมชโยสอนไว้ ๔ อย่างนี้คือ ทำทานเพราะ ๑. มุ่งหวังในผลทาน (สาเปกโช) - ๒. ผูกพันในผลทาน

(ปฏิพุทธจิตโต)- ๓. สังสมในผลทาน (สนธิธิเบกโข)
- ๔. ให้ผลทานข้ามภพชาติ (อิม เปจฺจ ปริภุญชิส
สามิตฺติ) ให้คนเชื่อเช่นนี้ นี่เป็นของธัมมชโย ไม่ได้
ทำเหนือไปกว่านี้เลย เนื้อหานี้เป็นบาปอย่างยิ่งนะ
สี่ประเด็นนี้

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “ในการให้ทานนั้น
บุคคลมีความหวังให้ทาน - มีจิตผูกพันในผล
ให้ทาน - มุ่งการสั่งสมให้ทาน - ให้ทานด้วยคิดว่า
ตายไปแล้วจักได้เสวยผลทานนี้ เขาผู้นั้นให้ทาน
นั้นแล้วเมื่อตายไป ย่อมเข้าถึงความเป็นสหาย
แห่งเทวดาชั้นจาตุมหาราช (เป็นเทวดาปลอม)
สิ้นกรรม สิ้นฤทธิ์ สิ้นยศ หหมดความเป็นใหญ่
แล้ว ยังมีผู้กลับมา คือ มาสู่ความเป็นอย่างนี้
(ยังเวียนกลับไป-กลับมา ยังเป็นปุถุชนคนโลก ๆ
อยู่เหมือนเดิม ยังไม่พ้นความเป็น “โลกีย” ไปได้)

จาตุมหาราช = ผู้เป็นใหญ่ทั้งสี่ทิศ ที่หลง
ยึดตนเป็นเทวดาอยู่ แต่แท้จริง ตนคือ “จอม
ภูต-จอมกัมภันท์-จอมนาค-จอมยักษ์” ที่หลงว่า
“ตนได้มา” ด้วย “อำนาจของตน” ซึ่งตนแย่งมาได้
ตนก็ได้ “สมบัติ” ที่ได้นั้น ๆ มายึด คนผู้นี้ยัง
“ไม่ยอมพลีความยึดมั่น” ไม่ยอมสูญเสียความ
เป็นภูตผี-กัมภันท์-นาค-ยักษ์ไปในตัวตน คน
ผู้นี้ก็จะยัง “วนเวียน” เกิดในภพในชาติที่เป็น
“ผี-มาร-ยักษ์-เดรัจฉาน (จาตุมหาราช) อยู่ตลอด
ไปชั่วกาลนาน

สำนักที่ทำการหลอกคนด้วยการให้ทานเพื่อ
หวังผลอย่างนี้ จะไม่มีการปรุงแต่งจิตให้ลดกิเลส
แล้วโง่ในการให้ทานเพื่อหวังเป็นเทวดาเก้ เป็น
จาตุมหาราชิกา ingsหายาบ แล้วโง่ละเอียดย่ำลงไป
อีกที่จะไปยึดถือ เป็นดาวดึงส์ เป็นยามา เป็นดุสิต
เป็นนิมมานรดี เป็นปรนิมมิตตวสวัตติ นั่นคือการ
หลงภพหลงชาติเต็มบ้อง หลงว่าเราเกิดมาจะ
ต้องเป็นเทวดาให้ได้!

แท้จริงเทวดา ๖ ชั้นนี้ยังเป็นความเลว เป็น
ภพชาติของผู้วิชชา ไม่ว่าเทวดาชั้นไหนก็เป็น
ภพชาติทั้งสิ้น แล้วมันไม่ใช่ภพชาติอันเดียวอีกด้วย
ซึ่งคนหลงเทวดาเป็น “อากามิ” จะต้องวนเวียนใน

โลกนี้ สะสมอวิชชาติดียดยิ่ง ๆ ขึ้น ไม่มีการเบื่อ
หน่ายจางคลาย มีแต่ให้หลงโสมนัส ปลื้มใจ ที่ได้
สั่งสมกุศลว่าเป็นมหาสมบัติที่ตนจะได้อาศัยมหา
สมบัตินี้ ชีวิตจึงมีแต่มา ๆ ๆ ไม่เคยหน่ายคลาย
ปล่อยวาง ไม่เคยแจกจ่าย ไม่เคยให้เลย มีแต่ดูด
เอามาให้แก่ตนเป็น “อิตตา”

เทวดากามภูมิ ๖ นี้เป็นสิ่งที่คนหลงว่าต้องได้
ต้องเป็น แต่ของพระพุทธเจ้านี้ให้มาล้างความ
เป็นเทวดานี้ หหมดเทวดาแล้วจึงเป็นพรหม ส่วน
ความไม่เป็นเทวดาคือ รู้จักการปรุงแต่งจิตเพื่อ
สำรอกกิเลสที่ไปตั้งจิตผูกพัน ตั้งจิตสะสม จนไม่มี
สิทธิ์ปรีณิพพาน คนที่อวิชชา หลงสั่งสมความเป็น
จาตุมหาราชิกาก็หายาบเลวสุด เป็นจอมยักษ์จอม
มารที่ทำทานเพราะหวังภพชาติ จะได้อะไรกลับ
คืนมา แต่ว่าตีขึ้นอีกนิดก็เป็นดาวดึงส์ เมื่อคิดว่า
ทำสิ่งนี้เป็นสิ่งดีเท่านี้ไม่ต้องการภพชาติอื่น ๆ จึง
บริสุทธิได้ในระดับหนึ่ง แต่เขายังไม่ได้เรียนรู้การ
ถอดถอนจิตตัวหลงดียึดดี

คนทำสิ่งดีก็ทำแต่อย่ายึด ให้รู้ว่าเป็นทำดีแล้ว
วาง คนนั้นก็ต้องทำดี จริง ๆ แล้วกรรมต้องดีเป็น
กุศลกรรม ยิ่งผู้ใดทำกรรมทุกกรรมเป็นกุศล เป็น
ประโยชน์ได้ครบพร้อมทั้ง ๑. ประโยชน์ตนที่ได้
ชำระกิเลส ๒. เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นด้วย เป็น
อุภยัตถะนั่นแหละเป็นประโยชน์ที่สุดด้วย

คนเราเกิดมาหากไม่ได้เรียนรู้ฝึกฝนธรรมะ
เป็นชีวิต อากามิ สังสมอวิชชา สังสมลาภ ยศ
สรรเสริญ สุข หลง “จาตุมหาราช” อย่าง
กระหึ้นกระหือรือ จนได้เสพลุขเป็น “ดาวดึงส์”
แล้วอยากให้นานที่สุดเป็น “ยามา” แล้วจะหยุด
พักเสวยผลเป็น “ดุสิต” แล้วต้องการเนรมิตให้ได้
ด้วยตนเป็น “นิมมานรดี” แล้วก็ต้องให้ได้บริวาร
มากคอยบำรุงบำเรอเป็น “ปรนิมมิตตวสวัตติ” ถ้า
ไม่เรียนรู้ถอดถอนพวกนี้แล้วก็มีแต่สะสมสั่งสม
เทวดา ๖ พวกนี้โล้จิต จะเป็นเทวดาขาน่า (เมื่อ
หมดจากความเป็นเทวดา ก็จะเวียนกลับคืนมา
สู่รอก)

เทวดานั้นคือของเก้ เทวดาคือความสุข รสสุข

มันเป็นของเก้ ของหลอก ของเท็จ อย่างอาตมาแต่ก่อนกินพริกขี้หนูก็อร่อย แต่ตอนนี้แตะเข้าไปแบบอย่างเดียวไม่มีแซบ! อันอื่นก็เหมือนกัน อันนี้มันหวาน อันนี้เปรี้ยว ปะแล่มๆ ก็ไปติตรสอัสสาทะนี้ รสอร่อย (อัสสาทะ) นี่มีแต่ในโลกีย์ แต่โลกุตระแล้วไม่มี มันไม่มีตัวตน ความจริงมันอนัตตา

ส่วนมันมีรสเปรี้ยวก็ได้รับเปรี้ยวเหมือนกันหมดไม่ว่าอรหันต์หรือปุถุชน กลิ่นอย่างนี้ ทั้งพระพุทธเจ้าอรหันต์หรือปุถุชนก็สัมผัสเดียวกัน แต่ตัวที่เกิดจากความโง่โง้อวิชชาเป็นรสสุข รสอร่อยนั้นต่างหากที่ไม่มีเหมือนกัน อรหันต์สัมผัสรสหวานก็หวานแต่ไม่มีอร่อย ไม่มีอัสสาทะ กลิ่นนี้ได้ชื่อว่าหอม ต่างกับเหม็น แต่ความชอบใจกับไม่ชอบใจนี้เป็นของคนสมมุติ แล้วคนที่มีชอบใจกับไม่ชอบใจก็มีจริง ๆ ส่วนคนที่หมดได้ก็หมดจริง นี่คือนิพพานคืออนัตตา ไม่ใช่ไปนั่งสมาธินึกคิดเอา ว่านิพพานคือพุทธเกษตรอย่างธรรมกายสอน นี่เป็นการดูพระพุทธเจ้า

อย่างอุบัติเทพระดับโสดาบันก็ไม่ยึดไม่ติดของปุถุชน ของโลกีย์แล้ว พอมาสภิกาคามีก็ค่อยๆ ปลดปล่อยโสดาบันไปเรื่อย ๆ จนอุบัติเทพระดับอนาคามีก็หมดแล้ว โสดาบันหรือว่าสภิกาคามีหรือว่าโลกของกามารมณ์ กามคุณในเรื่องภายนอกหมดแล้ว เหลือแต่เชื้อภายในเล็กๆ น้อยๆ ก็เห็นอาการ ลิงค นิमित อุเทส ของมัน อ่านอาการของพลังงานที่มันเป็นรูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ ยังมีมูลละอองเศษเหลืออีก แล้วก็จะต้องล้างให้หมด ที่เป็นอาสวะ เป็นอนุสัย ต้องบริบูรณ์หมดเลยเป็นการรู้พ้น โดยพ้นอาสวะ พ้นอนุสัยอีก จึงได้เป็นอรหันต์หรือวิสุทธิเทพ อย่างนี้เป็นต้น

ก็ต้องมีญาณหยั่งรู้ อ่านสภาวะเหล่านั้นของจริง ไม่ใช่ไปตรรกะเป็นแต่ภาษา เป็นแต่ความคิดเป็นแค่ปรัชญา แต่ต้องทำให้เป็นของจริง สภาวะจริง ที่มีจริง อาตมาก็พาพิสูจน์กัน จนกระทั่งพวกเราทุกคนจริงมารวมตัวกันเป็นกลุ่มเป็นก้อนขึ้นมาเรื่อย ๆ และของจริงของพระพุทธเจ้านั้นจะยั่งยืน (sustainable)

บทสรุป เทวดาแบบธรรมกายจึงเป็นเรื่องของเทวนิยมเต็มบ้อง เพราะยังเสพอยู่กับสุข ไม่ว่าจะเป็นกามสุข (สุขที่ได้เสพสมใจในกามหรือจากทวารภายนอก) หรือ “อัสสัทธสุข” (สุขที่ได้เสพสมใจในอัสสัทธหรือจากทวารภายใน) จึงยังมีภพมีชาติอยู่ตลอดกาลนาน จะวนเวียนอยู่กับภพที่เป็นความสุข-ความทุกข์ หรือภพของ “นรก-สวรรค์” ไม่หมดสิ้นการวนเวียนไปได้

ส่วนอเทวนิยมนั้น เรียนรู้ “สุข-ทุกข์” ที่ชาวโลกีย์หรือชาวเทวนิยมทั้งหลายติดอยู่ แล้วลดละเลิก “สุข-ทุกข์” โลภีย้น ๆ ได้สำเร็จ จนจบหมดสิ้น “กิเลสอาสวะ” เกลี้ยงสนิท เป็นสุขที่ “สงบจากกิเลส” หรือ “วุฒสมสุข” จึงเป็นสุขที่ไม่ได้อยู่ใน “ภพ” ใดๆ อีกเลย และเป็น “สุข” ที่ไม่มี “ชาติ” ก่อตัวตนขึ้นมาอีกแล้ว แม้จะปฏิบัติกระทั่งบรรลุเป็น “วิสุทธิเทพ บริสุทธิสูงสุด” แล้ว ก็ไม่สำคัญมันหมายความว่าเทพนั้นเป็นตัวตนของเรา จึงเป็นความสิ้นภพจบชาติที่ไม่เหลือ “เทพเจ้า” หรือไม่มี “พระเจ้า” เป็นอัสสัทธใดๆ เพราะเป็น “อนัตตา”

มีพุทธพจน์ยืนยันถึงโทษภัยของเป็นเทวดา หรือแม้แต่การตั้งจิตเป็นเทวดาเอาไว้ดังนี้

“..ผู้ประพฤติพรหมจรรย์ ตั้งปรารถนาเพื่อจะได้เป็นเทพเจ้าหรือเทพองค์ใดองค์หนึ่ง แม้ข้อนี้ก็ชื่อว่าความขาด ทะลุ ต่าง พร้อยแห่งพรหมจรรย์ ประพฤติพรหมจรรย์ไม่บริสุทธิ ประกอบด้วยเมถุนสังโยค ไม่พ้นไปจากชาติ ชรา มรณะ โสกะปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส และอุปายาส เรากล่าวว่าไม่หลุดพ้นไปจากกองทุกข์ได้ ฯ”

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ฉันทันเหมือนกัน สัตว์ที่จุติจากเทวดาแล้ว จะกลับมาเกิดในพวกเทวดามีน้อย โดยที่แท้ สัตว์ที่จุติจากเทวดาไปแล้ว กลับไปเกิดในนรก ในกำเนิดสัตว์ดิรัจฉาน ในปิตติวิสัย มีมากกว่า ฯลฯ..ดูกรภิกษุทั้งหลาย ฉันทันเหมือนกัน สัตว์ที่จุติจากเทวดาแล้ว จะกลับไปเกิดในพวกมนุษย์ มีน้อยโดยที่แท้ สัตว์ที่จุติจากเทวดาไปแล้ว กลับไปเกิดในนรก ในกำเนิดสัตว์ดิรัจฉาน ในปิตติวิสัยมีมากกว่า ฯลฯ.” (จากพระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๒) ๒๕

จากใจถึงใจ

เนื่องในวาระ ๔๖ พรรษา เส้นทางสัมมาอารยมรรค พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ผู้นำชาวอโศก ในวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ และ “เราคิดอะไร” อย่างสูปีที่ ๒๓ ในฉบับที่ ๓๑๖ ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๙ นี้ เพื่อขอบคุณมวลสมาชิกและผู้มีอุปการคุณที่สนับสนุนตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ “เหนือแนวคิด” มอบเป็นบรรณาการในรูปเล่มปกเก็ตบุ๊กขนาด ๑๖ หน้ายกพิเศษ

มีพุทธพจน์กล่าวว่า “คำพูดที่เหลวไหลไร้ประโยชน์ตั้ง ๑,๐๐๐ คำ ก็สู้คำพูดที่มีประโยชน์คำเดียวไม่ได้ เพราะฟังแล้วทำให้จิตใจสงบ” หนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมแนวคิดของ โอนัสไดน์ คานธี และสมณะโพธิรักษ์ ที่มองชีวิต มองโลก มองสังคมในด้านต่างๆ มาทำความเข้าใจให้แกผู้อ่าน ได้เปรียบเทียบ ความ “แมน-ตรง-คม-ชัด-ลึก” ทั้งในด้านในชีวิตคนและโลกทัศน์ เช่น ข้าพเจ้าขอตอบว่า ผู้ซึ่งถือว่าชีวิตของตนและเพื่อนร่วมโลกไร้ค่านั่น ไม่เพียงเป็นคนโง่คร่ำย แต่แทบจะไม่มีคุณสมบัติสำหรับการดำรงชีวิตอีกด้วย ... โอนัสไดน์

เราทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่น การมีทัศนคติเช่นนี้ จะช่วยให้เรามีความสุข และเข้าถึงสัจธรรมได้เร็วยิ่งขึ้น....คานธี เพราะมนุษย์นั้นจะมีค่าก็อยู่ที่ ...เป็นผู้มีพลังสร้างสรรค์ที่ถูกรวมแท้ๆ และเป็นผู้มีเลือดเสียสละที่ไร้กิเลสจริงๆ...สมณะโพธิรักษ์ หนังสือเล่มนี้นอกจากจะทำให้เราได้เข้าใจเรื่อง “สัจจะนั้นนั้นมี ๑ เดียว” ได้แล้ว ก็ยังจะทำให้ชาวพุทธได้เรียนรู้เรื่อง “โพธิสัตว์ภูมิ” เพิ่มขึ้น เมื่อเข้าใจแนวคิดได้ ก็จะทำให้เราเข้าใจชีวิตท่านเหล่านั้นเพิ่มขึ้น เพราะเข้าใจชีวิตของท่านเพิ่มขึ้น เราก็จะรู้เองได้ว่านี่คือ “เหนือแนวคิด”!

ร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนโฆษณาองค์กร หน่วยงาน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ X ๒๗๐ มม.		อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “เหนือแนวคิด” ขนาด ๑๕๐ X ๒๑๐ มม.	
๔ สี		๔ สี	
ปกหลังนอก	๒๕,๐๐๐ .-	ปกหลังนอก	๑๕,๐๐๐ .-
ปกหน้าใน	๒๐,๐๐๐ .-	ปกหน้าใน	๑๐,๐๐๐ .-
ปกหลังใน	๑๘,๐๐๐ .-	ปกหลังใน	๘,๐๐๐ .-
หน้ารองปกหน้า-หลัง	๒๕,๐๐๐ .-	หน้าสาม	๑๒,๐๐๐ .-
หน้ากลางคู่	๒๘,๐๐๐ .-	เนื้อใน ๑ หน้า	๕,๐๐๐ .-
๑/๒ หน้า	๑๐,๐๐๐ .-	๑/๒ หน้า	๓,๐๐๐ .-
๑/๔ หน้า	๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า	๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ		ขาว-ดำ	
ขาวดำ ๑ หน้า	๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า	๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า	๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า	๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า	๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า	๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แคมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

ส่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

โทร. ๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ “กัลลั่นแก่น” ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

ระวังดีที่จะมาแย่งการสืบทอดอำนาจจากพวกเรา

นักดำ-ชา
วิชาเกิน
ตามขตคส้าข่าว
ทั้งนั้นเลย

ประชาชน

ปฏิรูปประเทศ

ประชาธิปไตย

สืบทอดอำนาจ

ใช้นิวเขาตัว
กีนิวสะ

G

จะเป็น ๔.๐ หรือ ๐.๔
ก็อยู่ที่ใครจะเล่น หรือ เล่นของใครๆ
ซึ่งเป็นทุกข์ของแผ่นดิน นั่นเอง

**NEED FOOD
NOT FOOTBALL**

๓๐ • เราคิดอะไร



ยังไข่ ๆ
๑๘ มงกุฎตัวแม่
ที่ไม่ใช่เท่ากับ ๑๘ มงกุฎตัวพ่อ
ระดับต้นชาติต้นธรรมในนเลส นะจะ



๓. ถ้าก้าวข้ามความอยากเป็นคุณหญิงเสียได้
ก็ไม่ต้องมาเป็นลาบเปิดลาบไก่หรือนั่งไก่อย่างทุกวันนี้!



ธรรมวินัยใดเป็นไปเพื่อความอยากใหญ่
ไม่ใช่ธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า นะจะ

๔. ถ้าก้าวข้ามตำแหน่งล้นจระราช(ยศช้าง-ขุนนางพระ)เสียได้
แล้วเอาธรรมวินัยเป็นใหญ่ จักทำให้ศาสนาพุทธรุ่งโรจน์



* อสุรกายในคราวธรรมมา
ทำประชากษัตริย์ทุกข์เข็ญ
แผนฆ่าพ่อแย่งเมียเลือดเย็น
เล่ห์ซ่อนเร้นชั่วร้ายใจเลว.

อสุรกายครองเมือง

(มณีโจรชาดก)

ส่งคนไปข่มขืนลูกสาวเจ้าของบ้าน เพื่อไล่ที่ สร้าง 'จานบินธรรมกาย'

ร.ร.อนุบาลแสงเทียนวิทยา ดำเนิน...เหลืออามัทธิของ'ธรรมโก' (สยามธุรกิจ ๑๗ ม.ค.๔๑ - ๒๓ ม.ค.๔๒) ซึ่งถูก"วิชามาร" จากผู้ประกาศตัวเป็นสาวก อาศัย พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จนถึงจุดจบอย่างน่าสมเพช ---

สยามธุรกิจ-โรงเรียนอนุบาลจบลงอย่างไร **พระ**-จบลงที่ว่า ในวันหนึ่งนายเผด็จพูดใน วงอาหารว่า "มึงคอยดูคินี้ลูกสาวตาจันทร์ เสร็จแน่" พวกที่นั่งด้วยกันกึ่งง อะไรจู้ ๆ คำพูดอย่างนี้หลุดจากปากพระได้อย่างไร ใช้ ภาษาแบบอันธพาล วันรุ่งขึ้นนายเผด็จก็พูด อีกว่า ลูกสาวตาจันทร์เรียบร้อยแล้วเมื่อคินี้เอง พระกึ่งงอะไรเรียบร้อย แล้วเผด็จก็บอก ว่า ไอ้หนุ่มพาหนีไปแล้ว เสร็จแล้วโรงเรียนนี้ก็ต้องล้มไปโดยปริยาย เหตุการณ์ที่ผ่านมาเป็น ปี บังเอิญวันหนึ่งอาตมาไปเจอนักเลงในพื้นที่ นั้น ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของพระเผด็จ ด้วยความ

อกระทมขมขื่น เขามาเล่าให้ฟังว่า ทำทุกอย่างตามคำสั่ง รวมทั้งใช้หน่วยพิทักษ์ป่า ไปปล้ำลูกสาวของตาจันทร์เพื่อให้ยอมไม่ได้ คน ๆ นี้ ชื่อทิดบุญ เป็นคนคลองสาม...
<https://thaidhammakaya.wordpress.com/2015/03/04/rape/>

พระ ศาสตราประทับอยู่ ณ เวฬุวันมหา-
วิหาร ทรงปรารภ**พระเทวทัต**ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เทวทัตพยายามฆ่าเรา
ไม่ใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้กาลก่อนก็พยายามฆ่าเรา
มาแล้วเหมือนกัน แต่ถึงจะพยายามลักพานใด
ก็ตาม ก็ไม่สามารถฆ่าเราได้”

แล้วทรงนำเรื่องราวนั้นมาตรัสเล่า

.....

ใน อดีตกาล มี**ท้าวทศพร**คนหนึ่งเกิดใน

ตระกูลคหบดี ที่หมู่บ้านไม่ไกลจากกรุงพาราณสี
ครั้งเจริญเติบโตเป็นชายหนุ่ม บิดามารดาได้หา
กุลธิดาจากกรุงพาราณสี มาแต่งงานให้เป็น
ภรรยาของบุตรชาย

นางชื่อว่า **สุชาดา** มีรูปร่างหน้าตาสะสวย
งดงามราวกับเทพธิดา ทั้งยังเป็นผู้ถึงพร้อมด้วย
ศีล ปฏิบัติสามีเป็นอย่างดี และปฏิบัติต่อพ่อผัว

แม่ผัวด้วยความเคารพยิ่ง นางชวนชวายเป็นใจใส่ กิจทั้งหลายสม่ำเสมอทุกวัน จึงเป็นที่รักมากของสามี ทั้งสองได้อยู่ร่วมกันด้วยความสมัครสมานอบอุ่นรักเดียวใจเดียวต่อกันดียิ่ง

อยู่กันมาจนกระทั่ง...วันหนึ่ง นางสุชาดาอยากจะไปเยี่ยมเยียนบิดามารดาของตนในกรุงพาราณสี บุตรคหบดีจึงบอกกับภรรยาว่า

“ดีแล้วน้องรัก ควรไปเยี่ยมท่านด้วยกัน”

ทั้งสองพากันขึ้นยานเดินทางไป สามีนั่งหน้า ขี้นยาน ส่วนภรรยานั่งข้างหลัง เข้าสู่พระนครพาราณสี

วันนั้นเอง **พระเจ้าพาราณสี**ประทับบนคอช้างตัวประเสริฐ กระทำทักษิณพระนคร (เวียนขวารอบพระนคร) พอเสด็จผ่านมาถึงยานของบุตรคหบดี ได้ทอดพระเนตรเห็นนางสุชาดาที่ลงมายืนอยู่ข้างยาน ก็**ถูกรูปโฉมอันงดงามของนาง รัดรีงพระทัยแรงกล้า** บังเกิดจิตปฏิพัทธ์ยิ่งนัก ถึงกับตรัสสั่งอำมาตย์ว่า

“ท่านจงไปไต่ถามดูว่า นางงามคนนั้นมีสามีแล้วรึยัง”

ครั้นอำมาตย์ไปสอบถามได้ความแล้ว ก็กลับมากราบทูล

“ขอเดชะ นางมีสามีแล้ว ชายที่ยืนอยู่ข้างๆ นั้นแหละเป็นสามีของนาง พระเจ้าข้า”

แม้จะทรงได้สตอบอย่างนั้น แต่**ไม่อาจทรงอดกลั้นจิตปรารถนารักใคร่ไว้ได้ ทรงถูกกามกิเลสรุมเร้าให้เร่าร้อนรุนแรง** ถึงกับทรงดำริว่า

“เราจะต้องฆ่าสามีเสียด้วยอุบาย แล้วยึดเอาสาวงามนั้นมาครอง”

ทรงคิดอุบายแล้วดิงปืนมณี (เครื่องประดับสำหรับปักผม) ออกมายื่นให้ทหารคนสนิท ทรงกระซิบให้ได้ยินเพียงสองคนเท่านั้น

“เจ้าจงเอาปืนมณีนี้ไป ลักลอบซุกซ่อนไว้ในยานของชายที่ยืนอยู่กับสาวงามนั้น แล้วรีบกลับมา”

เมื่อพระราชาทอดพระเนตรเห็นทหารคนสนิทกลับมาแล้ว ทรงประกาศว่า

“**ปืนมณีของเราหายไป ปืนมณีของเราหายไป**”

ประชาชนบริเวณนั้นทั้งหมด พากันแตกตื่น

โกลาหลขึ้นมาทันที มองหน้ากันไปมาด้วยความตกใจกลัว พระราชาก็ทรงรีบรับสั่งว่า

“จงปิดประตูเมืองทุกด้าน ตัดการสัญจรทุกสาย ค้นหาโจรให้เจอ”

พวกราชบุรุษ(คนของพระราช) ก็ได้ทำตามพระราชโองการ ค้นทุกคนในที่นั้น จนเกิดการกริ้วกราวใหญ่ ค้นไปกระทั่งถึงยานของบุตรคหบดี ก็ได้พบปืนมณีของพระราชฯ จึงจับตัวบุตรคหบดีมัดแขนไขว่หลัง ร้องตะโกนด้วยเสียงดัง

“**จับโจรลักปืนมณีได้แล้ว จับโจรได้แล้ว**”

แล้วทุบตีลากตัวไปมอบให้พระราชฯ กราบทูลว่า

“ชายผู้นี้แหละเป็นโจรลักขโมยปืนมณี พระเจ้าข้า”

พระเจ้าพาราณสีทรงรับปืนมณีมาพิจารณา แล้วทรงพยักหน้าแสดงว่าเป็นของพระองค์ จึงตรัสลงทัณฑ์โดยมิรอช้า

“**จงนำตัวไปเขียน แล้วเอาไปตัดศีรษะทิ้งเสีย**”

ราชบุรุษก็กระทำตามนั้น เขียนบุตรคหบดีแล้วก็หิ้วตัวไปทางประตูพระนคร เพื่อหมายจะตัดศีรษะ นางสุชาดาก็ได้แต่ร้องไห้คร่ำครวญ เดินติดตามไปข้างหลัง พร่ำรำพันอย่างรู้เล่ห์เหลี่ยมของพระราชฯของพระราชฯว่า

“สามีที่รัก พี่ต้องได้รับทุกข์ทรมานอย่างนี้ ก็เพราะน้องโดยแท้ทีเดียว”

ครั้นถึงที่ประหาร พวกราชบุรุษก็จับตัวนอนลงที่พื้นประหาร เตรียมตัดศีรษะของบุตรคหบดี ขณะนั้นเองนางสุชาดาจึง**ตั้งจิตระลึกถึงคุณแห่ง ศีลบริสุทธิ์ของตน** แล้วตัดพ้อคนดีในโลกว่า

“**เทวดา (คนจิตใจสูงที่คอยดูแลรักษาคนมีศีลและคอยกีดกันคนชั่ว)ทั้งหลาย ไม่มีอยู่แล้วในโลกนี้เป็นแน่** หรือเมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นเห็นปานนี้แล้ว ก็ยังพากันไปค้ำแรมเสียที่อื่น

สมณพราหมณ์(นักบวชผู้สงบระงับกิเลส)ทั้งหลาย ที่เขาสมมุติว่าเป็นผู้รักษาโลก ไม่มีอยู่ในโลกนี้แล้วเป็นแน่แท้ จึงปล่อยให้คนทุศีล(ไม่มีศีล)ทั้งหลาย กระทำกรรมชั่วอันแสนสาหัสได้ถึง

เพียงนี้ มองหาบุคคลผู้ที่จะห้ามปรามไม่มีอยู่เลย”

เมื่อนางสุชาดาผู้สมบุรณ์ด้วยศีลคร่ำครวญอยู่อย่างนี้ เป็นผลดลบันดาลให้ที่ประทับของ**ท้าวสักกะจอมเทพ (หัวหน้าใหญ่ของคนผู้มีจิตใจสูง)** เกิดความร้อนร้อนขึ้นทันที จึงทรงสวดสวดด้วยทิพยเนตร(ตาทิพย์สามารถมองเห็นกิเลสได้) ทรงทราบเหตุที่พระเจ้าพาราณสีกระทำการชั่วหยายนัก ทำให้นางสุชาดาผู้สมบุรณ์ด้วยศีลต้องทุกข์ยากลำบาก

จึงเสด็จจากเทวโลก(โลกของคนจิตใจสูง) ในทันใดนั้น แล้วทรงใช้ฤทธาานุภาพของพระองค์ บันดาลให้พระเจ้าพาราณสีผู้เลวทราม สลับเปลี่ยนตัวไปนอนอยู่แทนที่บุตรคหบดี ส่วนบุตรคหบดีก็ให้ทรงเครื่องพร้อมสรรพเพียงพระราชฯ แล้วสลับกันให้ประทับนั่งอยู่บนคอช้าง

ช่วงจังหวะนั่นเอง เพชฌฆาตก็เงื้อมดาบขึ้นฟันฉับลงไป พระเศียรของพระเจ้าพาราณสีก็ขาดกระเด็นในทันที แล้วท้าวสักกะจอมเทพก็ทรงแสดงพระกายของพระองค์ให้ปรากฏ ทรงประกาศความจริงแก่ชาวพระนครทั้งปวง ทรงให้ประชาชนเห็นชอบที่จะกระทำราชาภิเษกแก่บุตรคหบดี และแต่งตั้งนางสุชาดาเป็นอัครมเหสี

เหล่าอำมาตย์ พราหมณ์ และคหบดีทั้งหลาย ต่างก็เห็นชอบด้วย ล้วนชื่นชมยินดีว่า

“พระราชอาธรรมสิ้นพระชนม์แล้ว บัดนี้ พวกเราจะได้พระราชที่ทรงธรรม ซึ่งท้าวสักกะทรงประทานมา”

ท้าวสักกะทรงเห็นประชาชนทั้งมวลพากันพึงพอใจ จึงทรงตัดเตือนแก่บุตรคหบดีว่า

“ดูก่อนมหาราช นับแต่นี้ไป ขอให้ท่านครองราชย์โดยธรรมเถิด อย่าเป็นอธรรมิกราช (พระราชผู้ไม่ตั้งอยู่ในธรรม)เลย เพราะจะทำให้ฝนตกในเวลาที่ไม่ควรตก แต่เวลาที่ควรตกกลับไม่ตก

พระราชผู้ไม่ตั้งอยู่ในธรรมนั้น ย่อมต้องจู่ติ (ตกร่วง)จากฐานะคือสวรรค์ (สภาวะสุขของผู้มีจิตใจสูง)

พระราชผู้ไม่ตั้งอยู่ในธรรมนั้น ไซ้ว่าจะได้รับความทุกข์ยากเข็ญ ด้วยเหตุเพียงประมาณเท่านั้น ก็หาไม่ ยังจะต้องเร้าร้อนใจอีกมากนัก”

ประทานโอวาทแล้ว ท้าวสักกะจอมเทพก็เสด็จกลับคืนสู่เทวสถาน(ที่อยู่ของคนที่มีจิตใจสูง) ของพระองค์ ส่วนพระราชของคใหม่ก็ได้ครองราชสมบัติโดยธรรม ทรงบำเพ็ญทางสุวรรค์ให้บริบูรณ์ตลอดไป

.....

พระศาสดาตรัสชาดกนี้จบแล้ว ทรงเฉลย

“พระเจ้าพาราณสีผู้ไม่ตั้งอยู่ในธรรมนั้น ได้มาเป็นพระเทวทัตในบัดนี้ ท้าวสักกะจอมเทพ ได้มาเป็นพระอนูรุทธนั่นเอง นางสุชาดาได้มาเป็นพระนางพิมพา ส่วนบุตรคหบดีนั้นก็คือเรือดภาคในบัดนี้” ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๓๗)

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๒๓๙)





“นี่คือ...คำตอบ ‘ประชามติ’?”

ขอนำบทความของคุณเปลว สีเงิน จาก น.ส.พ. ไทยโพสต์ หัวข้อ “นี่คือ... คำตอบ ‘ประชามติ’?” ของวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๙ เพื่อบันทึกไว้เป็นประวัติศาสตร์ก่อนและหลังเหตุการณ์พลเมืองไทย ออกเสียงลงประชามติรับร่างรัฐธรรมนูญอย่างท่วมท้น เมื่อ ๗ ส.ค. ๕๙ ดังนี้

๒+๒ เป็นเท่าไร?

คนทั้งโลก ตอบ “ไม่ต้องคิด”

“เป็น... ๔”!

เหมือนวิชากรรม ที่ “หัวหิน-ประจวบฯ, พังงา, กระบี่, ตรัง, สุราษฎร์ฯ, นครศรีฯ-ภูเก็ต” คืบ ๑๑ ต่อ ๑๒ สิงหาคม ๕๙

ทั้งโลก ตอบ “ไม่ต้องคิด” ได้ทันทีเหมือนกัน

เป็น.....

“ถ้าผมอยู่ไม่เป็นสุข ใครก็อย่าหวังว่าจะได้อยู่เป็นสุข”!

เพื่อนที่ลอนดอนโทร.มา BBC วิเคราะห์สถานการณ์สั้นๆ ส่วนวันระเบิดขณะยังไม่ทันจาง ฟันธงว่าถึงเป็นพื้นที่ภาคใต้ แต่..... “ไม่ใช่กลุ่มโจรก่อการร้าย ๓ จังหวัดใต้”!

สำนักข่าวทั่วโลก ก็ฟันธง...

“ไม่ใช่และไม่เกี่ยว กลุ่มก่อการร้ายมุสลิม-ไอซิส”!

ในเมื่อไม่ใช่ฝีมือโจรแยกดินแดนและไอซิส แล้ว กลุ่ม-แก๊ง “ก่อการดี” รายไหน เป็นผู้ลงมือ?

ย้อนกลับไป ๑๖ สิงหาคม ๕๘ หลังปั่นเกิดพระเกียรติ “ไบก์ พอร์ มัม”

“ให้ชาวอเมริกันในไทยระมัดระวัง และหลีกเลี่ยงพื้นที่ที่มีฝูงชนและการชุมนุม”

พร้อมเตือน “บุคคลทั่วไป รวมถึงชาวต่างชาติ อาจถูกควบคุมตัวได้หากวิพากษ์วิจารณ์ คสช. หรือสถาบันกษัตริย์ในที่สาธารณะ”

-๔ สิงหา รอยเตอร์สัมภาษณ์ “ทักษิณ ชินวัตร”

“ร่างรัฐธรรมนูญที่รัฐบาล คสช.สนับสนุน เป็นร่างฯ ฉบับโง่เขลา เป็นเหมือนการสืบทอดอำนาจรัฐบาลทหาร และเป็นไปไม่ได้ที่รัฐบาลจากการเลือกตั้งในอนาคต จะนำมาใช้ปกครองประเทศ มันเป็นเหมือนฝันร้ายแห่งความย้อนแย้งและสับสน”

-๕ สิงหา นอกจากให้สัมภาษณ์รอยเตอร์แล้ว ทักษิณให้ “ลูกไอศ” โพสต์ fb ถึงเหตุที่ไม่รับรองรัฐธรรมนูญไว้ ๖ เหตุผล และ “ลูกไอศ” ลงท้ายโพสต์ ว่า

สรุปปิดท้าย คุณพ่อผมได้กล่าวไว้ว่า.....

“ไม่มีประเทศใดในโลกที่จะเห็นแสงแห่งอนาคตที่ชัดเจนได้ หากขาดซึ่งรัฐธรรมนูญที่เกื้อหนุนให้ประชาชนมีความหวังในชีวิต

และขาดซึ่งรัฐธรรมนูญที่ส่งเสริมศักยภาพในการสร้างความเป็นไปได้ใหม่ ในสังคมและระบบเศรษฐกิจแบบใหม่ ที่สอดคล้องกับนานาอารยประเทศทั่วโลก”

-๖ สิงหา “ก่อนวันลงประชามติ”

สถานทูตสหรัฐฯ ส่งเจ้าหน้าที่ ๓ คน ไปสังเกตการณ์ขั้นตอนการลงประชามติใน ๓ จังหวัด นครศรีฯ-พัทลุง-สงขลา

เมื่อสอบถาม “มาจากฝ่ายใดของสถานทูต” กลับปฏิเสธให้ข้อมูลต่อเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ด้วยทำทียโส

-๗ สิงหา “ประชามติ”

เสียงข้างมาก ทั้งแดง-ทั้งขาว-ทั้งเหลือง มากกว่า ๑๖ ล้านเสียง เห็นชอบ “รัฐธรรมนูญ ฉบับโง่เขลา” รวมทั้งคำถามพ่วง ประเด็น ๒๕๐ ส.ว.

ทักษิณ “หน้าหัน” ด้วยฉาดเบือเร่อ!

-๘ สิงหา “เกล็น เดวิส” เอกอัครราชทูตสหรัฐฯ ไปโผล่ฟังฯ

“ขอให้รัฐบาลกลับคืนสู่การปกครองโดยรัฐบาลพลเรือนที่มาจากการเลือกตั้งในระบอบประชาธิปไตยโดยเร็วที่สุด เท่าที่จะเป็นไปได้

และหนทางหนึ่งในการกลับคืนสู่การปกครองโดยรัฐบาลพลเรือนที่มาจากการเลือกตั้ง

ขอเรียกร้องอย่างยิ่ง ให้รัฐบาลยกเลิกการจำกัดเสรีภาพของพลเมือง ซึ่งรวมถึงการจำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการชุมนุมโดยสงบ”

-๙ สิงหา กระทรวงต่างประเทศสหรัฐฯ โดย “เอลิซาเบธ ทูโด” โฆษก

“สหรัฐฯ ขอเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ของไทยเดินทางตามขั้นตอนเพื่อให้ได้รัฐบาลพลเรือนที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

และเรียกร้องให้รัฐบาลยกเลิกข้อจำกัดในเรื่องเสรีภาพของพลเรือน รวมถึงเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น และสิทธิในการชุมนุมอย่างสันติ ซึ่งประชาชนไทยจะจะสามารถเปิดการเจรจาหรือเกี่ยวกับอนาคตทางการเมืองของประเทศ” และ ๑๒ สิงหา. ...

ท่ามกลางซาก ชีวิต และความตาย จากวินาศกรรม เมื่อ “ร่างรัฐธรรมนูญ” ผ่าน อันผิดไปจากที่ “บางคน-บางประเทศ” ต้องการให้เป็น

“สถานเอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกาประจำประเทศไทย” โพสต์ข้อความผ่านเฟซบุ๊ก “U.S. Embassy Bangkok”

We express our deepest sympathy to all those affected by the bombings in Thailand. Our thoughts are with the victims and their families.

ครับ...เรื่องที่เรารู้ “กลางซาก” บนการแอบสะใจของใครบางคน-บางพวก ก็ประมาณนี้.

ขอสรุปเหตุการณ์ต่างๆ ที่คุณแปลว สีเงินได้เขียนมาว่า ถ้าเหตุการณ์ยังไม่สงบ ก็ขอให้เลื่อนการเลือกตั้งออกไป และขอให้คสช. อยู่ดูแลความสงบของคนในชาติต่อไป จนกว่าจะไม่มีเหตุร้ายใดๆ. ๓



กราบขอบพระคุณหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์
ที่เมตตาให้สัมภาษณ์ในการทำวิจัยเรื่อง
“แนวคิดและกระบวนการบริหารระบบ
สาธารณโภคีของชาวอโศก
กรณีศึกษา : หมู่บ้านชุมชนราชธานีอโศก
ต.บุงไหม อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี”
รวมทั้งท่านสมณะ ท่านสิกขมาตุ
ผู้ใหญ่ชาวชุมชน ญาติธรรม
ที่เป็นพลังช่วยผลักดันให้งานวิจัยสำเร็จ
สามารถคว้าเกรด ๔.๐๐ มาได้



บทเส้นทางนักศึกษา (๒๓) “เรียนจบทางโลก แต่ยังไม่จบทางธรรม”

ช่วงเดือนที่ผ่านมาเป็นฤดูแห่งการสอบเพื่อเข้าสู่รอบสุดท้าย (Final) บนเส้นทางมหาบัณฑิตของนักศึกษาปริญญาโทของฉัน หลังจากที่ผ่านมาการทำรายงานวิจัยเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็จะมาสอบประมวลความรู้ (Comprehensive) หรือการสอบข้อเขียนพิสดารที่จะมาวัดความรู้ ความสามารถของนักศึกษาในการนำหลักวิชาการ ทฤษฎี แนวคิด และประสบการณ์ในการเรียนต่างๆ ที่ได้รับทั้งหมดสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้หรือไม่ หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งง่ายๆ ก็คือ สอบเตรียมความรู้ว่าพร้อมที่จะเป็นมหาบัณฑิตแล้วหรือยัง

การสอบของคณะรัฐประศาสนศาสตร์จะมีการสอบ ๓ กลุ่มด้วยกัน สอบอาทิตย์ละกลุ่ม ๓ กลุ่มก็จะสอบ ๓ อาทิตย์ด้วยกัน เมื่อสอบเสร็จกลุ่มสุดท้ายฉันจึงมีเวลากลับมาช่วยงานที่ภูผาพำน้ำห้องเรียนที่ ๓ ซึ่งจะมีการจัดงานวันแม่แห่งชาติ

เนื่องในโอกาส ๑๒ สิงหาคมพอดี

โดยรับหน้าที่ตรวจเรียงความและบทร้อยกรอง รวมทั้งรูปวาดของน้องๆ นักเรียนมัธยมศึกษา ทั้งชั้นอนุบาล ประถมจนถึงมัธยมศึกษา ที่น้องๆ จะได้แสดงออกถึงความรักและเทิดทูนบูชาแม่

และในวันที่ ๑๒ สิงหาคมก็มีการจัดตลาดอารียะถวายเป็นพระราชกุศลแด่สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ผู้เป็นแม่ของแผ่นดิน ณ ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย สาขาจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งฉันก็ได้มีโอกาสไปร่วมกิจกรรม และได้ช่วยถ่ายทอดสดบรรยากาศผ่านทาง Facebook Live ของเพจกองทัพธรรม FP ให้ผู้ชมทางไกลได้ติดตามรับชมบรรยากาศไปด้วย

ครั้งนี้ได้มีเวลาอยู่นานกว่าทุกครั้งในตลอดระยะเวลา ๒ ปีที่ผ่านมา เพราะจบคลาสแล้วสอบเสร็จแล้ว รอเพียงการประกาศผลเท่านั้นว่า

จะสอบผ่านได้หรือไม่ จึงได้มีเวลาและโอกาสที่จะได้ช่วยงานผู้ใหญ่มากขึ้น รวมไปถึงงาน “ดูแลคน” หรือการเป็น “แม่ไก่” นั่นเอง ซึ่งเป็นงานหลักของชาวภูผาฟ้าน้ำที่จะฝึกฝนให้แต่ละคนได้เรียนรู้จิตวิญญาณของตนเอง รวมไปถึงเรียนรู้ที่จะเข้าไปในกล่องในวิญญาณของเด็ก ๆ เหมือนที่ครูบาอาจารย์ได้สอนฉันว่าการฝึกเป็นแม่ไก่ก็เพื่อรู้เราเพื่อรู้เขา รู้เขาเพื่อรู้เรา และช่วยเขานั้นเอง เด็ก ๆ แต่ละคนที่เป็นดั่งกระเจี๊ยบที่จะสะท้อนกิเลสที่มีอยู่ในตัวเราแต่ละคนให้ได้สำรอกออกมา เพื่อจะได้กำจัดกิเลสเหล่านั้นนั่นเอง

การมาฝึกเป็นแม่ไก่ก็เพื่อจะได้ฝึกขัดเกลากิเลสที่อยากได้ดั่งใจ ฝึกเป็นคนไม่ดั่งภพ ไม่ทำอะไรตามภพ แต่จะทำอะไรตามหมู่กลุ่ม ทำอะไรที่เป็นประโยชน์ส่วนรวม ฉันได้รับประโยชน์มากมายจากการฝึกเป็นแม่ไก่ที่แทบจะอยู่ด้วยกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง ฝึกเป็นผู้ฟังที่ดีของเด็ก ๆ และคอยสังเกตถึงภพของน้อง ๆ แต่ละคน เด็ก ๆ ก็จะมีหลากหลายจริต หลายนิสัย แต่เราจะฝึกเป็นผู้บริการเค้าได้อย่างไร โดยที่จะไม่ทำตัวเป็นผู้จัดการที่จะให้น้อง ๆ มาทำนุทนทานนี้ตามใจเรา นี่แหละเป็นโจทย์ใหญ่ที่ทำลายกิเลสของแม่ไก่เลยทีเดียว ที่จะไม่ทำอะไรตามใจตัวเอง แต่จะเป็นเสมือนผู้ดูแลคุ้มครองภัย และคอยให้สัมผัสมาทูลชี้แนะกายได้เส้นด้ายสายศีลของโรงเรียนสามมาสิกขา

การดูแลคนทำให้ฉันได้ “เห็นทุกข์” มากขึ้น แต่กลับ “ทุกข์” น้อยลง เพราะการอยู่กับคนได้ช่วยขุดคุ้ยอาสวะอนุสัยของเราออกมา กิเลสอะไรที่ยังนอนเนื่องอยู่ในจิต ก็จะไม่ค่อย ๆ ถูกกระทุ้งออกมาเพื่อให้เราได้ล้าง ได้ทำความสะอาดจิตวิญญาณให้ใสสะอาดยิ่งขึ้น เป็นผู้มีสมาธิแห่งภาระของกิเลสยิ่งขึ้น ๆ ยิ่งฉันได้พยายามฝึกฝนตนเองที่จะล้างภพ ล้างอัตตา ล้างโลกธรรมไม่ทำอะไรตามใจตัวเองแต่ทำอะไรตามที่หมู่กลุ่มขาดแรงงาน ก็ทำให้ฉันได้ขยับเข้าถึงความเบา ความสบายที่ได้ “เห็นทุกข์” มากขึ้น แต่เรากลับ “ทุกข์” น้อยลง ซึ่งเป็นความอัศจรรย์ของธรรมะโดยแท้

และด้วยอาณิสสของบุญนำพาที่ได้ฝึกฝนเป็นผู้ไม่เอาแต่ใจตน บวกกับความเพียรพยายามที่ขยันขันแข็ง ลูบกับกิเลสที่ขี้เกียจในการอ่านหนังสือ ขี้เกียจชวนชวายเป็นการเรียนมาอย่างโชกโชน ก็ส่งผลให้ฉันสามารถสอบผ่านการสอบข้อเขียนพิสดาร (Comprehensive) ได้ในการสอบครั้งแรก ส่งผลให้ฉันสำเร็จการศึกษาปริญญาโทอย่างสมบูรณ์ หลังจากสำเร็จเรียนมาเป็นเวลา ๒ ปี ตามหลักสูตร จากจำนวนนักศึกษาปริญญาโทในหลักสูตรเดียวกันจำนวน ๑๔๑ คน แต่สอบผ่านในรอบนี้เพียง ๕๐ คนเท่านั้น

ต้องขอกราบขอบพระคุณหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์ที่เมตตาให้สัมภาษณ์ในการทำวิจัยเรื่อง “แนวคิดและกระบวนการบริหารระบบสาธารณโภคีของชาวอโศก กรณีศึกษา : หมู่บ้านชุมชนราชธานีอโศก ต.บุงไหม อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี” รวมทั้งท่านสมณะ ท่านสิกขมาตุ ผู้ใหญ่ชาวชุมชนญาติธรรมอีกหลายท่านที่เป็นแรงพลังช่วยผลักดันให้งานวิจัยนี้ได้สำเร็จออกมาได้ ซึ่งฉันสามารถคว้าเกรด ๔.๐๐ มาได้เฉพาะผลงานวิจัยครั้งนี้ ถือเป็นตัวจบของปริญญาโท ด้วยความเพียรและงานวิจัยชิ้นนี้ยังได้เป็นตัวแทนในการพิธีเซนต์อีกด้วย ถือเป็นความภาคภูมิใจน้อย ๆ ที่ลูกหลานพญาแร้งตัวนี้ได้้นำคำสอนของหลวงปู่อันเป็นแนวทางของพุทธศาสนาไปเผยแพร่ในวงการการศึกษาให้ขยายกว้างไกลต่อไปได้แม้เล็กแม้น้อย

บนเส้นทางนักศึกษาปริญญาโทได้ประสบความสำเร็จแล้ว เหลือเพียงเข้าสู่พิธีรับมอบปริญญามหาบัณฑิตในเดือนมกราคม ปี ๒๕๖๐ ก็จะสำเร็จเป็นมหาบัณฑิตโดยสมบูรณ์ แต่บนเส้นทางธรรมนั้นเรายังคงต้องพากเพียรเรียนศึกษาต่อไปอีกไม่มีกำหนด ทำมากก็ได้มาก ทำน้อยก็ได้น้อย มีแต่ผู้มุ่งมัน เอาจริงเอาจังเท่านั้นจึงจะสามารถสำเร็จการศึกษบบนเส้นทางธรรมสายนี้ได้ และฉันก็จะขอเป็นผู้ที่ฝึกฝนความเพียรเรียนรู้ศึกษาบนเส้นทางสายนี้ตลอดไป...

๓



ทางธรรม โฆษณาชวนเชื่อ
เอาสวรรค์มาล่อ
มาเป็นเหยื่อตกปลา...

คนดีคนชั่ว อย่าโทษกรรมเก่ากันมากนัก
เพราะจะทำให้เราดูตาย เฉื่อยชา ละเลยที่จะ
แก้ปัญหา

ทบทวนได้ให้เป็นอุทาหรณ์ ให้เป็นอนุสติ

แต่ “กรรมใหม่” พลังงานย่อมสดกว่าอานาปาน
ยิ่งใหญ่มาก น่าจะมุ่งค้นคว้าหาแนวทาง หาวิธีการ

นิทานนกแซกเต่า ก็น่าจะเป็นบทเรียนสอน
น้อง เมื่อตัวหนึ่งตกในดงโจร นิสัยก็หยาบคายชั่วร้าย

อีกตัวพลัดเข้าอาศรมฤๅษี นิสัยก็อ่อนโยน
มีเมตตา

โป๊..รวง
เส้นทางสู่สวรรค์
เชื่อนะจ๊ะ

ฝึกินเมือง-พระกินโยม
เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้ !

“สิ่งแวดล้อม” สร้างยีนส์ใหม่ได้ สร้างนิสัย
ใหม่ได้ สร้างพฤติกรรมใหม่ได้

เลวแค่ไหน สิ่งแวดล้อมดี ๆ ก็ขัดเกลาได้ให้ดีขึ้น
ไม่ก็ควบคุม “ความร้าย” มิให้กำเริบ

แต่ดีแค่ไหน สิ่งแวดล้อมแย่ ๆ ก็ถล่มความดี
มิให้เงยหน้าได้เช่นกัน

“ทฤษฎี แพลเล็ก-แพลใหญ่” คืออย่างไร

“แพลเล็ก” เชี่ยวชาญ ๆ ก็อึกเสป อาจลามเป็น
แพลร้ายถึงขั้นเสียชีวิต !

“แพลใหญ่” คอยดูแล คอยควบคุม ใส่ยาบ่อย ๆ
แพลใกล้ตายก็อาจรอดฟื้นคืนชีวิต !

เพราะเหตุนี้ กะเทยตุ๊ดเกย์ ทั้งหลาย เขาถึง
แผ่กิ่งก้าน งอกงามไพบูลย์ งามขนาดนี้ !

“แล้วจะเริ่มที่ใครก่อน ที่ไหนดี ?”

ช่างเป็นคำถามที่ขมขื่น อุบาทว์แท้ !

แต่ตั้งไว้เป็นโจทย์ โอกาสแก้ไขย่อมมีทางเสมอ
หากเราติดกระดุมเม็ดแรกถูก โอกาสของเม็ด
ต่อไปก็ย่อมไม่หลงทาง !

“ทำไมเขาถึงคิดดี ๆ กันไม่เป็น ?”

“ทักษะความคิด” ต้องฝึกฝน

“คิดให้เป็น - คิดให้ถูกต้อง” สำคัญที่การเรียนรู้
ในบางประเทศเขาบอกเลย เด็กของเขาต้องเรียน

วิชาปรัชญาตั้งแต่ชั้นประถม !

มองไปทางโลก ทะเลาะกันใหญ่โต รัฐธรรมนูญ
ไม่เอา รัฐธรรมนูญไม่เอา !

ประชาธิปไตยแต่ต้องประชาชนเลือกเท่านั้น
ลืมไปหมดสิ้น ก็ครั้งที่แล้ว คนที่ประชาชน
เลือก ๑๐๐% เขารวมหัวกันหักดิบทุกเรื่อง

คนไทยจึงซาบซึ้ง “เผด็จการประชาธิปไตย”

มองไปทางธรรม โฆษณาชวนเชื่อ เอาสวรรค์
มาล่อ มาเป็นเหยื่อตกปลา... เขาเรียกขายสวรรค์

สร้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตรงโน้นตรงนี้ วุ่นวายจริง
หนอ ทั้งหลวงพ่อก ทั้งเทพเจ้า มีเต็มวัด

ขอบารมีท่านชี ชีวิตจะได้โชคดี... เอ้า ! บริจาค
กันเยอะๆ เขาเรียกขายความโชคดี

...เสียงระฆัง...ห่างเหง...วังเวงแว่ว ชะเง้อ
แล...ชะงัดหา... มีแต่ความวังเวง เย็นยะเยือก !

หมดสิ้นที่พึงทั้งทางโลกและทางธรรม
ประชาชนคนไทย ภูมิตัวจริง ๆ !

ถูกปกอลอก ถูกหลอก ถูกอำทั้งปีทั้งชาติ !

รำพันมายืดยาว มาคุยเรื่องวิชาการประเทือง
ปัญญากันดีกว่า

เช็ดน้ำตาเสียเถิด เปิดกะโหลก เปิดสมอง รับ
ความรู้ ใหม่ ๆ กันดีกว่า

น้ำตาหยดต่อไป มิใช่เสียใจ แต่มีเพื่อล้างลูกตา
...เศษะไม่มี !

“ผีสร้างพระพรหม” เป็นความรู้ที่น่าสนใจ
ทำไมผีจึงสร้างพระพรหมได้ โปรดอดใจรอ

ผีร้ายที่กินลูก กินตับกินไส้มี ๔ ตัว ดังนี้ **เปรต-
เดรัจฉาน-อสุรกาย-สัตว์นรก**

มี ๔ ตัว บุรณาการแข็งเป็ก หล่อหลอมมนุษย์
เรา จนหมดสิ้นซึ่งปัญญา !

ชีวิตมีแต่ระทมทุกข์

ตกอยู่ในวังวนแห่งความเห็นแก่ตัว

คิดแต่เรื่องตัวเอง ผลประโยชน์ตัวเอง

๑.) เปรต ภาพที่วาด...ตัวสูง ท้องป่องปากเท่ารู
เข็มเพื่อจะบอกว่า กินจุ แต่เติมอาหารได้ที่ละนิด ๆ

คิดไม่ออกว่าทรมานแค่ไหน ให้ลองกินข้าวที่
ละเมียด เทบจะบ้าตาย หิวก็ไม่หายสักที

เปรต คือตัวตนแห่งความโลภ ที่อยากได้ -
อยากมี - อยากเป็น

แต่จะสักกี่คนได้สมหวัง ?

ถึงจะสมหวังก็หิวใหม่ ๆ ๆ อยู่ร่ำไป เบื่อความ
สมหวังเมื่อไหร่ ท่านเป็นอาริยบุคคลแน่นอน

แต่เบื่อความไม่สมหวัง ท่านก็มนุษย์ปุถุชนธรรมดา !

๒) เเดรัจฉาน ภาพที่วาดคือสัตว์ที่เดินไปตาม
พื้นดิน กระดุกหลังหลังขนานกับโลก

เป็นวัฏสงสาร วนเวียนเช่นนี้ ๆ ตลอดไป

เดรัจฉานคือ อวิชชา-ความไม่รู้

ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับชีวิต เกิดมาทำไม...ไม่รู้! ความดี -
ความชั่ว ...ไม่รู้! ถูก-ผิด...ไม่รู้! ไม่รู้...ไม่ศึกษา...ก็ยังไม่รู้

โคตรโง่สุด ๆ เลยนะตัวเอง

อยากรู้ต้องเปิดใจ...โปรดโมโห

นี่แหละกุญแจสำคัญที่จะไขชีวิตพบคำตอบ

แต่สัตว์เดรัจฉานฟังใครชะที่ไหน แถมนึกว่า
ตัวเองฉลาด

ทั้ง ๆ ที่ถูกสนตะพายตลอดชีวิต !...โธ่ไอ้ควาย !

ความเป็นเปรต - เเดรัจฉาน ก่อเกิดผลผลิต
ตามมาที่หลักเลียงไม่พ้น คือผีร้ายอีก ๒ ตัว

๓) อสุรกาย เป็นความอ่อนแอ ชี้อลาด ชักลัว ไม่กล้า ไม่สู้

ภาพอสุรกาย คือ การซ่อนตัวอยู่ในความมืด
ไม่อาจหาญ

หาก “ปัญญาคืออาวุธ”

อสุรกายถ้าตั้งใจเรียนรู้ ก็เอาชนะได้

๔) สัตว์นรก ภาพที่วาดคือ ร้องไห้ทวน อยู่
ในกระทะเหล็กที่เดือดพล่าน มีไฟร้อนแรงลุกโชน
อยู่รอบ ๆ กระทะ

สุดจะทุกข์ ! ทุกข์สุด ๆ !

ทุกข์นั้นใครทำให้...กูเอง !

ความไม่รู้จักตัวเองที่แท้ ทำให้อยากได้ -
อยากมี-อยากเป็น-อยากเป็น

เมื่อสมหวังก็เป็นเทพ รังสีสดใส

เมื่อผ่านไปสักพักก็หิวใหม่ วนเวียนอยู่เช่นนี้ไม่จบสิ้น

สัตว์นรกรยังหมายถึง การมองโลกในแง่ร้าย
มองคนอื่นเป็นศัตรู

ไม่มีความหวังดี มีแต่การจับผิด

วัน ๆ ไม่ทำอะไร หาเรื่องเสพ หาเรื่องบริโภค คอยเกาะ
กระสอกระคม มีอะไรใหม่ เราต้องอัปเดต ทันสมัยเสมอ

วัน ๆ ไม่ทำอะไร คอยคิดคน คิดคนดีฟ้า ไม่เหน็ด
ไม่เหนื่อย ดูจนนักบวชท่องบ่นมนตรา !

วัน ๆ ไม่ทำอะไร คิดร้ายคนอื่นไม่พอมือ ยัง
เพิ่มกิจกรรม คิดร้ายตัวเอง ต่ำตัวเอง ไม่หยุดไม่หย่อน

วัน ๆ ไม่ทำอะไร หาเรื่องให้ตัวเองท้อแท้ หดท้อกำลังใจ

เรื่องอย่างนี้... สัตว์นรกเขาถนัดนัก

ปรากฏการณ์แผ่กรงเล็บของ ๔ จตุรมาร
สร้างพลังสะเทือน ทั่วโลกว่า ๔๔,๐๐๐ โลกธาตุ !

๔ มารร้าย ยื่นพลังจับมือกัน สร้างอสุรตัวเล็ก
ตัวน้อยอีกมากมาย

อสุรเหล่านี้โผล่เกิดบนโลกมนุษย์

เริ่มปรุงแต่งสรรสร้าง

ร้ายมนตร์มายาให้โลกมนุษย์เคลิบเคลิ้ม

กินอยู่หลับนอนเป็นไปตามบัญชาของมัน

อสุรเหล่านี้ มนุษย์กลับสำคัญว่าเป็น “เทพ”

พร้อมเชื่อฟัง พร้อมทำตามคำสั่ง

นี่แหละ พระพรหมที่สร้างจาก ๔ มารร้าย

จะกินจะอยู่ ละเอียดย ละเลียดชะไม่มี แล้วก็

ยกย่องกันใหญ่โต ชื่นชมว่า **“มีรสนิยม”**

**๔ มารฟ้า ปลอ่ยมนตราแทรกอยู่ในตัว
มนุษย์**

**จำเป็นต้องค้นหาและฆ่าทิ้ง เพื่อความสุข
เย็นของชีวิต !**

วันนี้ คุณเห็นหรือยัง “ผีในร่างคน !” ๓



คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๑๓

คำว่า “กาย” ในความเป็น “พุทธ” นั้นมีนัยสำคัญยิ่ง ซึ่งทุกวันนี้ชาวพุทธได้เข้าใจผิดเพี้ยนไปมากแล้ว กระทั่งไม่สามารถบรรลุธรรมของพุทธได้ ก็เพราะ “มิจฉาทิฏฐิ” ในคำว่า “กาย” นี้เอง จึงพิจารณา “กายในกาย” ผิดไปจริง ๆ ก็ไม่มีสิทธิ์เข้าถึง “ปรมาตมธรรม” ได้

เพราะ “มิจฉาทิฏฐิ” ที่เข้าใจ ว่า “กาย” คือ “ภายนอก” เท่านั้น จึงหลงผิดไปกำหนดหมาย (สัญญา) เอาแต่ “อาการ” ดินน้ำไฟลมแค่นั้นเอง จะเพ่ง “กายังคะ” ก็ดี ก็เพ่งอยู่แค่ “ดินน้ำไฟลม” ที่เป็นร่างภายนอก แม้จะเพ่ง “กายคตาสติ” ก็ดี ก็เพ่งแต่อาการ “ดินน้ำไฟลม” ที่เคลื่อนไหวภายนอก จะ “กายานุปัสสนา” ก็เพ่งแต่ “ดินน้ำไฟลม” ภายนอกกันเท่านั้น

พอทำให้ความเคลื่อนไหวภายนอกนิ่งหยุดสนิทได้ก็หลงผิดว่า สำเร็จแล้วนี้แหละ คือ “กายปัสสัทธิ (กายสงบ)” ซึ่ง “ผิดถนัด” เลย

นั่นคือ มิจฉาทิฏฐิแล้วก็พาชื่อ หลงผิดว่า ปฏิบัติให้เป็นผล “กายปัสสัทธิ” ได้แล้ว นั่นคือ จัดการกับ “อาการเคลื่อนไหวของกายกรรม หรือวจีกรรม” อันเป็นภายนอก ให้ไม่รุนแรง ให้สุภาพ ให้เรียบร้อย ให้สงบ ให้ไม่เกะกะเกร ให้ไม่ไปทำ “อกุศลกรรมทาง

กาย-ทางวาจา” ใดๆ หรือให้การเคลื่อนไหวของกาย-ของวาจา ช้าลง เจือยลง เบาลง เจียบลง นิ่งลง หยุดสนิท ก็ได้แค่ “ภายนอก”

ก็ถือว่า นี่คือ “กายปัสสัทธิ” แล้วจบ

“กายปัสสัทธิ” ไม่ได้หมายเอาที่ “กายกรรม-วจีกรรม” เท่านั้นเป็นสำคัญเลย แต่หมายเอา “ธรรมะ ๒” อันคือ “กาย” หรือ “องค์ประชุมของรูปกับนาม” ต่างหากให้ “สงบระงับ” ซึ่งเป็นความสงบระงับของธรรมะ ๒

นั่นคือ “กาย” มีรูปกับนามมัน “สังขาร” กันอยู่ หรือคือ “ธรรมะ ๒” มัน “สังขาร” กันอยู่ เราก็ต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “สังขาร” ที่มี “วิญญาณ” เป็นปัจจัยให้เกิด “สังขาร” เราก็ต้องเรียนรู้ “วิญญาณ” อันเป็นปัจจัยสำคัญ หัวหน้าของ “สังขาร” วิญญาณก็คือ “นาม”

การจะรู้จัก “สังขาร” ได้ก็ต้องเรียนรู้จากปัจจัยของ “สังขาร” คือ “นามรูป”

“นามรูป” ก็คือ “นาม” และ “รูป”

“นามรูป” นี้แหละคือ องค์ประกอบของ “วิญญาณ” ซึ่งก็คือ “กาย” หรือ “ธรรมะ ๒” ที่ปรุงแต่งกันอยู่ หรือที่ “สังขาร” กันอยู่

ตามหลักปัจจุสมุปบาท พระพุทธเจ้าตรัสสอนว่า เพราะเรามี “ความไม่รู้” (อวิชชา) เป็นปัจจัยให้เกิด “สังขาร”

“สังขาร” คือ การปรุงแต่งกันอยู่ ก็ต้อง

เรียนรู้“สังขาร”ศึกษาจาก“ธรรมะ ๒” ซึ่ง “สังขาร”ที่ไม่สงบระงับ เพราะมี“กิเลส”ร่วม ประชุมอยู่ภายใน“ธรรมะ ๒”

“ธรรมะ ๒”ก็คือ “รูปกับนาม”หรือ“กาย” นั่นคือ ต้องเรียนรู้“กิเลสในกาย” ขั้นต้น ก็“กิเลส”ของ“กายภายนอก” กำจัดก่อนให้ได้

“กาย”จึงจะสงบ เรียกว่า“กายปัสสัทธิ”

“กายปัสสัทธิ”นั่นคือ “การสงบระงับ ของกาย” ซึ่งต้องจัดการที่“กายสังขาร” ให้ สงบระงับลง ที่ต้องปฏิบัติให้“ปัสสัทธิยัง กายสังขาร”คือ ให้“กายสงบระงับ”

แต่ถ้ายังเข้าใจความเป็น“กาย”ยังไม่ สัมมาทิฐิ พบบอกว่า “ทำความสงบให้ กาย”ก็ไปทำที่“ร่าง”ภายนอก หรืออย่างเก่งก็ ทำให้“กายกรรม”หรือ“วจีกรรม”เท่านั้นสงบ ระงับลง แล้วจบ นั่นแหละคือ“มิจฉาทิฐิ”

ซึ่ง“ผิดถนัด”ดังกล่าวแล้ว เพราะ“กาย” จะ“ปัสสัทธิ”(สงบ)อย่างสัมมาทิฐินั้น ไม่ใช่ หมายเอา “อาการเคลื่อนไหวของกายกรรม หรือวจีกรรม”อันเป็นภายนอก ให้สุภาพ ให้ สงบให้เรียบร้อย ให้ไม่รุนแรง ให้ไม่ไปทำ “อกุศลกรรม”ใดๆ นี่คือ สุกจบเป้าหมาย

เพราะ“กาย”นั่นคือ“รูปกับนาม” ที่ผู้ ปฏิบัติต้อง“จัดการหรือปรุงแต่ง”(อภิสังขาร)ที่ สำคัญนั้นจะต้อง“ทำใจในใจ”(มนสิการิต)ให้กิเลส

ลดลงให้ได้ “กาย”จึงจะเป็น“กายปัสสัทธิ”

ซึ่งคนผู้มี“กายปัสสัทธิ”ได้แล้วจึงนั้น กรรมกิจจะแคล่วคล่อง สามารถมี“กาย กรรม-วจีกรรม”แรงและเร็วอย่างไรก็ได้ เท่าที่ “กายกรรม-วจีกรรม”นั้นจะมีประโยชน์ หรือ สมควรแก่งานนั้นๆ ในกาละนั้นๆ ถูก..แ่งนี้

ใช่..“กายปัสสัทธิ”คือ “การสงบระงับ ของกาย”จึงไม่ได้หมายความว่า “กายกรรม- วจีกรรม”เคลื่อนไหวแรงไม่ได้หรือเร็วไม่ได้

“กายปัสสัทธิ”นั่นคือ “รูป”กับ“นาม” ทำงานปรุงแต่งกันอยู่ แต่มัน“สงบ” เพราะ ไม่มี“กิเลส”ปรุงแต่งร่วมด้วยแล้ว มันจึงไม่ ทุกข์ ไม่เดือดร้อน ไม่วุ่นวาย ไม่ร้ายไม่เลว

“ความสงบ”คืออย่างนี้

“ความสงบ”แบบโลกุตระไม่ใช่หมายความว่า “กายกรรม”ก็นิ่งๆ “วจีกรรม”ก็นิ่งๆ

“กายปัสสัทธิ” หรือ“ความสงบของ กาย”จึงหมายถึง“ความเป็นกายไม่มีกิเลส ทำความวุ่นวายในกาย”(“กาย”คือ“ธรรมะ ๒”)

อย่างนี้ต่างหากคือ ความเป็น“กาย สุจี”กายสะอาดจากกิเลส “กายปัสสัทธิ” กายสงบอย่างวิเศษ กายวิเวก-จิตวิเวก-อุปติ วิเวก อันเป็นโลกุตระธรรม เป็น“ความสงบ ของอาริยะ” มีใช้“โลกียะ”ของปุถุชน

กำหนดหมายกันให้ดี ให้ถูกๆตรงๆ

เป็นสัมมาทิฐิให้ได้

“กายปัสสัทธิ-กายวิเวก”นี้จึงสามารถทำงานทำการทั้งการเคลื่อนไหวของ“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”อยู่อย่างแคล่วคล่องว่องไว เป็น“กายปาคุญญตา” เพราะมี“จิต”เป็น“มุทุตา” นั่นคือ จิตที่แว่วไวทั้งปัญญา และจิตที่ปรับตัวได้ไวเร็วทั้งเจโต

ไม่ดื้อไม่กระด้าง ไม่เฉื่อย ไม่หนืด(กายมุทุตา) การงานที่กระทำของ“ธรรมะ ๒”นั้นจึงเป็นการทำงานที่ควรที่สุด เหมาะสมที่สุด เรียกว่า “กายกัมมัฏญตา”(องค์รวมของงานที่เหมาะสม)

ชาวพุทธทุกวันนี้จึงไม่สามารถบรรลุธรรมของพระพุทธเจ้าอย่างเป็น“สัมมาผล”ก็ได้แค่“มิชฌาผล”เท่านั้น แล้วหลงผิดกันว่าท่านผู้นั้นเป็นอรหันต์ เป็นอริยะกันไป ผิดหมด เห็นมัย? จึงเป็นเรื่องที่ต้องทำความรู้กันให้แจ้งถึง“ความจริง”ที่จริงกันให้ถ้วนๆ

เพราะกำหนดหมายสำคัญ“กาย”ผิดไปดังว่านี้ จึงพิจารณา“กาย”ไม่ถูกครบตามธรรมของพระพุทธเจ้าแน่ มัวไปพิจารณากันว่า “กาย”นั้นเป็นแค่“ธาตุดินน้ำลมไฟ”(มหาภูต ๔) กายนอก(พหิตถ)เท่านั้น ว่าเป็นแค่“สรีระ” จึงได้เรียนรู้กันแต่“กาย”กายนอกเท่านั้น ก็ได้รู้ และได้เรียนสำคัญมันหมายกันแต่“กายนอกกาย”(องค์ประชุมของ“รูป”ที่เป็นกายนอก) ซึ่งอย่างเก่งสุด-ดีสุดก็ได้“ฝึกใจ”ไป

ควบคุม“กายนอกกาย”คือ“กายวิญญูติ-วจีวิญญูติ”ให้เป็น“สุจริตกาย-สุจริตวาจา”เท่านั้น

ก็ได้“กายสุจริต-วจีสุริต”ตาม“สมมุติสัจจะ”ที่กำหนดกันในสังคมนั้นๆเท่านั้นเองว่าอย่างไรที่สังคมนั้น“สมมุติสัจจะ”กันว่า“ดี”ว่า“ผิด” ก็ทำให้ดีให้ไม่ผิด

อย่างไร“ไม่ดี-ไม่ผิด”ก็ทำให้ดี-ให้ไม่ผิด

นั่นคือ “กายนอกกาย” มันไม่ใช่“การระงับกายสังขาร”ที่ระงับ“จิตสังขาร”เป็นหลัก เพราะมันเป็นเพียงการฝึกจิตให้กดข่ม“ระงับพฤติกรรมทางกายกับวาจา”แค่นั้น

การฝึกระงับ“กายนอกกาย”ไม่ใช่การเรียนรู้ที่ได้ใช้“ธรรมวิจยัมโพชฌงค์”เข้าไปวิจยวิเคราะห์แค่“กายภายนอก”อยู่เท่านั้น

การเรียนรู้“กายนอกกาย”จึงไม่ใช่ชั้นสำคัญที่จะทำให้“กิเลสระงับไปจากจิตใจ”ได้

คนผู้ปฏิบัติที่เรียนหรือฝึกแบบนี้ก็จะไม่ได้รู้“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” จะได้เรียนได้ฝึกกันก็แค่“กายกรรม-วจีกรรม”ให้สุจริตให้เป็นกุศลเท่านั้น ไม่ลึกเข้าไปที่ต้นตอแท้

ที่สำคัญมากก็คือ จะไม่ได้“กำจัดกิเลส”อันจะต้อง“อ่านจิต”ที่มี“อาการ-สังขะ-นิมิต-อุเทศ”เลย ก็จะไม่มีโอกาสได้รู้“จิตในจิต”

พระพุทธเจ้าจึงมีได้บัญญัติหลักปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”ให้ฝึกเรียนรู้“กายนอกกาย”อันเป็นแค่“สมมุติสัจจะ” เราจึงได้เห็นหลักปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”เริ่มด้วย“กายในกาย”

พระพุทธเจ้าจึงให้เรียนรู้“กายในกาย”

เป็น“สติปัฏฐาน”เบื้องต้น เป็นทิวฐิของพุทธ
นี่คือ นัยสำคัญของ“กาย”ที่ต้องคมชัด
ถ้าหากใครได้ไปมัวฝึกฝนเรียนรู้อยู่แต่
แค่“กายนอกกาย”เป็นหลักฝึกหัดปฏิบัติเรียน
รู้“สติปัฏฐาน ๔” คนผู้นั้นก็จะเกิด“ความรู้-
ความสามารถ”แต่เพียงแค่“ถูก-ผิด, ดี-ชั่ว,
ควร-ไม่ควร”เก่งขึ้น ชำนาญขึ้นเท่านั้น

ก็จะได้แค่รู้“สมมุติสัจจะ” เป็น“สัจจะ”
ส่วนหนึ่งคือ“สัจจะ”ภายนอก เรื่องของสังคม
ซึ่งไม่ใช่“จิตหรือมโนหรือวิญญาณ”
ตรงแท้โดยเฉพาะ อันเป็น“ปรมาตถธรรม” ก็
ไม่ได้“สัจจะ”ครบถ้วน“ปรมาตถสัจจะ”สมบูรณ์

การบรรลุนิพพานนั้นต้องเป็นเรื่องของ
“จิต”โดยตรง เป็นเรื่องของ“กิเลส”ในจิต

ไม่ใช่เรื่องของ“สังคม”ภายนอกแค่นั้น
“กิเลส”นั้นคือ อาการของพลังงานที่เป็น
“จิตนิยม” ไม่ใช่อาการของพลังงานที่เป็น
“พินิยม”หรือ“อตุณนิยม”

เพราะ“อตุณนิยมกับพินิยม”ยังไม่มี
กิเลส ยังไม่มีพลังงานชั้น“เจตนา” ชั้น“กรรม”

คนผู้ยังไม่มี“ภูมิรู้”เจริญจริงสูงถึงขั้น
แยกอาการ“ธรรมนิยม ๕”ออกได้แท้ ก็ไม่มี
สิทธิ์ที่จะหยั่งรู้“ความจริง”(สัจจะ)ระดับนี้ได้
จึงยังเป็น“อจินไตย”สำหรับผู้นั้นอยู่แน่นอน

“กาย”จะ“พ้นทุกข์” นั่นคือ“กาย”ก็ต้อง
“หมดสิ้นอกุศล” และจิตจะเป็นผู้รู้“อกุศล” ผู้
ทำให้“อกุศล”นั้นหมดไป จึงเป็นเรื่องของ“จิต-
มโน-วิญญาณ”ทั้งสิ้น นี่ไง.. “มโนปุพพังคมา

ธัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา” ชัดเจนที่สุดมั๊ย?

ไม่ใช่เรื่องของ“ร่างกาย”ที่เป็นภายนอก
เลย เพราะ“กายวิญญาณ”และ“วจีวิญญาณ”นั้น
เกิดจาก“จิต-มโน-วิญญาณ” ตาม“มโนปุพพัง
คมา ธัมมา” ซึ่ง“จิต”เป็นประธานทุกสิ่งอย่าง
หรือจิตเป็นไปก่อนสิ่งต่างๆ จิตไปข้างหน้า
ทุกสิ่งอย่าง เสมอ

การปฏิบัติจึงต้อง“จัดการสำคัญ”(อภิ
สังขาร) กันที่“จิต-มโน-วิญญาณ”ในขณะที่มี
“กาย” หรือมี“สัมผัสภายนอก”อยู่นั้นแหละ

การปฏิบัติ“กาย”จึงมีใช้ไป“จัดการ”อยู่
แต่“กายวิญญาณ-วจีวิญญาณ” แต่ต้องเรียน
เริ่มตั้งจาก“มหาภูตรูป” ที่“ปสาทรูป”เริ่ม
มี“โคจรรูป”แล้วเกิด“ภาวรูป ๒”ขึ้นปรากฏ
ให้เรียนรู้ ตามลำดับของ“อุปาทายรูป ๒๔”

ดังนั้น การปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”อัน
เป็นหลักปฏิบัติของศาสนาพุทธ“ข้อที่ ๑”
ในหลักปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” อันเป็น
“โลกุตตรธรรม ๓๗” จึงไม่มีการพิจารณา
“กายนอกกาย”ในการปฏิบัติ นอกจาก“รู้”
ว่า“กายนอกกาย”คือ“กายนอกกาย”ก็พอแล้ว
ไม่ต้องพิจารณาวิจัยแยกคาย“กายนอกกาย”
แต่อย่างใด ทว่าต้องพิจารณาวิจัยแยกคาย
กันที่“ใจในใจ” แล้ว“ทำใจในใจให้แยกคาย”
ภาษาก็น่า“โยนิโสมนสิการ”(การทำใจในใจให้
ต้องแท้-ลงไปถึงที่เกิด)นั่นเอง

“สติปัฏฐาน ๔”พระพุทธรเจ้าจึงไม่ทรง
บัญญัติให้เริ่มกันที่“กายนอกกาย”

ให้ปฏิบัติกันเริ่มต้นที่พิจารณา“ภายใน
กาย” อันพระพุทธศาสดาหมายเอา“จิต”

ก็ดังที่พระตถาคตตรัสชัดๆว่า “ภายใน”
คือ“จิต” คือ“มโน” คือ“วิญญาน” ปานนั้น
อาตมาก็ได้เอามายืนยันแล้วยืนยันอีกจนน่า
เบื่อ(ที่มีอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) ก็ยังไม่ค่อยมีนักปฏิบัติธรรมผู้ยึดถือแบบเก่าๆ
สำนึก(รู้ตัวว่าผิด) สำเหนียก(เอาใจใส่ที่จะแก้ไข
ปรับปรุง)กันบ้างเลย ก็ยังยึด“ภายใน”ที่หมาย
เอาภาวะภายนอกเท่านั้น แล้วก็ตัดความ
เชื่อมต่อเด็ดขาด “ภายใน”จึงไม่เกี่ยวกับ“จิต”-
กับ“มโน”-กับ“วิญญาน” จบกัน แค่นี้

ดังนั้น จึงไม่เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับ“ภายใน”ว่ามีส่วนเกี่ยว
กับ“จิต”กันเลย คำว่า“ภายในภายใน”(ภายใน=องค์
ประชุมของรูปกับนาม จะเป็น“ธรรมะ ๒”เสมอ)ซึ่งก็
คือ“ภายใน”อันหมายถึงภายใน“จิต”เป็นสำคัญ
แต่ก็เป็นองค์ประชุมของรูปกับนาม ที่มีทั้ง
ภายนอก-ภายในรวมกันอยู่ ก็นั่นแหละ“ภายใน”

เมื่อรู้ภายนอกแล้วก็ไม่มีอะไรมา จึง
มุ่งเข้าไปเรียนรู้มากขึ้นที่“ภายใน”

คำว่า “ภายใน”คือ“จิต-มโน-วิญญาน” มี
นัยสำคัญ เป็นประการฉะนี้แล

ภายในคือ “ภายนอกกับภายในนั้นยังมี
ทุกอย่างเชื่อมต่อสัมพันธ์กันอยู่เสมอ ไม่ใช่
มีเพียงส่วนเดียว ใน“ภายใน”สำคัญยิ่งคือ“จิต”

ผู้ปฏิบัติที่ไม่ได้“หลุดตา”ไปตัดความรับ
รู้ภายนอกเสียนี้ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งภายใน-ทั้งภายนอกครบ มี“ธรรมะ ๒”อยู่ตามที่

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดใน“วิโมกข์๘” โดย
เฉพาะ“วิโมกข์ ๘ ข้อ ๒”ที่ท่านผู้รู้แปลกัน
ไปว่า “ผู้ไม่มีความสำคัญในรูปภายใน ย่อม
เห็นรูปภายนอก” จากบาลีที่ว่า “อชฌัตตัง
อรูปสตัณฺณี พหิทธานูปานิ ปัสสตี”

ความว่า “ผู้ไม่มีความสำคัญในรูป
ภายใน ย่อมเห็นรูปภายนอก”นี้ของท่าน ก็
เป็นทิวทัศน์ของท่านว่า มีแต่รูปภายนอกเท่านั้น
“ภายใน”คือ“จิต”ไม่มีความสำคัญไปเลย

จึงไม่สัมมาทิฐิแล้วในคำว่า“ภายใน”

ผู้มีทิฐิในความเป็น“ภายใน”เยี่ยงนี้ จึง
จะปฏิบัติกับคำว่าพิจารณา“ภายในสังขาร”ก็ดี
หรือ“ภายในคตาสติ”ก็ดีเป็นต้น ก็จะพิจารณา
กันแต่แค่ความเป็น“ดินน้ำไฟลม” หรืออย่าง
เก่งก็แค่“ภายในวิญญูติหรืออวิญญูติ”เท่านั้น
จะไม่พิจารณาความเป็น“วิญญูติ”ของจิต-มโน

ดังนั้น คนผู้นี้พิจารณา“ปัสสัสมังยัง ภายใน
สังขารัง” ก็จะพิจารณาและจัดการกันเพียง
ทำความเข้าใจกับ“ภายใน”ก็ดินน้ำลมไฟเท่านั้น อย่าให้
กระดุกกระดิก กับ“อวิ”ก็อย่าพูดกันเท่านั้น ก็
ถือว่านี่คือ ความระงับของ“ภายใน”ของ“อวิ”
เป็น“ปัสสัสมังยัง ภายในสังขารัง”กันแล้ว

การพิจารณา“ภายใน”และ“อวิ”ของคนผู้นี้
จะไม่มีความเชื่อมโยงเข้าไปหา“จิต”เลย ดังที่
ชาวพุทธไทยเข้าใจกัน-ปฏิบัติกันอยู่ มี“ทิฐิ”
ดังนี้แหละ เต็มประเทศ

จึงไม่สามารถ“กำจัด”กิเลสในขณะที่

มี“กายวิญญูติ และวจวิญญูติ”กันได้เลย ก็เป็นดาบสภาชีอยู่ในปากกันไปตามเดิม เจริญเป็นมนุษย์สังคม เป็นมนุษย์ที่ศิวิไลซ์(civilize)ไม่ได้ ก็เป็นคนป่าดึกดำบรรพ์กันอยู่ตลอดไป

คนผู้ปฏิบัติคนนี้แหละคือ ผู้ปฏิบัติ“กำจัด”กิเลสได้แต่แค่“สะกดจิต”(hypnotise) หลับตาเท่านั้น แม้ปฏิบัติในขณะที่ลืมตาก็จะมีแต่“การสะกดจิต”(hypnosis)เป็นผลแค่กดข่มไว้ได้เท่านั้น กิเลสไม่ดับถาวรยั่งยืน เพราะไม่มี“การวิจัยวิเคราะห์ธรรมชาติ”หรือ“วิจัยวิเคราะห์”(analyze)ความเป็น“กาย” ไม่ได้

ยิ่ง“เอาแต่“หลับตา”ปฏิบัติก็นั่นแหละ“สะกดจิต”ที่หลับตาดับคำมิด ไม่มีผลทางลืมตา “ตา”ไม่เห็นอะไรกับใครได้เลยบริบูรณ์

ผู้ปฏิบัติเอาแต่“สะกดจิต”หนักไปในทาง meditation หลับตาข่มจิตไว้ จึงไม่มี“สัมมาสมาธิ”(Supra concentration)ที่จะมี“กายกัมมัฏฐาน” และ“กายปาคุญญตา”ซึ่งเป็นพลังงานที่วิสุทธิ(สะอาด)วิเศษ(มหัศจรรย์)ได้เลย

เพราะจะปฏิบัติ“อภิสังขาร ๓”(ปัญญากิสังขาร-อปัญญากิสังขาร-อเนญซากิสังขาร)ผิดไปเป็นมิจฉาทิฎฐิจึง“ทำบุญ”ไม่เป็น“บุญ” และ“ทำทาน”ก็ไม่เป็น“บุญ” มีแต่เพิ่มกิเลส-ภพ-ชาติ

“บุญ”คือ เครื่องชำระกิเลส ผู้“ทำบุญ”เป็นผลสำเร็จเมื่อใด “บุญ”ก็หมดไป(บริโภค)จากตัวเรา “บุญ”ไม่ใช่สิ่งสั่งสมให้มีมาก ๆ ในตน “บุญ”ไม่ใช่“กุศล” “บุญ”เสร็จงานก็สูญ ผู้ที่“ทำบุญ”ถูกต้องจึงปฏิบัติธรรมด้วย

วิธีต่าง ๆ เพื่อให้เกิด“การชำระกิเลส”ของตน

ส่วนผู้มีจักษาทิฎฐิความเป็น“กาย” ก็จะมีปฏิบัติ“กายในกาย”ไม่เป็น“บุญ” แน่นนอนผู้นั้นไม่สามารถชำระกิเลส-ภพ-ชาติได้ถูกต้อง

นัยสำคัญที่เป็นความเห็นของอาตมานี้ไม่ตรงกับท่านผู้รู้อีกมาก พิจารณาให้ดีๆเถิด

ดังนั้น แม้ความว่า อชฌัตตังอรุปสัจญญิต่านไปแปลกันว่า “ผู้ไม่สำคัญในรูปภายใน” มันก็เลยยิ่งหนักเข้าไปเสียอีก คือ ยิ่งไม่สำคัญในภายในเลย “รูปภพ”ที่ท่านกำหนดอยู่แท้ ๆ กลับไม่สำคัญ ดังนั้นยิ่ง“อรุป”ลึกที่ต้องล่องพ้น“รูป”ไปได้ก่อน ก็ยิ่งไม่มีวันได้รู้ จึงยิ่งเลอะเลือนไปกันใหญ่ ด้วยประการฉะนี้

เพราะไปแยก“พหิทธานูปานิ ปัสสติ”ไปส่วนหนึ่ง ไม่ให้คำว่า“ปัสสติ”ที่แปลว่า“เห็น”นี้“เห็น”เข้าไปทั้งภายใน-ภายนอก ซึ่งประโยคนี้มันต้องมีทั้งในทั้งนอก มันไม่ตัดขาดกันหรอก มันมีปฏิสัมพันธ์กันอยู่ตลอด ใน“การสัมผัส ‘วิโมกข์ ๘’ ด้วยกาย” ชัดมั๊ย?

ท่านไปแปลคำว่า“อรุปสัจญญิ” ว่า“ไม่สำคัญในรูป” แต่อาตมาเห็นต่างว่า คำว่า“อรุปสัจญญิ”นี้หมายถึง “สำคัญในอรุป”

เพราะทั้งประโยคนี้ พระพุทธเจ้าทรงหมายถึง การเรียนรู้“รูปกับนาม”ที่เป็น“กาย” ซึ่งพระองค์ทรงกำชับกำชาไว้ในการเรียนรู้“วิโมกข์ ๘”นั้น ต้อง“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” คือ ต้องครบพร้อมอยู่ด้วย“สัมผัสทั้งรูปทั้งนาม(กาย) และทั้งภายนอก(พหิททา)

ทั้งภายใน(อชฌัตตัง)”[พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑]

ดังนั้น พระพุทธเจ้าตรัสว่า “กาย” อันเป็นที่ประชุมของ “มหาภูตทั้ง ๔” (รูปธรรม : ดินน้ำไฟลม) นี้ ก็ต้องเรียนรู้พิจารณาความจริง ที่สัมผัสอยู่หลักๆ และทั้ง “กาย” อันเป็นที่ประชุมของ “มหาภูตทั้ง ๔” นี้ ก็จะต้องมี “นามธรรม” ของเราประกอบเป็นองค์รวมอยู่ด้วยเสมอ จึงเรียกขานว่า “กาย” ถึงจะมี “รูป ๒๘” และมี “นาม ๕” ให้เราได้ศึกษาเรียนรู้ปฏิบัติ เป็น “กาย” คือ “ธรรมะ ๒” แล้วจึงจะทำให้บรรลุเป็น “ธรรมะ ๑” (เอกธรรม)

หากมีแต่ “มหาภูต ๔” แล้วจะมี “อะไร” ไปทำหน้าที่ “รู้” ถ้าไม่มี “นาม” รวมอยู่ด้วย โดยเฉพาะก็ต้องมี “สัมผัส” อีกด้วย จึงจะเกิด “การรู้” ฉะนั้นไม่มีทั้ง “รูป” ทั้ง “นาม” ครบความเป็น “กาย” มันก็เรียนรู้ไม่ได้ ..เห็นมัย

และที่สำคัญ “กาย” เป็นเบื้องต้นที่จะต้องเรียนรู้และปฏิบัติจัดการกับ “กิเลส” ที่มีอยู่ใน “กาย” ไปตามลำดับ กายเป็น “อตตตา” ขึ้นต้นหยาบ (โอฬาริกอตตตา) ที่จะต้องจัดการ “กำจัดความเป็นอตตตา” ให้เป็น “อนัตตา” ให้ได้ก่อน แล้วจึงจะเลื่อนขั้นไปกำจัดความเป็น “อตตตา” ขั้นต่อไป “มโนมยอตตตา” หมดมโนมยอตตาก็จะเหลือ “อรูปอตตตา” ให้กำจัด จึงจะเป็นลำดับ

“กาย” ตัวต้นคือ “โอฬาริกอตตตา” ที่เป็น “สังโยชน” ที่ท่านเรียกว่า “สัkkาย” ต้องเรียนรู้ปฏิบัติให้ล่วงพ้นเป็น “อนัตตา” ทั้ง “กาย” ที่เป็น “มโนมยอตตตา” และทั้ง “กาย” ที่เป็น “อรูป

อตตตา” หยาบ-กลาง-ละเอียด เป็นลำดับๆ

..รู้รียัง? ชัดเจนยัง?

ถ้ายัง!! ก็ตั้งใจใหม่ดูอีกที

เมื่อไปเข้าใจผิดว่า “กาย” มันคือ ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม อันเป็นภายนอกเท่านั้น ซึ่งดินน้ำไฟลมเป็น “กิเลส” ไม่ได้ ..เข้าใจมัย?

“กิเลส” มันต้องอยู่ที่ “จิต-มโน-วิญญาน” นั้นแหละ “กาย” เป็น “รูปนาม” (ธรรมะ ๒) แล้วก็เรียนแยก “ภาวะที่ถูกรู้” (รูป) กับแยก “ปัญญาของเรา” (นาม) อยู่ใน “กาย” นี้เอง

แต่ที่ชาวพุทธไทยเข้าใจผิดกันอยู่เกือบทั้งนั้นในวงการปฏิบัติธรรมทุกวันนี้ ก็ไปเชื่อว่า “กาย” คือ แค่ดินน้ำไฟลม (อุตุนิยามแค่นั้น) จึงไม่บรรลุผลธรรมสัมมาทิฐิของพุทธแน่นอน

ผู้สามารถแยก “อาการ” ของความเป็น “กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” ออกได้จริง จึงจะเป็นผู้ปฏิบัติธรรมที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในสังขารม อันเป็นไปตามความตรัสรู้พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ดังนั้น “มูลกรรมฐาน ๕” ที่เป็นเบื้องต้น การศึกษาแยก “รูป” แยก “นาม” แยกกายแยกจิต จึงเป็น “รากฐาน” ในการศึกษาฝึกฝนเรียนรู้ภาวะที่เป็น “กาย” และภาวะที่เป็น “จิต” อย่างสำคัญ เป็น “กรรมฐาน” สำคัญของนักบวชที่ต้องเรียนรู้อบรมฝึกฝนกันจริงๆ ในตัวเราเอง

ส่วนไหนที่ไม่มีความเป็น “กาย” ของเราเลย เพราะเป็นของภายนอกแท้ๆ แค่เราสัมผัสอยู่ในปัจจุบันนี้เท่านั้น แต่มันไม่ใช่

“เรา”(อัตตา)จริง ๆ มันอยู่ข้างนอกนะ หยาบ
ชัดมาก แต่เราก็กังยัดว่าเป็น“เรา”(อัตตา)อยู่
ที่นี่..ส่วนไหนที่เป็น“กาย”ของเราอยู่
แต่ถ้า มี“จิต”ทำหน้าที่แค่“พีชนิยาม” ไม่มี
“ความรู้สึกที่เป็นเคหสิตเวทนา”แล้ว แต่เป็น
“เนกขัมมสิตเวทนา”ในความเป็น“กาย”นั้น ๆ

หรือใน“ร่าง”(body)ของเราส่วนที่เหลือ
แต่ความเป็น“อุตุนิยาม” ส่วนใดยังเป็น“สรีระ”
(ที่สัมผัสความเป็น“ร่าง”ได้)ก็ยังมีอีก ที่รู้ด้วย
ปัญญา ก็จะแยก“ร่าง”แยก“ชีวะ”ได้จริง

ใน“ชีวะ”เมื่อแยก“กาย”แยก“จิต”ได้ ก็
จะสามารถแยกที่ไม่ใช่“กายและที่ไม่ใช่“จิต”

และสามารถแยก“กายในกาย-เวทนา
ในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ได้อย่าง
ถูกภวะนั้น ๆ เต็ม เพราะไม่ผิดเพี้ยนแล้ว

ถ้าเห็นได้เป็น“ร่าง” ก็เป็น“สรีระ” แต่
หากไม่เป็น“ร่าง”ให้เห็นได้เลย ก็ไม่มี“สรีระ”
เป็นแค่“อรูป”ที่เป็น“อุตุนิยาม”เช่นธาตุน้ำ-
ไฟ-ลม ที่ปรุ่แต่งกันอยู่ใน“ธาตุดิน”(ร่าง)นั้น

แม้“ธาตุน้ำ”ที่เล็กละเอียดสุด ๆ คนยัง
ไม่อาจ“รู้”ได้ด้วย“ตา”กันง่าย ๆ ว่ามี“รูป”

ดังนั้น ธาตุแห่ง“ชีวะ”แรกนั้นคือ“ธาตุ
น้ำ” ถ้าระดับ primary cell หรือ กลละ คน
สามารถสัมผัส“รูป”มันไม่ง่าย จึงเรียก“อรูป”

ความละเอียด(นิปฺณา)ลึกล้ำปานะนี้
จึงเป็น“ความรู้”ของผู้มีภูมิธรรมที่มีจริง
เป็นจริงตามฐานานุฐานะจริงเท่านั้น

ผู้มีภูมิจริงผู้ใดถึงแท้ จึงจะรู้แจ้งจริง
ว่า“ชีพ”(ชีวะ)ก็อย่างหนึ่ง “สรีระ”ก็อย่างหนึ่ง

ถ้าผู้ใดยังไม่มีภูมิรู้แยก“อาการของ
พลังงาน”ชั้น“อุตุนิยาม”ซึ่งไม่มี“ชีวะ”แล้ว
(หมดชีวิตินทรีย์) แต่ยังติดอยู่ในความเป็น
“ร่าง”หรือสรีระของเราอยู่ กับ“พีชนิยาม”ที่
ยังเป็น“ชีวะ”ยังรวมอยู่กับร่างของเรา ก็จะ
ไม่สามารถหยั่งรู้ได้ว่า “ชีพ”ก็อย่างหนึ่ง
“สรีระ”ก็อย่างหนึ่ง และหรือ“ชีพ”ก็อันนั้น
“สรีระ”ก็อันนั้น (ชีพกับสรีระเป็นอันเดียวกัน)ได้

เพราะคนทั้งหลายจะไม่สามารถเรียน
รู้พลังงานที่เป็น“ความรู้สึก(เวทนา)ใน
อุตุนิยามกับพีชนิยาม”ที่เป็นดิน-เป็นพีช
เป็นต้น อันอยู่ในตัวของ“พีชนิยามและ
อุตุนิยาม”เองได้เลยเป็นอันขาด แต่เรา
สามารถเรียนรู้ความเป็น“อุตุนิยามกับพีช
นิยาม”ใน“จิตนิยาม”ของเราได้เองได้

พีชเองมันก็มีพลังงานแค่“สัญญากับ
สังขาร” ส่วนอุตุนั้นยังมีแต่พลังงาน“สังขาร”
เท่านั้น แม้แค่“สัญญา”ก็ไม่มีในตนเองเลย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้นที่มีพระ
สัพพัญญุตญาณ เป็นเจ้าของธรรมพิสุจน์
แยกแยะพลังงานต่าง ๆ ที่มีใน“จิตนิยาม”

ซึ่ง“จิตนิยาม”วิวัฒน์พัฒนาพลังงาน
สั่งสมมาจาก“อุตุนิยาม”ที่มีแค่“สังขาร” ต่อ
มาก็วิวัฒนาการจาก“สังขาร”มีพลังงานที่กำหนด
รู้ได้เองเป็นอัตโนมัตติว่า“ธาตุ”นั้นเอามาใช้

สร้างองค์พหุอย่างนั้นอย่างนี้ของ“ตนเอง” ก็เรียกด้วยบัญญัติว่า“สัญญา” ก็เพิ่มสูงขึ้น ถึงขั้นเป็น“พีชนิยาม”ที่มีอัตโนมิติในตนเอง สร้างตนเองให้แก่ตนเองเป็นแล้ว แต่“อัตตา” (I,self)ของพีชนี้ยังไม่ถึงขั้นมี“เวทนา”(อารมณ์)

จาก“พีชนิยาม”วิวัฒนาสูงขึ้นมาเป็น “จิตนิยาม” จึงจะสูงขึ้นมี“เวทนา”(I-S-H)

เมื่อมี“เวทนา”ก็ครบ ๓ เสา “เวทนา-สัญญา-สังขาร”คือ พลังงานที่เป็น“อาการ” ต่างๆสาขาย่อยของ“ธาตุรู้องค์รวมใหญ่” เรียกว่า “วิญญาณ” เป็น“จิตนิยาม”บริบูรณ์

ดังนั้น ใน“จิตนิยาม”จึงมีครบทั้ง“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม” ผู้มีภูมิรู้แท้จริง จึงสามารถแยกงาน จัดแจงส่วนต่างๆนั้น และควบคุมใช้พลังงานแต่ละ“นิยาม” แยก I-S-H ของตนเอง ได้ ด้วยประการอย่างนี้

ผู้นี้ก็จัดการความเป็น“อุตุนิยาม”ได้ จัดการ“พีชนิยาม”ได้ โดยเฉพาะจัดการ“จิตนิยาม”ของตนไปตาม“อภิปัญญา”ที่แท้

พลังงานที่เจ้าตัว“จัดการกระทำในจิตตนเองหรือจิตตนเองจัดการจิตตนเอง” นี้คือ“กรรม”ของตนเอง โดยตนเอง ด้วย “อภิปัญญา”หรือ“อัญญา”ที่วิสุทธิแท้

จึงเป็นผู้จัดการ“การเกิดของกรรม” คือ“กัมมโยนิ”ของตนเอง เป็นพระเจ้าเอง

“อัตตา หิ อัตตโน นาโถ” ตนของตนเป็นที่พึ่งของตนเอง ไม่ต้องพึ่งใคร

พึ่งพระเจ้ายกก็คือ พึ่งเราเอง เป็นที่สุดดังนี้

“พลังงาน”ขั้นนิปฏา ละเอียดสุดๆยิ่ง ที่มีความแตกต่างกันอย่างสุขุมประณีตยิ่ง อย่างนี้ และสามารถจัดการกับพลังงาน ของตนได้จริง ตามบารมีแต่ละคนเท่าที่มีแท้

ผู้มี“วิปัสสนาญาณ” วิชาข้อที่ ๑ จะ เจริญวิวัฒนาพัฒนาเป็น“วิชา”อีก ๗ วิชา สัมบูรณ์ขึ้น เป็น“สยง อภิญญา”ไปตาม ลำดับ ผู้สูงสุดแห่งที่สุดจึงจะเป็น“สยัมภู”

ดังนั้น หากไม่ใช่ผู้มี“วิปัสสนาญาณ”ที่เป็นวิชา”ยอดยิ่งแล้ว ก็ไม่สามารถจะแยก แยะความละเอียดของ“ชีพ”ของ“สรีระ”นี้ได้

และที่สำคัญคือ “เวทนา”ในตัวเรา หาก ไม่มี“ผัสสะ”แล้วเกิด“เวทนา”แท้ เราก็ไม่มีวัน จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการของเวทนา”จริงได้

ดังนั้น คนผู้“หลับตา”ปฏิบัติระลึกถึง “เวทนา”ในภพภายในอยู่ที่“รูปจิต”ของตน จึง เป็นแค่“สัญญา”รู้แค่เวทนาของอดีตตัวเก่า

กระนั้นก็ดี “อดีตตัวเก่า”ที่ระลึกรู้ได้ ในปัจจุบันนี้ “ตัวอดีต”ที่กำลังระลึกขึ้นมา รู้ อยู่ได้นั้นก็ยังไม่ใช่“ตัวเก่าแท้-ตัวเดิมจริง” ด้วย มันเป็นแค่“ตัวใหม่”ที่สัญญามันระลึกรู้ ในตอนนี้”ขึ้นมา“รู้”ใหม่ด้วยซ้ำ

มันเป็นแค่“ความจำ”ที่เป็น“ธรรมะ ๑” (สัญญา)ที่กำลังระลึกถึง“เวทนาเก่า”อันเป็นอีก “ธรรมะ ๑”(เวทนา)คนละตัวกัน “เวทนาเก่า”นั้น มันได้ดับไปแล้ว-ไม่มีแล้ว แต่“พลังงาน”

ตัวที่ชื่อว่า“สัญญา”มัน“จำได้”มันกำลังระลึก
“ความจำ”นั้นขึ้นมา[บางอย่างระลึกไม่ได้ก็มีเยอะไป]

ถ้าไม่มี“ความจำ”ที่จำ“ความจริง”ของ
อดีตตัวนั้นของแต่ละคนไว้ “ความจริงของ
อดีต”มันก็ไม่มีตัวมันอยู่แล้ว มัน“อนัตตา”
ไปแล้ว มันหายไปแล้วกับกาลแล้ว เช่น
เดียวกันกับกาลที่ผ่านเลยไปแล้ว สูญไป
แล้วจริงๆ มันเป็น“อนัตตา”จริงๆ

“สัญญา”ของสัตว์โลกเท่านั้นที่“จำ
ภาวะที่หายไปแล้วกับกาละ”นั้นไว้ได้ เท่า
ที่สัตว์โลกนั้นยังมี“อัตตา” ยังไม่สลายไป
เป็น“อนัตตา”ด้วยปรีณิพพานเป็นปริโยสาน

จึงมี“สิ่งที่เหลืออยู่”ก็แค่“ความจำได้”
(สัญญา)ของสัตว์โลกเท่านั้น ที่พอเป็น“อัตตา”
อยู่ ที่“จำไว้ได้”อยู่ อะไรที่ผ่านกาลที่มัน
แตกแยกไปก่อนแล้ว เป็น“อนัตตา”สิ้นแล้ว

เหลือแต่“ความจำ”(สัญญา)เท่านั้นยัง
อยู่ใน“อัตตภาวะ”ของสัตว์ ของคน

และ“ความจำ”ก็ยังไม่ใช่“ภาวะจริง”
นั้นๆ!!! ชัดเจนนะ! เป็นแค่“ความจำไว้ได้”

ดังนั้น “เวทนา”ที่มันกำลังปรากฏขึ้น
ในขณะมี“ผัสสะ”เท่านั้น มันกำลังปรากฏใน
ปัจจุบันนี้“จริง” ซึ่งมันไม่ใช่ตัวจริงเดิม จึง
ไม่ใช่คุณกำลังได้รู้จรรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา”
(ความรู้สึก)ตัวจริงที่เป็นตัวเก่าใน“อดีต”ของ
ตัวจริงนั้นเลย มันแค่“ความจำ” เป็นแค่
“สัญญา”อันเหมือน“จริง”ยิ่งๆได้ ก็เท่านั้น

ภาวะที่“จริง”(สัจจะ)จริง ๆจึงมีแต่“ภาวะ
ธรรมะ ๒”ที่ผัสสะกันด้วยภายนอก-ภายใน
นี้เท่านั้น นอกนั้นไม่มีอะไร“จริง”เท่านี้ดอก

เพราะฉะนั้นคนใดไม่มี“ผัสสะ”กับ“อุตุ
ธาตุแท้-พีชธาตุแท้” ซึ่งอยู่นอกตัวเรา(ผู้
หลักตาปฏิบัติ) “จิตธาตุ”ของคนผู้นั้นก็ไม่มี
“เวทนา”ตาม“ปฏิจาสมุปบาท”ที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ คือ“ผัสสะ”ย่อมมี“เวทนาเป็นปัจจัย”
แล้วผู้นั้นจะอ่านความเป็น“ชีพ”หรือความ
เป็น“สรีระ”ของอะไร จากอะไรกันล่ะ มันจึง
เป็นไปไม่ได้เลย ถ้าไม่มี“ผัสสะ” ..ใช่มั๊ย?

แม้ผู้ปฏิบัตินั้น“ผัสสะ”อุตุธาตุและ
พีชธาตุนั้นอยู่แท้ๆ แต่คนผู้นี้ยังไม่มีภูมิธรรม
ที่สามารถพอจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ว่า อันไหน
เป็น“ชีพ” อันไหนเป็น“สรีระ” ก็ยังไม่สามารถ
แยกความเป็น“ชีพ”หรือ“สรีระ”ของธาตุนั้นๆ
ได้เลย เข้าใจความจริงที่ยิ่งนี้ได้มั๊ย...???

ส่วน“ความรู้”ผู้ที่มี“ผัสสะจิตหรือมโน
ตนเอง”ในภายในขณะปัจจุบันนั้นๆ โดยไม่
มีผัสสะภายนอกอยู่ “ความรู้”นั้นก็แค่
“สัญญา”เท่านั้น เป็นการกำหนดรู้(สัญญา)
เอา“ความจำได้(สัญญา)”ที่ระลึกขึ้นมาได้ ซึ่ง
มันตรงกันกับ“ความจำเก่า”นั้นอีกทีเท่านั้น
มันไม่ใช่“สิ่งเดิม-ของเดิม”ด้วย

โดยเฉพาะความเป็น“สัญญา”นั้น ยัง
ไม่ใช่ความเป็น“ปัญญา”ครบสมบูรณ์

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

● พิมพ์วิทย์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๓๑๓

บิล คลินตัน ส่งเครื่องบินไปทิ้งระเบิดโรงงานผลิตเวชภัณฑ์แห่งเดียวของซูดาน เพราะไม่พอใจรัฐบาลซูดาน โดยอ้างว่าโรงงานดังกล่าวผลิตอาวุธ

เอกอัครราชทูตเยอรมันประจำซูดานเขียนไว้ว่า

“เป็นเรื่องยากที่จะประมาณว่า ประชาชนในประเทศยากจนในแอฟริกาแห่งนี้ ตายไปเท่าไรจากการทำลายโรงงานผลิตยา ‘อัล-ชีฟา’ ดังกล่าว ..

เมื่อสหรัฐอเมริกาบอกว่าทิ้งระเบิดผิดพลาดแล้ว

ก็ไม่มีทางชดเชยหรือช่วยเหลือแต่อย่างใด



ทำไมต้องรู้ทัน?

ตอน การปล้นชิงและการใช้อำนาจเป็นธรรม (Despoliation and Despotism)

๑๙๘๖ (พ.ศ.๒๕๒๙) : วอชิงตันสนับสนุน กษัตริย์ “ไอคริส” ของลิเบีย เพราะกษัตริย์องค์นี้มอบแหล่งน้ำมันให้บริษัทแอสตาร์ดอยล์ของสหรัฐฯ โดยเรียกค่าตอบแทนเพียงเล็กน้อย ต่อมาพันเอกกัตตาฟีล้มการปกครองแบบกษัตริย์และตั้งตนเองเป็นผู้นำ แม้จะบริหารประเทศแบบเผด็จการแต่ก็จัดสวัสดิการให้ประชาชนมากมาย รวมทั้งการศึกษาและการรักษาพยาบาล ฯลฯ ข้อสำคัญคือเขาเอาผลประโยชน์จากน้ำมันเข้าประเทศและประชาชน แถมไม่ยอมเข้าระบบทุนนิยม จึงไม่เป็นที่พอใจของสหรัฐฯ ในปีนี้โรนัลด์ เรแกน ส่งเครื่องบินรบไปทิ้งระเบิดใส่

กรุงทริโปลีซึ่งเป็นเมืองหลวงของลิเบีย โดยกล่าวหาว่าพันเอกกัตตาฟีวางระเบิดในเยอรมนีทำให้ทหารอเมริกันเสียชีวิต ๒ คน การทิ้งระเบิดทำให้ชาวลิเบียผู้บริสุทธิ์เสียชีวิตและบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก การสอบสวนของตำรวจเยอรมนีชี้ว่าการวางระเบิดไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกัตตาฟี

๑๙๘๙ (พ.ศ.๒๕๓๒) : ยอร์ช บุช (พ่อ) ส่งทหาร ๒๕,๐๐๐ คนเข้าไปตั้งฐานควบคุมคลองปานามา โดยอ้างว่าเข้าไปกวาดล้างการค้ายาเสพติด ประชาชนถูกยิงเสียชีวิตหลายพันคน ผู้เสียชีวิตถูกนำไปฝังหยาบๆ หลังจากนั้นธนาคารสัญญาติดอเมริกาก็ตามเข้าไปตั้งสาขา

“คนจำนวน ๕๐-๕๕ ล้านคนทั่วโลกเสียชีวิตจากลัทธิล่าอาณานิคม (Colonialism) และลัทธิล่าอาณานิคมใหม่ (Neo-colonialism) การสังหารส่วนใหญ่เกิดขึ้นภายใต้คำขวัญที่เพราะพริ้ง เช่น เสรีภาพและประชาธิปไตย นอกจากผู้เสียชีวิตโดยตรงจากสงครามที่ตะวันตกริเริ่มขึ้นหรือจากคณะกรรมการที่นิยมตะวันตกกระทำ หรือจากความขัดแย้งอื่นๆ คนอีกนับร้อยล้านยังเสียชีวิตอย่างเจ็บปวดจากความยากเข็ญอย่างสุดขีดด้วย”

อังเดร ว็ลต์เชค

นักหนังสือพิมพ์และนักเขียนชาวอเมริกัน

อ้างอิง : Noam Chomsky and Andre Vltchek, “On Western Terrorism”, 2013

ในปีเดียวกัน หน่วยล่าสังหารของกองทัพเอล ซัลวาดอร์ ซึ่งสนับสนุนโดยสหรัฐฯ ได้สังหารนักบวชคาทอลิก ๖ คน ฐานเข้าข้างคนจน หนึ่งในจำนวนนั้นคือ หลวงพ่อโรเมโรซึ่งเขียนจดหมายถึงประธานาธิบดีจิมมี คาร์เตอร์ เพื่อขอให้เขาเลิกสนับสนุนรัฐบาลเผด็จการ

๑๙๙๑ (พ.ศ.๒๕๓๔) : ชัดดัม ฮุสเซน บอกทูตอเมริกันว่าจะบุกคูเวต คำตอบที่ได้รับคือ สหรัฐฯจะไม่แทรกแซงความขัดแย้งกันเองในตะวันออกกลาง แต่เมื่ออิรัก “ติดกับ” และบุกคูเวตจริง ๆ กลับถูกยอร์ช บุช (พ่อ) ลงโทษอย่างหนักฐานรุกรานประเทศแหล่งน้ำมันที่อยู่ในการควบคุมของสหรัฐฯ ทหารอิรักที่ถอยหนีถูกฆ่าอย่างทารุณและถูกรถถังไถกลบในทะเลทราย กรุงแบกแดดถูกล้อมด้วยระเบิดครัสเตอร์และระเบิดฟอสฟอรัสตามนโยบายทำลายให้ราบของเพนตากอน พลเมืองผู้บริสุทธิ์หลายหมื่นคนเสียชีวิต

บิล คลินตัน ซึ่งรับช่วงต่อจากยอร์ช บุช (พ่อ) ดำเนินมาตรการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจและทิ้งระเบิดใส่อิรักตลอด ๘ ปีของการดำรงตำแหน่ง

๑๙๙๓ (พ.ศ.๒๕๓๖) : ประธานาธิบดี บิล คลินตัน บอกกับองค์การสหประชาชาติว่า “สหรัฐฯ จะทำเหมือนที่เคยทำ คือยึดตามการตัดสินใจของหลายฝ่ายเท่าที่เป็นไปได้ แต่จะตัดสินใจฝ่ายเดียวถ้าจำเป็น”เพื่อการเข้าถึงแหล่งทรัพยากรพลังงานและตลาด

พ.ศ.๑๙๙๓-๒๐๐๑ (พ.ศ.๒๕๓๖-๒๕๔๔) : รัฐบาลบิล คลินตัน ส่งอาวุธร้อยละ ๘๐ ของที่ตุรกีใช้ในการปราบปรามชาวเคิร์ดในภาคตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศ อันเป็นผลให้ชาวเคิร์ดหลายหมื่นคนเสียชีวิต ส่วนในอิรัก สหรัฐฯกลับหนุนการแบ่งแยกดินแดนของชาวเคิร์ดเพราะขัดดัม ฮุสเซน ไม่ยอมก้มหัวให้สหรัฐฯ ทั้ง ๆ ที่อิรักเคยรบกับอิหร่านตามการผลักดันของสหรัฐฯ

นอกจากนั้น บิล คลินตัน ยังแถลงต่อรัฐสภาอเมริกันว่า “เพื่อเตรียมอเมริกาให้พร้อมสำหรับศตวรรษที่ ๒๑ เราต้องเป็นนาย มีอำนาจควบคุมบังคับพลังแห่งการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในโลกนี้ และดำรงรักษาความเป็นผู้นำของโลกไว้ให้เข้มแข็งและน่าสนใจ”

๑๙๙๘ (พ.ศ.๒๕๔๑) : ประธานาธิบดี บิล คลินตัน ส่งเครื่องบินไปทิ้งระเบิด ทำลายโรงงานผลิตเวชภัณฑ์แห่งเดียวของประเทศซูดานเพราะไม่พอใจรัฐบาลซูดาน โดยอ้างว่าโรงงานดังกล่าวผลิตอาวุธ เอกอัครราชทูตเยอรมันประจำซูดานเขียนไว้ว่า “เป็นเรื่องยากที่จะประมาณว่า ประชาชนในประเทศยากจนในแอฟริกาแห่งนี้ตายไปเท่าไรจากการทำลายโรงงานผลิตยา ‘อัล-ซีฟา’ ดังกล่าว แต่ผมคิดว่าน่าจะเป็นจำนวนหลายหมื่นคน” ข้อสำคัญคือเมื่อสหรัฐฯยอมรับว่าทิ้งระเบิดผิดพลาดแล้วก็ไม่มีการชดเชยหรือช่วยเหลือแต่อย่างใด

นอกจากนั้น บิล คลินตัน ยังส่งเครื่องบินไป

ทั้งระเบิดในยูโกสลาเวียเป็นเวลา ๗๘ วันติดต่อกันและกล่าวว่า “มันเป็นการแทรกแซงทางมนุษยธรรม”

๑๙๙๙ (พ.ศ.๒๕๔๒) : ยูโก ซาเวซ ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีโดยชาวพื้นเมืองเวเนซุเอลาด้วยคะแนนเสียงท่วมท้น เขาเวนคืนแหล่งน้ำมันซึ่งเป็นสมบัติของชาติและเพิ่มค่าตอบแทนจากยักษ์ข้ามชาติอเมริกัน นอกจากนี้เขายังมุ่งส่งเสริมการศึกษา ปฏิรูปเศรษฐกิจและที่ดิน ทั้งหมดเรียกว่า “ความรักชาติ” ซึ่งเป็นสิ่งที่สหรัฐฯเกลียดที่สุดต่อมาในปี ๒๐๐๒ คณะทหารที่นิยมสหรัฐฯ และจะพยายามปฏิวัติกับไปรับสัญญา “โพเชียว” ที่กรุงวอชิงตัน แต่การปฏิวัติล้มเหลวเพราะทหารอีกกลุ่มหนึ่งและประชาชนจำนวนมากต่อต้าน อนึ่ง นายแพทย์ โรเบิร์ตสัน นักบวชอเมริกันนิกายโปรเตสแตนต์กล่าวถึงการกระทำของนายยูโก ซาเวซ ว่า “สหรัฐฯควรส่งคนไปลอบสังหารเขาเสีย”

ลาตินอเมริกาเป็นทวีปที่อุดมสมบูรณ์และกลุ่มคนที่คุมอำนาจเศรษฐกิจและการเมืองส่วนใหญ่คือชาวยุโรปที่อพยพไปตั้งถิ่นฐานมาหลายชั่วอายุคน ส่วนชาวพื้นเมืองร้อยละ ๘๐-๙๐ มีฐานะยากจน ลาตินอเมริกามีความแตกต่างทางสังคมสูงมาก ข้อสำคัญคือคนชั้นนำมักยืมดีขยายอำนาจและความร่ำรวยด้วยการร่วมมือกับยักษ์ข้ามชาติอเมริกัน และยินดีร่วมมือในการต่อต้านและล้มล้างรัฐบาลที่มาจากเสียงส่วนใหญ่ โดยเฉพาะที่ต้องการปฏิรูปการศึกษา ปฏิรูปเศรษฐกิจและที่ดินซึ่งส่วนใหญ่ตกอยู่ในมือคนชั้นนำและต่างชาติ เช่น ยูโนเต็ดฟรุต ไอทีที อนาคตาคอปเปอร์ International Railway ฯลฯ

๒๐๐๑ (พ.ศ.๒๕๔๔) : ยอร์ช บุช (ลูก) ถือโอกาสจากกรณี ๙/๑๑ ประกาศสงคราม “ครูเสด” กับอัฟกานิสถานเพราะรัฐบาลตอลิบานขอให้สหรัฐฯแสดงหลักฐานว่า บิน ลาติน คือผู้อยู่เบื้องหลังการถล่มตึกเวิร์ลเทรด ยอร์ช บุช ส่งเครื่องบินไปทำลายประเทศที่ยากจนที่สุดประเทศ

หนึ่งในโลกอย่างโหดเหี้ยม และการปลุกปั่นซึ่งรัฐบาลตอลิบานปราบปรามก็กลับมาเพื่อฟูกอีกครั้ง จุดประสงค์ที่แท้จริงคือการวางท่อน้ำมันจากเอเชียกลางผ่านอัฟกานิสถาน ซึ่งบริษัทยูโนแคลของสหรัฐฯเคยเจรจากับกลุ่มตอลิบาน จึงต้องยึดอัฟกานิสถานไว้ให้ได้ ฉะนั้น จะมีบิน ลาติน หรือไม่สหรัฐฯก็ต้องยึดอัฟกานิสถาน (และปากีสถาน) ไว้อย่างแน่นอน แคมได้ปล้นเงินทางทิศตะวันตก

๒๐๐๒-๒๐๐๕ (พ.ศ.๒๕๔๕-๒๕๔๘) : ซีไอเอลักพาและจับตัวชาวมุสลิม (จ่ายเงินแก่ผู้จับส่ง) ลัทธิชาตินิยมต่าง ๆ ๒๓๑ คน จากหลายประเทศทั่วโลก เช่น อิตาลี นอร์เวย์ เยอรมนี อินโดนีเซีย ไทย ฯลฯ แล้วส่งไปทรมานที่อียิปต์ มอริออคโค จอร์แดน และอื่น ๆ รัฐบาลอิตาลีเรียกร้องให้สหรัฐฯส่งตัวเจ้าหน้าที่ซีไอเอผู้ละเมิดอธิปไตยของตนกลับไปขึ้นศาล แต่สหรัฐฯนิ่งเฉย นอกจากนี้ยังทรมานชาวมุสลิมที่คุกกวนตานาโมและชาวอิรักในอิรักด้วย

๒๐๐๓ (พ.ศ.๒๕๔๖) : ยอร์ช บุช (ลูก) ใช้หลักฐานปลอมกล่าวหาอิรักว่าครอบครองอาวุธทำลายร้ายแรงซึ่งเป็นภัยต่อสหรัฐฯ และยังมีความสัมพันธ์กับบิน ลาติน เขาใช้เงิน ๑๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์โฆษณาชวนเชื่อให้ชาวอเมริกันและชาวโลกเชื่อในเรื่องนี้ แล้วส่งทหารเข้ารุกรานและยึดครองอิรักทั้ง ๆ ที่ขัดกับมติขององค์การสหประชาชาติ เมื่อตรวจไม่พบอาวุธดังกล่าว เขาก็ “พลิกผัน” ว่าสหรัฐฯต้องการปลดปล่อยชาวอิรักจากซัดดัม ฮุสเซน และเพื่อสถาปนาประชาธิปไตย แต่เมื่อประชาชนชาวอิรัก ๑ แสนคนเดินขบวนในเดือนมกราคม ค.ศ.๒๐๐๔ เพื่อเรียกร้องให้มีการเลือกตั้งทั่วไป ไม่ใช่รัฐบาลที่สหรัฐฯเลือก กลับถูกปราบปรามจนทำให้มีผู้เสียชีวิตจำนวนมาก หนังสือพิมพ์ ไทม์สและวิทยุที่วิจารณ์ถูกสั่งปิด เครื่องบินอเมริกันมุ่งทำลายระบบน้ำ ระบบไฟฟ้า ระบบกำจัดของเสีย คลังเก็บอาหารและเป้าหมายทางพลเรือนอื่นๆ หนังสือพิมพ์อเมริกัน

ถูกควบคุมการรายงานข่าว ที่พนักงานข่าวอัลจาซีรา ถูกทิ้งระเบิดใส่ หนังสือพิมพ์บางฉบับถูกจ้างให้เขียนสนับสนุนการยึดครอง บริษัทผลิตอาวุธของสหรัฐฯเพียงแปดบริษัทได้รับสัญญาจ้างในปี ค.ศ. ๑๙๙๐ ถึง ๔๕.๔ พันล้านดอลลาร์ เป้าหมายต่อไปคือ เยเมน ลิเบีย ซีเรียและอิหร่าน ผู้ได้รับผลประโยชน์จากสงครามคือนักการเมือง เพนตากอน และบริษัทผลิตอาวุธ หรือที่ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ เรียกว่า “Military-Industrial Complex”

อนึ่ง ก่อนการบุกของสหรัฐฯ อิรักได้เจรจาผ่านองค์การสหประชาชาติ โดยแจ้งว่าอิรักไม่มีอาวุธร้ายแรงและยินดีให้ตรวจค้น แต่ถูกปฏิเสธเส้นทางไปสู่สันติ เพราะไม่ตรงกับจุดประสงค์ที่แท้จริงคือ “การควบคุม” น้ำมันและตะวันออกกลาง

ในกรณีอิรักนี้ นักข่าวตามนางเมดลีน อัลไบรท์ อดีตรัฐมนตรีต่างประเทศของอเมริกาว่าการบุกอิรักที่ทำให้ชาวอิรักผู้บริสุทธิ์ตายมากมาย เด็กเสียชีวิตกว่า ๕๐๐,๐๐๐ คน และเป็นโรคขาดสารอาหารอีก ๑ ล้านคน รวมทั้งชาวอิรักต้องหนีออกนอกประเทศอีกนับล้านคนนั้น คัมราคาหรือไม่ (worth the price?).....นางตอบว่า “คุ้ม”

๒๐๐๔ (พ.ศ.๒๕๔๗) : ในปีนี้ สหรัฐฯซึ่งมีประชากรเพียงร้อยละ ๔.๗ ของโลก บริโภคทรัพยากรร้อยละ ๔๐ ของโลก บริโภคพลังงานร้อยละ ๓๐ และปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ร้อยละ ๒๕ โดยสรุป สหรัฐฯ บริโภคมากกว่าเยอรมัน ๔.๑ เท่า สูงกว่าญี่ปุ่น ๕.๔ เท่า และมากกว่าชาวเคนยา ๓๒ เท่า แถมทิ้งขยะต่อคนมากที่สุดในโลกด้วย อย่างไรก็ตาม จอร์จ บุช(ลูก)กล่าวว่า “วิถีชีวิตของชาวอเมริกันเป็นสิ่งที่ไม่อาจต่อรองได้” นอกจากผลิตขยะต่อคนมากที่สุดในโลกแล้ว สหรัฐฯและอังกฤษยังขมขะพิษและขยะอิเล็กทรอนิกส์ไปทิ้งในประเทศกำลังพัฒนาด้วย โดยเฉพาะในแอฟริกา

๒๐๐๕ (พ.ศ.๒๕๔๘) : นอกจากการรุกรานเช่นฆ่าและทรมานชาวอิรักทั้งสตรี คนแก่และเด็กจำนวนนับล้าน พร้อมกับทำให้พวกเขา

อดอยาก หิวโหยและเป็นมะเร็ง เสียชีวิตเพราะกัมมันตภาพรังสีจากอาวุธของตนอีกนับไม่ถ้วนแล้ว สหรัฐฯยังขายอาวุธวิสาหกิจ และธนาคารนับร้อยแห่งให้เอกชนและต่างชาติ และที่เป็นไปตามจุดประสงค์ที่แท้จริงของการรุกรานคือ การขายร้อยละ ๖๔ ของแหล่งน้ำมันในอิรักให้บริษัทข้ามชาติ แหล่งดังกล่าวมีมูลค่าประมาณ ๗๔-๑๙๔ พันล้านดอลลาร์ และมีอัตราการตอบแทนประมาณ ๔๒-๑๖๒ เปอร์เซ็นต์ สัญญาที่ลงนามมีกฎหมายห้ามรัฐบาลเรียกแหล่งคืน ที่เลวร้ายที่สุดคือสหรัฐฯปล่อยให้มีการปล้นและเผาพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ และอื่นๆ ทั่วประเทศทั้งๆ ที่มีการขอให้ช่วยป้องกันวัตถุโบราณและเอกสารสำคัญทางประวัติศาสตร์ซึ่งมีอายุถึง ๔-๕๐๐๐ ปี ถูกขโมยและหลายชิ้นไปโผล่ในยุโรปและสหรัฐฯ นักข่าวของ “อัลจาซีรา” ซึ่งรายงานข่าวอย่างตรงไปตรงมาถูกทิ้งระเบิดใส่ ถูกฆ่า ทำให้บาดเจ็บและถูกจับขัง

อนึ่ง สถานทูตสหรัฐฯ ในอิรักมีเนื้อที่หลายร้อยไร่ โดยมีทั้งค่ายทหาร หอพัก ร้านค้า ที่ออกกำลังกาย สระว่ายน้ำ ฯลฯ ครบถ้วนสำหรับการควบคุมอิรักในระยะยาว

เมื่อ ๘๐ ปีก่อน อังกฤษยึดดินแดนอิรักเพื่อคูดน้ำมันแต่อ้างว่าต้องการปลดปล่อยอิรักจากอาณาจักรออตโตมาน ๘๐ ปีให้หลังสหรัฐฯก็เข้ายึดอิรักอ้างว่าเพื่อการปลดปล่อยเช่นเดียวกัน

ในขณะที่สื่อมวลชนอเมริกัน เช่น นियोอร์กไทมส์ และวอชิงตันโพสต์ ยกย่องว่า การรุกรานประเทศอิรักเป็นไปตามหลักสิทธิมนุษยชนและเป็นสิ่งที่มียุติที่สุดที่สหรัฐฯได้กระทำในต่างประเทศ (???) นายโคฟีอันนัน อดีตเลขาธิการองค์การสหประชาชาติ กลับให้สัมภาษณ์วิทยุบีบีซีว่า “ชาวอิรักจำนวนมากรู้สึกชีวิตภายใต้ขัดดัม ฮุสเซนดีกว่าในปัจจุบัน”...เพราะถูกทำลายจนประเทศย้อนหลังไป ๕๐ ปีและประชาชนยังถูกลบโทษด้วยประชาธิปไตยจากปลายกระบอกรบปืน!!

๓ อ่านต่อบทหน้า



● ดังนั้น วิมุตตินิยม

when Satan goes
FISHING

ด่วน!!! ศาลอาญา

อนุบัศหมายจับ'ธัมมชโย'
ร่วมกับฟอกเงิน-รับของโจร

ลัทธิธรรมกาย ทำลายพุทธ สู้ส่งสาร...!?!

f g+ t i : NationTV22

ปรากฏการณ์ที่วัดพระธรรมกาย หมายถึง มวลกัลยาณมิตรเหล่าสาวกสวีกาธัมมชโยมาโดยตลอด จัดงานมหากุศลบุญใหญ่นั้นโน่นนี้ แต่ละที่ระดมพลจัดเต็มนับหมื่นนับแสน ถือปริมาณเป็นผลเข้าเป้าสำเร็จยิ่งใหญ่ของเค้า

อาณาจักรวัดธรรมกาย เลย์ไต่ด้วยอุบายกลเม็ดเด็ดพรายและทะเล ใช้เลศเล่ห์การตลาดล่อลวง โดยสร้างภาพสวยสดงดงาม มีระเบียบสะอาดตาน่าดูชม เป็นฉากบังหน้า

เมื่อจุใจให้ศรัทธาด้วย ๆ คือ ปัญญาไม่ต้องมีนัก เช่น ตั้งแต่รุกคืบไปยึดชมรมพุทธทุกมหา'ลัย หลอกหนุ่มสาวปัญญาชนปณยาชนมาได้เป็นกลุ่มก้อน กลายเป็นจุดขายหลอกหลวงมหาชนวงกว้าง ง่ายตายมากต่อไป

นอกจากจับตัวคนรุ่นใหม่เป็นเหยื่อนำร่องซูโจง สำเร็จแล้ว ไม่แคล้วต้องระดมทุนขนาดใหญ่ ควบคู่ไปกับระดมพลด้วยเทคนิคทางการตลาดอย่างธุรกิจขายตรงก็ไม่พลาด จึงไม่ประหลาดสำนักนี้มีนักธุรกิจใหญ่เด่นดังมาเป็นสานุศิษย์กันเยอะ นักเล่นหุ้นปั่นหุ้นเข้าไปเกี่ยวข้องไม่เบา

เรียกว่าสารพัดวิฆาณ เป็นอันได้ใช้หมด ตามประสาทุนนิยมสามัญ แน่นนอน หนีไม่พ้นอิทธิพลการเมืองสามัญ เข้ามามีส่วนร่วมอย่างแรง

ดังเช่น กรณีอัยการสูงสุด นายพชร ยุติธรรมดำรง สั่งถอนฟ้องคดีธัมมชโย ยกยอกที่ดินวัดเป็นของตัวเอง ก่อนหน้าศาลฎีกาตัดสินไม่กี่วัน มันพิลึก

ทำได้ไง สมัยรัฐบาลทักษิณโน่น

ตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน วัดธรรมกายมีปัญหาไม่ชอบมาพากลอยู่ตลอด เพียงแต่มีติดบอดทางปัญญากัน ไม่รู้เท่าทันวัดธรรมกายเอง

ภาพหน้าฉาก ปรากฏเหล่าอุบาสิกาแก้วในชุดขาวพริบเป็นแถว วัฒนาสะอาดสะอาดมันเป็นส่วนผัดซีไม่ได้นาน ธรรมกายก็ก็ต้องโผล่ตามกรรมผลพวงสกปรกเจ้าสำนักหมักหมมมากล้น จนถึงเวลาได้ประจานตัวเองโดยไม่ทันรู้ตัว ในขณะที่สังคมตาสว่าง หายโง่กันเยอะเลย

ทั้งนี้และทั้งนั้น เพราะธรรมกายทำวิปริตจากพระธรรมวินัย ยังไม่พอ ยังกำเริบเลิบบานจนกระทั่งทำผิดอาญาแผ่นดิน หนักหนาสาหัสยิ่งกว่าหลายเท่า ซินตันทุ้งต่อ ไม่สู้คดีไปตามระเบียบ ยิ่งน่าสังเวชขนาดไหน...

แล้วจะหนียังงัยพัน ผลกรรมเป็นจริง ดวงแก้วเหนือพุงสะดือ คือ ธรรมกายเก้ ๆ จะช่วยอะไรได้เดี๋ยวกู้

เพื่อพิสูจน์ให้เห็นบ้างว่า ลัทธิธรรมกายทำลายพุทธสุดลึกร้ายเหลือกำลังอย่างไรเชียว ดูตัวอย่างแนวปฏิบัติ ทาน ศีล ภavana เป็นต้น ออกวิปริตผิดพุทธ ขนาดไหนหว่า...

ซิดัง เม ไปงรวย!

ธัมมชโย หลงตัววาจาสิทธิ์ ประกาศก้องทุบโป่ง กูจงชนะได้รวย...! เป็นคาถาเป่าหูสานุศิษย์

ให้ตั้งจิตมีฉันทิฐิ ลูท่มโถมทำบุญใหญ่ เพื่อได้รวย
ล้านทวีคูณอีกหมื่นแสนเท่า ซาติหน้าโน้นนะจะโยม...

ซาตินี้กล้าจนไปก่อน ไม่ต้องกลัว ทนอดอยาก
ปากแห้งเอาหน่อย บ้านช่องจะผูกพันยังไม่ต้องซ่อม
มีลูกศิษย์โดนล้างสมอง ใจถึงกล้าทำบุญบ้าดีเดือด
ดังว่านี่แนะ !

และแม้ใครมาบุญ เทกระเป่า หมดเนื้อหมดตัว
ไม่เป็นไรก็เด็ดจริง ๆ แต่แนะยิ่งกว่าอีก คือพากู้หนี
มาทำบุญต่อ เสียดอกอีกต่างหาก คิดได้ยังงี้เนี่ย
ทุนสามานย์ยกกำลังโหดยังงี้ ยิวไหนจะสู้ได้ละ ?

นอกจากธรรมกายแล้ว วัดไหนอื่น ๆ เอาอย่าง
บ้า ๆ บ้าง คงไม่มีพิธีกรรมตามเป็นแนะแท้

คนจะทำบุญทาน มันต้องมีปัญญาสัมมาทิฐิ
รู้จักประมาณพอเหมาะ คือ ต้องมีเหลือเพื่อแบ่งปัน
ส่วนเกิน เพราะใจพอ

ทำทานเพื่อลดตัวโลภ มากกล้าจนแทนกล้ารวย
พวกรวยไม่เสร็จ เท่ากับเป็นเปรตผู้หัวโหย คือ
ตกนรกในใจตัวเองอยู่แล้วเห็น ๆ โดยไม่รู้ตัว แม้จะ
ทำบุญก็เพื่อรวยล้นซีโลภมากขึ้น

ธรรมกายพาสาวกกกล้ารวย ยิ่งรวยล้นฟ้ายิ่ง
ชอบ ก็นับถือพระพุทธเจ้าคนละองค์กับที่พากกล้า
จน เป็นคนจนผู้ยิ่งใหญ่ โดยมีมั่งพอสมควร แบบ
มักน้อยสันโดษด้วยใจพอเช่นเหล่าชาวอโคกเป็นต้น

ชาวพุทธต้องเลือกข้างระหว่างเป็นคนกล้าจน
เพราะรวยสะพัด ไม่สะสมส่วนตัว ให้มากกว่าเอา
หรือเลือกเป็นคนกล้ารวยไม่เสร็จเหมือนหัวโหย
เงินตลอด ตั้งหน้าเอาเปรียบ กลัวเสียเปรียบ มีแต่
กอบโกย เอามากกว่าให้ ชอบสะสมมากกว่าสะพัด

ตกลง รวยสะพัด กับรวยสะสม ใครได้บุญใคร
ได้ไถ่บาปกันแนะ ?

หาสวรรค์วิมานหรือสานฝันนิพพาน

ธุรกิจขายสวรรค์วิมานในฝัน โดยเจ้าลัว
ธัมมชโย ช่างหลอกसानุศิษย์ได้ เก่งร้ายกาจ
สามารถพามากกล้าจนทันตาเห็นเหมือนกัน เท่ากับ
จ่ายลงทุนซาตินี้ไปก่อน แล้วไว้คอยรับผลบุญรวย
ล้นซาติหน้า ตลาดหุ้นแบบนี้ลุ่มเสี่ยงข้ามซาติ ก็ยัง
มีคนกล้าเจ้าบุญทุ่มม๊ะ !

มันตลกร้าย ตรงที่ล่อหลอกให้สาวกเสียสละ
เทกระเป่าตัวเบาขึ้น ตัวเจ้าสำนักกลับรวยเอา ๆ
ทันตาเห็นซาตินี้เลย พวกลูกศิษย์ไม่ยกสะกดใจ
จุดใหญ่นี้บ้างเลยนะ ?...

ไม่รู้ไปเอาอย่างพระพุทธเจ้าที่ไหนมา ในเมื่อ
พระพุทธเจ้าทรงสอนอย่างไร พระองค์ยอมทำเป็น
ตัวอย่างก่อน ยถาวาที ตถาการิ

อย่างไรดี แม้ธัมมชโยจะพาทำทาน ถือศีล นั่ง
ภาวนาหลับหูหลับตา อย่างเก่งต่อให้ ได้ผล ก็วน
อยู่ในโลกธรรม ๔ คลายเครียดสบายใจชั่วคราว
เหมือนหินทับหญ้า ได้ศรัทธาปัญญาน้อยตามหมู่ฝูง
งูใจสะกดจิตไม่ประสีประสามรรควิธีสกัดตักกิเลส
ทีละเรื่องเหตุปัจจัย

ยิ่งเจ้าสำนักมักก่อวอดูตริคุณวิเศษไม่มีจริง
โกหกเฉยเลยต่างหาก จนคนจับได้คาหนังคาเขา
ให้ธัมมชโยพยากรณ์ดูชี้ว่าญาติเขาตายไปแล้ว ไป
สวรรค์ชั้นฟ้าไหนหนอ

เจ้าสำนักชี้ไม้บอกเป็นตุมเป็นตะ ที่แท้ปั้นน้ำ
เป็นตัวหลอกเด็ก คนถามเล่นลองของโดยสมมติ
เรื่องญาติตาย ทั้ง ๆ ที่ยังเป็น ๆ ไม่ทันตายไปไหน
เลย ธัมมชโยมัวส่งเดช ปาราชิกสด ๆ

เพราะฉะนั้น ขนาดสุจริตกัลยาณธรรมยังไม่มี
เจ้าสำนักกัลยาณมิตรธรรมกายเลห์เก้ ถึงเก่งแค่เร่
ปาหี่ลวงโลก สะกดจิตหลอกเด็ก สาวกไม่มีหัวสมอง
ไปวัน ๆ จึงอย่าอวดดีฟุ้งฝันมรรคผลนิพพาน ให้มัน
ขายชี้หน้าไม่เสร็จสักที

ดังที่ธรรมกาย ปั้นดวงแก้วใสเหนือสะดือ
แล้วถือเป็นตัวชี้วัดมรรคผลโสดาจนถึงอรหัตต์ไป
โน่น แทนที่จะวัดตัวจริงเสียงจริงของกิเลสสด ๆ
เกิดกระทบปฏิภินิชา ก่อนิรณัตถ์หาร้อยแปด ใน
ระดับอบายมุขกามคุณโลกธรรม และโลกอัตตา
อันเป็นโลกียารมณ เพื่อล่อยตัวเป็นไทได้เข้าถึง
โลกุตระธรรมไปตามลำดับ นับเป็นนิพพานทันตาเห็น
เช่น อยู่เหนือโลกอบายมุข ก็คือนิพพานชั้นโสดาบัน
เป็นต้น

ลัทธินั่งหลับตาสะกดจิต ปั้นนิมิตดวงแก้วใส
ขุนตามใบลั้งชี้นำ จึงเป็นเพียงกลืนเข้ามาใช้กลบ-
เกลื่อน สะกดทับกิเลสนิรณัตถ์ชั่วขณะ งูนำจิตสงบ

พักยกได้บ้าง ไม่มีอาณิสสอะไรเศษอะไรมากกว่านั้น เลิกนั่ง สิมดาขึ้น ปัญหาจากตัณหาวิภวณพาวีณ อยู่ในช่วงวนเช่นเดิม

อนึ่ง เรื่องธรรมกาย โดยเจ้าสำนักตั้งหน้า ขยายสรวรรควิมานหลังตาย แข่งกับธุรกิจบ้าน จัดสรรพานั้น น่าจะเข้าใจได้ชัดเจนว่า เป็นเพียง มโนมยอรรถา เสกสรรปั้นแต่งมโนภาพสำเร็จขึ้นมา พวกศรัทธาโดนสะกดจิตมีสิทธิ์ปั่นมโนภาพเห็น คล้อยตามไปได้บ้าง

อย่างไรก็ดี นรทสรวรรคหลังตายตามไปดูไม่ได้ ไม่น่าสนใจ ในขณะที่สรวรรคในอก นรทในใจ ปัจจุบัน ทันตาเห็น ๆ อยู่ทุกเมื่อเชียววัน เป็นประเด็นต้อง ใส่ใจรับผิดชอบเฉพาะหน้าก่อนอื่น

ยิ่งไม่มีอริชา ไม่มีฉณาทิฐิในปัญหาภพสรวรรค ลัทธิพุทธโลกุตระธรรม นำผ่านพื้นเหนือสรวรรค ฟังผู้ รู้ยังชัดเจน ไปข้อติดอะไรนักกับภพสรวรรค ในเมื่อ มันคู่กับนรท ตกสรวรรคมันไม่วายจมนรท เราควร เห็นทุกข์ ประจักษ์นรทในสรวรรคชั่วแล่น วิมานแมน แดนสรวรรคใด ไม่น่าถวิลหาเสพติดเลย มันเป็น ว่างวนสงสาร เรือนวายไม่จบสิ้น โดยเฉพาะไม่ใช่ โอกาสกาลเทศะที่จะปฏิบัติพัฒนาชีวิตจิตวิญญาน ตัวเองได้อย่างเก่งเพียงธรรมชาติพักยกเท่านั้นแหละ

ดังนั้น ไม่ควรประมาทวาดฝันหาสรวรรควิมาน ใด ๆ ในโลกียวิสัย มันเท่ากับวิ่งไล่จับเงาไม่จบ ทำ ทานศีลภาวนาใด ๆ แม่นมันหมายถึงถึงนิพพานเป็น สำคัญ ถึงจะเป็นพุทธโลกุตระ

หลับตาปั้นดวงแก้ว นอกแถว ธรรมกายของพุทธ

แม้ว่าวัตรธรรมกายจะเก่งกาจกวาดคนศรัทธา ได้มากล้น ทั้งระดมทุนลุงคนเมาบุญหลงสรวรรควาด ฝันวิมาน เงินทองมหาศาลไหลมาเทมา ไม่รู้เท่าไร

ถึงอย่างนั้น ก็อย่ากลัวเลยว่าจะพุดูเฟื่องไปได้ ลึกก็น้ำ ดูแค่ตัวเจ้าสำนักเอง ดีแต่เบี่ยงป้าย หลบ- ลี้หนีหน้า ปลอ่ยให้ชี้เข้ามาใช้ออกโรงแก้ตัวแทน พัลวัน ใช้บริวารโล่มนุษย์คุ้มกัน ไม่ให้โดนจับกุม ตามหมายศาล จะยื้อซื้อเวลาไปได้ถึงไหน...

เป็นถึงประมุขเจ้าสำนักงมงายโด่งดังยิ่งใหญ่สุด ในแผ่นดิน เป็นประธานองค์กรสงฆ์เผยแผ่ศาสนา-

ธรรมทั่วไทย ขยายอาณาจักรไปทั่วโลกเพื่อนำพา คนปฏิบัติธรรม ตัดกิเลสตัณหา หมดยัตตาทิฐิ หลุด พ้นปัญหาเดือดร้อนใจ

เอาเข้าจริง ตัวธัมมชโย เทศนาออกจอกแก้ว จ้อย ๆ เหมือนรู้ธรรมะลึกซึ้งเหลือเกิน คุยโตเป็น ถึงต้นธาตุต้นธรรม ลึกกลับซับซ้อน จะไล่ต้อน หาความจริงตรงไหนได้บ้าง...

ในขณะที่ศีลลัทธิข้อยังไม่มีปัญญาพิสูจน์ตัว- เองให้ใสสะอาด เหมือนสร้างภาพบริวารชุดขาว เฟ่งนิมิตดวงแก้วแวววใส แล้วไม่ยอมเปิดเผยความ จริง ให้เห็นประจักษ์ลัทธิที่ว่าใช้พระหรือมหาโจร หม่มเหลืองกันแน่ ช่างทรมานใจผู้คน ทนเปื้อนเหลือ กำลัง ว่าไหม...

เมื่อธัมมชโยทำตัวเป็นปัญหาสังคมซะเอง เช่นนี้ ข้าราชการมหาเถรสมาคมยังทำตัวประหนึ่งเด็ก ในคาถาธรรมกาย คือ ละเว้นหน้าที่องค์กรปกครอง สงฆ์สูงสุด ดีแต่โยนกลองบ้านเมืองต้องจัดการก่อน

สะท้อนให้เห็นมหาเถรฯหมดสภาพขนาด ไหน ซินไมใช้อาญาสิทธิ์ ม.๔๔ ปฏิรูปด่วนจี๋ จะ รอคาสฉกรรจ์ในอุ้งมือมารยักยักหักโค่นยึดอำนาจ เผด็จการสงฆ์ไปถึงไหนอีกเอ๋ย...

มีอย่างที่ไหน ในขณะที่มีอธิการณิกษุขึ้น ขอบที่หมู่สงฆ์ต้องเอาภาระจัดการอธิการณสมณะ ชำระคดีให้เรียบร้อยเร็วไว จะมาเตะถ่วงยื้อรอ คติอาญาแผ่นดินได้โยนโดนกันจะ !

เป็นอันทุบโป้งได้ทันที่ว่า ธัมมชโยเท่ากับเป็น ศพรอเผาเท่านั้นเอง สำหรับดวงแก้วดวงใส ต่อ ให้ปั้นได้วิเศษนิดขนาดไหน มันใช้พิสูจน์บริสุทธิ์ศีล ผู้ใดไม่ได้เลย ขอบอก

ยิ่งเอาไปเกี่ยวอ้าง เป็นธรรมกาย ขยายรูปลักษณะ มรรคผลโสดาถึงอรหัตต์ มันตลกเลอะเทอะล้นดี

ที่แท้ธรรมกายเป็นฉายาพระตถาคตเจ้า ย่อม เป็นคนละเรื่องกับเสกสรรปั้นแต่งนิมิตสะกดจิต เอาเอง ธรรมกายจึงน่าจะหมายถึงเข้าใจว่าเป็นเอกลักษณ์ ของพุทธโลกุตระ อันปรากฏกระบวนการดำเนิน ชีวิตด้วยจิตวิญญานบริสุทธิ์สมบูรณ์ตามปฏิทา ลัมมาอาริยมรรคเป็นต้น ประมาณเค้าเงื่อนทำนอง นี้ยังจะพอฟังขึ้นเพื่อเจริญรอยตามพุทธชีวิตศิลป์

ดังกล่าวได้บ้าง

คงจะหายสงสัย คลายสับสนลงไม่น้อยกระมังว่า ลัทธิธรรมกาย ไม่เป็นประสากับการชำระจิตให้บริสุทธิ์ด้วยทาน ศีล ภavanaอันถูกพุทธชนานแท้ทำทานเพื่อซื้อสวรรค์ ถือศีลตื่นขึ้นพอสร้างภาพเพื่อต่อ ยอดหลบตาหาดวงแก้วเทือกนั้น

อันที่ถูก การถือศีลเคร่งครัด งดเว้นบาปทั้งปวง ย่อมชำระจิตสะอาด การบำเพ็ญกุศลก็ต้องส่งผลชำระจิตบริสุทธิ์ไปด้วย ทั้งทานและศีล เมื่อทำด้วยปัญญา ย่อมพบบริสุทธิ์บังเกิดผลพวงภavana คือ ภาวะบริสุทธิ์อันเป็นจริง ในชีวิตประจำวัน เป็นสมาธิสมาตาของพุทธ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานอยู่ทุกกาลเทศะสังคม อาจหาญ เองหน้าไม่อายฟ้า ก้มหน้าไม่อายดิน ส่วนอสุรกายกลัวเผชิญหน้าความจริง

บริสุทธิ์การเมือง เกี่ยวเนื่องศาสนา

บ้านเมืองวันนี้ กำลังเปลี่ยนผ่านในทางดีขึ้นอย่างน่าพอใจไม่น้อยเลย เฉพาะอย่างยิ่งด้านการเมือง มีการชำระสะสางคดีทุจริตของนักการเมือง การบังคับใช้กฎหมายบังเกิดผลเรียบร้อยรวดเร็วหน้าดีขึ้นอย่างมาก

วิพากกรรมมีจริง คนเคยใหญ่โตคับฟ้า กำเรียบเลียบสาน ใช้อำนาจโดยมิชอบต่างโดนกรรมตามทันเป็นแถว ๆ

สังคมไทย กำลังเรียนรู้ประชาธิปไตยแบบไทย ๆ ซึ่งไม่เหมือนใครในโลก ฟังพ่อครูให้มุมมองวิสัยทัศน์ ทำนองนี้

แม้เราจะอยู่ในยุคเผด็จการทหาร คสช. แต่ประชาชนสบายใจไม่อยู่ร้อนนอนทุกข์เหมือนสมัยรัฐบาลเลือกตั้งประชาธิปไตยสามัญ

สาระสำคัญหัวใจ จึงอยู่ที่คนซื้อสัตย์บริสุทธิ์มาบริหารบ้านเมือง อะไร ๆ ค่อยดีขึ้นทันตาเห็น ไม่น่าต้องเถียงให้เมื่อย ประชาธิปไตยเสียงข้างมากหรือเผด็จการเสียงข้างน้อยอันไหนดีกว่ากัน

มันได้หมด เมื่อบริสุทธิ์ใจทำเพื่อประโยชน์สุขของแผ่นดิน ย่อมสามารถเลือกใช้งานให้เหมาะสมแต่ละกรณี

สำหรับตัวอย่างตัวจริงเสียงจริง นานทีจะมี

นายกรัฐมนตรีผู้นำยกย่องให้กำลังใจเต็มที่แบบ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา

ในโอกาสเหล่านี้ทหารหาญเข้าอวยพรวันคล้ายวันเกิดครบ ๙๖ ปี พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ คนปกติไม่ค่อยพูดอะไรนัก งานนี้ พล.อ.เปรม ท่านกล่าวตอบ ชื่นชมนายกรัฐมนตรีว่า

“ขอขอบคุณนายกรัฐมนตรี เพื่อนรักของเราทุกคน คิดอยู่เสมอว่า ในสมัยของτού สมัยที่พวกเราร่วมมือร่วมใจกัน จะต้องทำให้บ้านเมืองต้องสามัคคีกลับมาให้ได้

ตนเชื่อมั่นนายกฯ และพวกเราทุกคนที่ทำงานให้ชาติบ้านเมืองด้วยความจงรักภักดี ด้วยความเสียสละ และด้วยความเห็นแก่ความสุขคนไทย

พวกเราจะทุ่มเททุกอย่าง เพื่อให้เกิดความสำเร็จ ถ้ามีอุปสรรค ไม่ว่าเล็กใหญ่ ยากง่ายขอให้นายกฯ สบายใจว่า พวกเรา กองทัพ และประชาชน จะสนับสนุนและให้กำลังใจแก่นายกฯและพวกเราทุกคน”

นั่นคือ เสียงของทหารแก่ไม่มีวันตาย ช่วยรับรองนายกฯคนดีอีกเสียงหนึ่งอย่างสำคัญ

ปัญหาใหญ่ของบ้านเมือง เป็นเรื่องทำอย่างไรให้คนดีได้มีอำนาจบทบาทรับใช้แผ่นดิน...ดังในหลวงทรงชี้ชัด

เรากำลังริเริ่มคิดอ่านปฏิรูปประเทศ หลาย ๆ ด้าน ไม่น่ามองข้ามประเด็นที่มากคนตีคนเลว เพราะอิทธิพลผลพวงศาสนา เมื่อศาสนาจักรต้องเป็นเป็นหลักสร้างคนนำชาติ เพื่อให้งานครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม ตามพระปฐมบรมราชโองการ สานฝันให้เป็นจริง

ในขณะสถานการณ์ศาสนจักร เช่น มหาเถรสมาคมองค์การปกครองสงฆ์ กำลังเป็นตัวปัญหาซะเอง เมื่อมหาเถรฯตั้งขึ้นโดยกฎหมาย สมัยจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ มาถึงวันนี้ใช้งานไม่เดิน ไปไม่เป็น จำเป็นต้องคอย คสช. ใช้โอกาสทองเปิดทาง ผ่าตัดคณะสงฆ์ไทยเสียใหม่ให้ตรงพระธรรมวินัยเท่าที่สามารถเป็นไปได้ ก่อนจะเป็นตัวถ่วงจุดรั้งสังคมจมอบายต่ำทรุดกว่านี้

ความบริสุทธิ์เท่านั้น จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก ในที่สุด - สมณะโพธิรักษ์ ข



* คนใดสิ้นไร้ส่วนดี
ไม่มีแม้แค่กระจิต
ชั่วร้ายอบายฝังจิต
แนบติดนรกเนิ่นนาน.

[illegible]

ฉิบหายถ่ายเดียว

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขต กรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสกับเหล่าภิกษุในที่นั้น
 “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ลาภ ลักการะ ชื่อเสียง ล้วน
 เป็นสิ่งทารุณ เผ็ดร้อน หยาดกาย เป็นอันตรายแก่
 การบรรลุธรรมที่เกษม(ปลอดภัย)จากโยคะ(กิเลสที่
 ผูกใจให้ติดอยู่ในกาม-ภพ-ทณฺธิ-อวิชชา) ซึ่งไม่มีสิ่ง
 อื่นยิ่งไปกว่านี้”

ก็บัดนี้ กุศลธรรม(ธรรมที่ดี)ของเทวทัตผู้ถูก
ลากลักการะและชื่อเสียงครอบงำ ย่ำยจิตใจ ได้
ถึงความสลุปล้นแล้ว เธอทั้งหลายพึงศึกษาเรื่องนี้ไว้"

ในกาลต่อมา พระผู้มีพระภาคเจ้าได้เสด็จจาริก
ไปในชนบทของแคว้นโกศล พร้อมด้วยภิกษุสงฆ์
หมู่ใหญ่ เสด็จถึงหมู่บ้านชื่อ ทัณฑกัปปกะ ทรงแวะ
ประทับนั่งบนอาสนะ(ที่นั่ง) ที่ปูลาดไฉณ โคนไม้ต้นหนึ่ง
คราวนั้น พระอานนท์เข้าไปเฝ้าถึงที่ประทับ

กราบทูลถามว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอประทานวโรกาส (โอกาส) ข้าพระองค์กับภิกษุหลายรูปได้ไปยังแม่น้ำอจิรวดี เพื่อสรงน้ำ(อาบน้ำ) มีภิกษุรูปหนึ่งเข้ามาหาข้าพระองค์แล้วถาม

อาวุโส(เป็นคำเรียกภิกษุผู้อ่อนพรรษากว่า) อานนท์ พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงกำหนดรู้เหตุทั้งปวงด้วยพระทัยแล้วหรือ จึงได้ทรงพยากรณ์พระเทวทัตว่า พระเทวทัตจะต้องเกิดในอบาย (เกิดความฉิบหาย ๔ ประการคือ ๑.ได้นรก=ความเร่าร้อนใจ ๒.ได้เป็นดิรัจฉาน=ความมืดมัวโง่เขลา ๓.ได้เป็นอสุรกาย=ความขลาดกลัว ๔.ได้เป็นเปรต=ความโลภหิวกระหาย) ตกนรกดำรงอยู่ตลอดกับ(เวลายาวนานมากจนถึงโลกเสื่อมสิ้นหนึ่งครั้ง) เยียวยาไม่ได้แล้ว หรือว่าพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงกำหนดรู้โดยปริยาย(เหตุ)บางประการเท่านั้น จึงได้ทรงพยากรณ์พระเทวทัตดังนี้

เมื่อภิกษุนั้นกล่าวอย่างนี้แล้ว ข้าพระองค์ได้ตอบว่า

ท่านผู้มีอายุ ชื่อนี้พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงพยากรณ์ไว้อย่างนี้แหละ”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับแล้ว ตรัสว่า

“ดูก่อนอานนท์ ภิกษุรูปนั้นคงเป็นภิกษุใหม่บวชไม่นาน หรือว่าเป็นภิกษุเถระ(พระผู้ใหญ่)ก็ตามเป็นคนโง่เขลา ไม่ฉลาด เพราะข้อที่เราพยากรณ์แล้วโดยง่ายเดียว จะเป็นสองได้อย่างไร

เราย่อมไม่พิจารณาเห็นบุคคลอื่นใดแม้สักคนที่เราได้กำหนดรู้เหตุทั้งปวงด้วยใจ แล้วพยากรณ์อย่างนี้ เหมือนพระเทวทัตเลย ก็เพราะถ้าเราได้เห็นธรรมชาติ(ส่วนดี)ของพระเทวทัต แม้ประมาณเท่าหยดน้ำที่สลัดออกจากปลายขนเนื้อทรายมีอยู่เพียงใด เราก็ยังไม่พยากรณ์พระเทวทัตเพียงนั้นว่า พระเทวทัตจะต้องเกิดในอบาย ตกนรกดำรงอยู่ตลอดกับ เยียวยาไม่ได้แล้ว

แต่ว่าเมื่อใด เราไม่ได้เห็นธรรมชาติของพระเทวทัต แม้ประมาณเท่าหยดน้ำที่สลัดออกจากปลายขนเนื้อทราย เมื่อนั้น เราจึงได้พยากรณ์

พระเทวทัตนั้นว่า พระเทวทัตจะต้องเกิดในอบาย ตกนรกดำรงอยู่ตลอดกับ เยียวยาไม่ได้แล้ว

เปรียบเสมือนมีหลุมकुณเป็นที่ถ้ำอยู่จากระ ลึกเท่าช่วงตัวบุรุษ เต็มด้วยคุลเสมอบอบปากหลุม บุรุษคนหนึ่งตกลงไปที่หลุมคุณนั้น จมลงไปจนมืดศีรษะ มีบุรุษอื่นบางคนหวังประโยชน์ หวังความเกื้อกูลปรารถนาความปลอดภัยแก่บุรุษนั้น หวังจะยกเขาขึ้นจากหลุมคุณ จึงเดินมองหาอยู่รอบๆหลุม แต่ก็ไม่เห็นอวัยวะส่วนใดเลยที่ไม่เป็นคุล ซึ่งพอจะจับเขายกขึ้นมาได้ แม้เพียงประมาณเท่าหยดน้ำที่สลัดออกจากปลายขนเนื้อทรายของบุรุษนั้น ฉันทใด

เราก็ไม่ได้เห็นธรรมชาติของพระเทวทัต แม้ประมาณเท่าหยดน้ำที่สลัดออกจากปลายขนเนื้อทราย ฉันทนั้นเหมือนกัน

เราจึงได้พยากรณ์พระเทวทัตว่า พระเทวทัตจะต้องเกิดในอบาย ตกนรกดำรงอยู่ตลอดกับ เยียวยาไม่ได้แล้ว

เพราะเราย่อมกำหนดรู้ใจบุคคลบางคนในโลกนี้ อย่างนี้ว่า กุศลธรรม(ความดี)ก็ตาม อกุศลธรรม(ความชั่ว)ก็ตาม ของบุคคลนี้มีอยู่

สมัยต่อมา เราย่อมกำหนดรู้ใจบุคคลนั้นด้วยใจ อย่างนี้ว่า ธรรมชาติของบุคคลนี้ไม่มี แม้ประมาณเท่าหยดน้ำที่สลัดออกจากปลายขนเนื้อทราย บุคคลนี้ประกอบด้วยอกุศลธรรมฝ่ายดำอย่างเดียว เมื่อตายไปจะเข้าถึงอบาย(ความฉิบหาย) ทุกคติ(ไปชั่ว) วินิบาต(ทุกข์ทรมาน) นรก(เร่าร้อนใจ)

เปรียบเสมือนเมล็ดพันธุ์พืชที่หัก เน่า ถูกลมและแดดแผดเผา มีบุคคลนำไปปลูกลงดินที่พรวนดีแล้วในนาดี เธอรู้ใหม่ว่า เมล็ดพันธุ์พืชนี้จะไม่เจริญงอกงามไปบุลย์”

“เป็นอย่างนั้น พระเจ้าข้า”

“ดูก่อนอานนท์ ตถาคต(เป็นคำที่ใช้ตรัสถึงพระองค์เอง)กำหนดรู้ใจบุคคลด้วยใจ กำหนดรู้ญาณ(ความรู้แจ้งในสังขาร)เป็นเครื่องรู้อันทรีย์(ร่างกายและจิตใจ)ของบุรุษ กำหนดรู้ธรรมชาติที่อาศัยกันเกิดขึ้นต่อไปด้วยใจ แม้ด้วยประการอย่างนี้” ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๖ ข้อ ๕๔๔ พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ ข้อ ๓๓๓)



● ต่อจากฉบับที่ ๓๑๓

ผู้คนในสังคมต้องทำงานหนักยิ่งขึ้นกว่าเดิม
ต้องตื่นแต่เช้ามืดเพื่อขับรถฝ่าการจราจรที่ติดขัด
ไปส่งลูกและทำงานให้ทันเวลา
บางคนก็ต้องนำอาหารเข้าไปกินบนรถด้วย
ตกเย็นกว่าจะกลับถึงบ้านก็ตีกินค้ำคืน

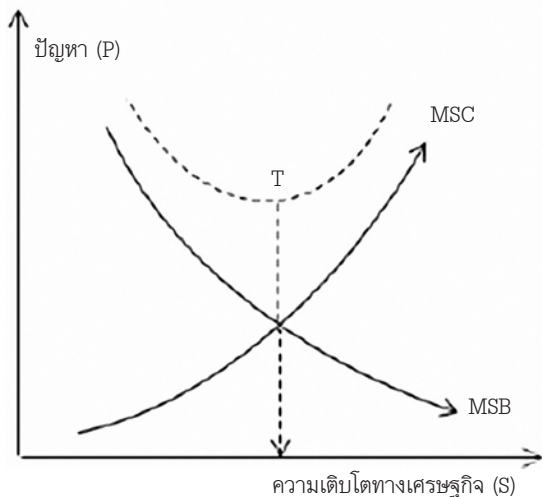


เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

กระบวนทัศน์ของทฤษฎีการพัฒนาเศรษฐกิจแบบนี้จึงทำให้มนุษย์ “**ไม่มีความสุข**” อย่างสมบูรณ์แท้จริง เนื่องจากทำให้ต้องเผชิญกับความขัดแย้งและสงครามในรูปแบบต่างๆ ที่มีเหตุผลฐานมาจากการแย่งชิงทรัพยากรเพื่อการบริโภคของมนุษย์ [ตามสมการปัญหา (P) = ความต้องการ (D) / สิ่งตอบสนองความต้องการ (S) โดยเมื่อลัทธิบริโภคนิยมกระตุ้นความต้องการบริโภคของผู้คนให้ขยายตัวเพิ่มขึ้น ($D \uparrow$) ในอัตราที่เร็วกว่าอัตราการเพิ่มของสิ่งตอบสนองความต้องการ ซึ่งที่ถูกจำกัดด้วยปริมาณทรัพยากรของโลก ($S \uparrow$) ระดับปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ของสังคมมนุษย์ก็จะเพิ่มสูงขึ้นโดยรวม เพราะ $D \uparrow > S \uparrow$]

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่ากระบวนทัศน์ของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก ทั้งสำนักคลาสสิก สำนักนีโอคลาสสิก และสำนักเคนเซียน อาจจะสามารถตอบปัญหาของมนุษย์เมื่อร้อยกว่าปีก่อนที่ผ่านมาได้ว่า จะเพิ่มผลผลิตให้เพียงพอต่อความต้องการในการบริโภคของมนุษย์ได้อย่างไร (เพิ่มค่า S ในสมการเพื่อลดค่า P) แต่ไม่สามารถตอบปัญหาของสังคมมนุษย์ทุกวันนี้ ซึ่งจำเป็นต้องมีแบบวิธีการผลิตและการบริโภคที่ “**มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้มีความสุขอย่างยั่งยืน**” ภายใต้เงื่อนไขข้อจำกัดของทรัพยากรต่างๆ ในโลก ที่นับวันมีแต่จะลดน้อยลงๆ ส่วนทางกับมลภาวะอันเกิดจากแบบวิธีการผลิตและการบริโภคอย่าง

เกินความพอใจเพียงของมนุษย์ซึ่งมีแต่จะเพิ่มมากขึ้นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลกระทบจากวิกฤติภาวะโลกร้อนที่ทำให้ภูมิอากาศทั่วโลกแปรปรวนอย่างสุดขีด และกำลังจะกลายเป็นปัญหาทางระบบนิเวศน์ที่คุกคามความอยู่รอดของอารยธรรมมนุษย์



ถ้านำกรอบการวิเคราะห์หน่วยสุดท้าย (marginal analysis) มาช่วยอธิบายเรื่องนี้ จากกราฟให้เส้น MSC เป็นเส้นต้นทุนทางสังคมโดยรวมหน่วยหลังสุดหรือหน่วยสุดท้ายในการวิเคราะห์ (marginal social cost) และเส้น MSB เป็นเส้นประโยชน์สุขโดยรวมทางสังคมหน่วยหลังสุดหรือหน่วยสุดท้ายในการวิเคราะห์ (marginal social benet) ถ้าปราศจากการพัฒนาทางเศรษฐกิจเพื่อเพิ่มผลผลิต (S) ให้เพียงพอต่อการบริโภคของผู้คน ปัญหา (P) ของระบบสังคมเมืองนั้นๆ ก็คงอยู่ในระดับสูง (ตามสมการ $P = D/S$) ฉะนั้นการสร้าง ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเพื่อเพิ่มผลิตผลมวลรวมประชาชาติแต่ละหน่วย จึงทำให้ระดับ ปัญหาของสังคมมนุษย์ลดน้อยลงโดยรวมตามเส้น MSB ที่ลาดลง

แต่ตามกฎหมายการถดถอยของอรรถประโยชน์ หน่วยสุดท้าย (Law of Diminishing Margin-

al Utility) อรรถประโยชน์ที่เกิดจากการบริโภค ผลผลิตหน่วยหลังสุดจะค่อยๆ ลดน้อยลงโดยลำดับ เหมือนคนที่กำลังหิว การกินกล้วยเดี่ยว ขามที่ ๑ จะให้อรรถประโยชน์หรือให้ประโยชน์ สุขแก่คนผู้นั้นมากที่สุด แต่เมื่อกินกล้วยเดี่ยวขาม ที่ ๒,๓,๔ ต่อไป ประโยชน์สุขหรืออรรถประโยชน์ ที่คนผู้นั้นได้รับจากการกินกล้วยเดี่ยวขามหลังสุด จะลดน้อยลงโดยลำดับเมื่อเทียบกับกล้วยเดี่ยวขาม แรกๆ ที่กินเข้าไป ทำให้เส้น MSB มีลักษณะ ลาดลงในลักษณะเป็นเส้นโค้ง

ขณะเดียวกันการสร้าง ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจแต่ละหน่วยก็มีต้นทุนทางสังคมโดย รวมแฝงอยู่ เช่น ต้องนำทรัพยากรที่มีจำกัดของ ประเทศมาใช้ในการสร้างผลผลิต รวมถึงก่อให้เกิด มลภาวะที่เป็นโทษต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์อัน เป็นผลตกค้างจากกระบวนการผลิต เป็นต้น ยิ่ง ทรัพยากรที่มีจำกัดถูกนำมาใช้เพื่อการผลิตจนมี ปริมาณเหลือน้อยลงเท่าไร มูลค่าของทรัพยากร หน่วยต่อๆ ไปที่เหลือน้อยลงก็จะเพิ่มสูงขึ้นๆ เท่านั้น ดังเช่นน้ำมันที่สมัยก่อนมีราคาถูก แต่ เมื่อน้ำมันในโลกทุกวันนี้เหลือน้อยลง ราคา น้ำมัน ปัจจุบันก็เพิ่มสูงขึ้นตามกลไกตลาด จนกลายเป็นปัจจัยสำคัญที่ตึงให้ต้นทุนการผลิตสินค้าและ บริการต่างๆ เพิ่มสูงขึ้น ทำให้เส้น MSC มี ลักษณะลาดชันขึ้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้นทุนทางสังคมของ มลภาวะที่เกิดจากกระบวนการผลิตและการบริโภค ซึ่งปรกติมักจะซ่อนตัวอยู่ในรูปภาวะแฝง (po- tentiality) ของต้นทุนความเสี่ยงต่อภัยพิบัติจาก วิกฤตการณ์ปัญหาสิ่งแวดล้อม ฯลฯ เมื่อสะสมตัว จนถึงจุดมวลวิกฤติของปัญหาที่ระบบนิเวศน์ของ โลกไม่สามารถรองรับได้ ก็จะเป็นเสมือนระเบิด เวลาแต่ละลูกที่ระเบิดขึ้น และสร้างความเสียหายรุนแรงปรากฏตัวสู่ภาวะจริง (actuality) ให้ เห็นเป็นรูปธรรม ดังกรณีวิกฤติปัญหาภาวะโลก

ร้อนที่ทำให้ดินฟ้าอากาศทั่วโลกแปรปรวน ส่งผลทำให้เกิดน้ำท่วมใหญ่ประเทศไทยปี พ.ศ.๒๕๕๔ เพียงเหตุการณ์นี้ครั้งเดียวก็สร้างความเสียหายทางเศรษฐกิจให้เกิดขึ้นคิดเป็นมูลค่าหลายแสนล้านบาท เป็นต้น ยิ่งวิกฤติปัญหาต่างๆ สะสมตัวเข้าใกล้ “จุดมวลมหาวิกฤติ” มากเท่าไร ต้นทุนทางสังคมของความเสี่ยงต่อการเผชิญกับความหายนะของอารยธรรมมนุษย์ก็จะยิ่งเพิ่มสูงขึ้นเท่านั้น ส่งผลทำให้เส้น MSC มีลักษณะลาดชันขึ้นในลักษณะเป็นเส้นโค้งตามกราฟ

เส้น MSB และ MSC จะตัดกัน ณ จุด O (optimum) อันเป็นระดับความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่เหมาะสมที่สุดภายใต้เงื่อนไขต่างๆ ที่กำหนด โดยทั้งนี้ถ้ามีมิติของปัญหาอันเกิดจากการไม่มีผลผลิตสำหรับบริโภคอย่างเพียงพอ (MSB) รวมกับมิติของปัญหาที่เกิดขึ้นจากต้นทุนทางสังคมของความเติบโตทางเศรษฐกิจแต่ละหน่วย (MSC) ก็จะได้กราฟเส้นปัญหารวม (T) รูปพาราโบลาหรือรูปกระทะหงายซึ่งมีจุดต่ำของกราฟอยู่ที่จุด O ถ้าหากความเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศต่ำกว่าจุด O ระดับปัญหาของสังคมจะเพิ่มสูงกว่าที่ควรเป็น อันเนื่องจากขาดแคลนผลผลิตสำหรับการบริโภคอย่างเพียงพอ แต่ถ้าการพัฒนาความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูงกว่าจุด O ระดับปัญหาของสังคมก็จะกลับเพิ่มสูงกว่าที่ควรเป็นอีก อันเนื่องมาจากผลกระทบต่างๆ ทั้งโดยตรงและทางอ้อมจากต้นทุนทางสังคม (ซึ่งเกิดจากความเติบโตทางเศรษฐกิจ) ที่เพิ่มสูงเกินไป

อวิชชาความไม่รู้ภายใต้กระบวนทัศน์ของเศรษฐกิจศาสตร์กระแสหลักซึ่งเน้นสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (ด้วยการเพิ่มค่า S ในสมการเพียงมิติเดียว) เพื่อแก้ปัญหาความอดอยากขาดแคลนและช่วยให้ผู้คน “กินดีอยู่ดี” ยิ่งๆ ขึ้นนั้น ทำให้ประเทศต่างๆ ในโลกทุกวันนี้ต่างแข่งขัน

กันสร้างความมั่งคั่งและความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจจนก้าวเลยออกไปจากจุด O มาก และกำลังขับเคลื่อนอารยธรรมมนุษย์ไปสู่การเผชิญกับ “คลื่นมหาวิกฤติ” อันเกิดจากแบบวิถีการผลิตและการบริโภคอย่างเกินความพอดีเพียงของมนุษย์เหมือนคนที่แข่งกันขับรถอย่างคึกคะนองจนไปถึงจุดหมายที่ต้องการแล้ว แต่ก็กลับขับเลยจุดหมายนั้นออกไปสู่เส้นทางของถนนขาดที่มีหุบเหวรออยู่ข้างหน้า ด้วยความไม่ตระหนักรู้เพราะมัวแต่หมกมุ่นอยู่กับความกลัวว่าจะไม่สามารถขับทันรถคันอื่นๆ หรือถูกรถคันอื่นแซงแซงในการแข่งขันดังกล่าวฉันใด อารยธรรมมนุษย์ที่ถูกขับเคลื่อนโดยระบบเศรษฐกิจแบบ “ทุนนิยม-บริโภคนิยม” ในโลกยุคโลกาภิวัตน์ปัจจุบัน ก็มีลักษณะดุดเดียวกันฉันนั้น

ภายใต้แบบวิถีการผลิตในสังคมทุนนิยมซึ่งอาศัยการล่าสัตว์เป็นอาหาร มนุษย์อาจจะต้องใช้เวลาถึงวันละ ๙ ชั่วโมงโดยเฉลี่ยในการหาอาหารและปัจจัยจำเป็นต่างๆ ให้พอต่อการยังชีพ ครั้นเมื่อมีการปฏิรูปเกษตรกรรม และมนุษย์หันมาปักหลักสร้างบ้านเมืองอยู่ตามลุ่มน้ำสำคัญของโลกเพื่อทำการเพาะปลูก พลังการผลิตที่เพิ่มขึ้นทำให้มนุษย์สามารถใช้เวลาที่สั้นลงในการผลิตอาหารและปัจจัยที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต (เช่น อาจใช้เวลาเฉลี่ยเหลือแค่ ๖ ชั่วโมงต่อวันในการทำงาน แทนที่จะเป็น ๙ ชั่วโมงแบบเดิม) ทำให้มนุษย์มีเวลาที่ว่างจากการหาอาหารสำหรับคิดค้นพัฒนาศิลปะวิทยาการต่างๆ อันเป็นบ่อเกิดแห่งอารยธรรมของมนุษย์

ต่อมาเมื่อมีการปฏิวัติอุตสาหกรรมและปฏิวัติเทคโนโลยีด้านการสื่อสารคมนาคม ทำให้พลังการผลิตของมนุษย์ยิ่งเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิมอีก โดยแบบวิถีการผลิตของมนุษย์ที่มีเครื่องจักรและเทคโนโลยีใหม่ๆ มาช่วยเพิ่มผลผลิตในทุกวันนี้ อาจช่วยให้มนุษย์แต่ละคนใช้เวลาโดยเฉลี่ยวันละไม่ถึง ๔

ชั่วโมง ก็สามารถผลิตอาหารและปัจจัยจำเป็นเพื่อการดำรงชีวิตได้อย่างพอเพียงแล้ว ซึ่งอันที่จริงน่าจะช่วยให้มนุษย์ทุกวันนี้มีเวลาว่างมากขึ้นสำหรับการพักผ่อน ออกกำลังกาย อ่านหนังสือ หาความรู้ต่างๆ เพิ่ม สร้างสรรค์งานศิลปะ อยู่บ้านอบรมดูแลให้ความอบอุ่นกับลูกๆ ตลอดจนศึกษาปฏิบัติตามหลักศาสนธรรมต่างๆ เพื่อให้เข้าถึงแก่นสารความหมายของชีวิต หรือเป็นอาสาสมัครช่วยเหลืองานของสังคมส่วนรวมด้วยจิตอาสา เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม แทนที่จะได้ใช้เวลาว่างที่มีมากขึ้นในการเสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่ดี ความไม่รู้(อวิชชา) และ “ความกลัว” (ที่เกิดจากความไม่รู้) กลับผลักดันให้มนุษย์แข่งขันสร้างผลผลิตอย่างเกินความพอดีพอเพียงก้าวเลยจากจุด O ออกไปเรื่อยๆ โดยผู้คนในสังคมทุกวันนี้ต้องทำงานหนักยิ่งขึ้นกว่าเดิม ทั้งๆ ที่มีผลผลิตให้กินทั้งกินขว้างอย่างเหลือเฟือไปแล้ว แต่กลับต้องตื่นแต่เช้ามืดเพื่อขับรถฝ่าการจราจรที่ติดขัดบนท้องถนนไปส่งลูกและทำงานให้ทันเวลา บางคนก็ต้องนำอาหารเข้าไปกินบนรถด้วย ตกเย็นกว่าจะกลับถึงบ้านก็ตึกตื่นค่ำคืน แลวันหยุดยังมียานพิเศษที่ต้องทำเพิ่มอีก ฯลฯ ทั้งนี้เพียงเพื่อจะหาเงินให้ได้มากขึ้นๆ โดยหวังจะมีชีวิตที่ “กินดีอยู่ดี” ยิ่งๆ ขึ้น แต่แล้วความกินดีอยู่ดีดังกล่าวก็กลับทำลายทั้งสุขภาพกาย (physical health) ด้วยการเป็นโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ที่เกิดจากการกินดีเกินไป เช่น ไขมันอุดตันหัวใจบ้าง เบาหวานบ้าง มะเร็งบ้าง ฯลฯ ทำลายทั้งสุขภาพทางจิตใจ (mental health) เพราะความเครียดและความวิตกกังวลกับการทำงานหาเงินให้ได้มากๆ รวมถึงทำลายสุขภาวะทางสังคม (social health) จากการที่ผู้คนต่างแข่งขันแย่งชิงความมั่งคั่งอย่างขาดความอาทรเกื้อกูลต่อกัน แม้แต่สังคมเล็กๆ ในครอบครัวเดียวกันก็ยังขาดความอบอุ่น มีแต่การทะเลาะวิวาท สมาชิกในครอบครัวต่างคนต่างอยู่

ตลอดจนทำลายสุขภาวะทางจิตปัญญา (spiritual health) ของมนุษย์ เนื่องจากมัวแต่หมกมุ่นอยู่กับการกินสูบดื่มเสพ และบริโภคสินค้าหรือบริการอย่างฟุ้งเพื่อเฝ้าตามที่ถูกกระตุ้นปลุกเร้าให้เกิดความอยากได้ อยากมี อยากเป็นต่างๆ นานา จนไม่ใส่ใจที่จะแสวงหาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแก่นสารความหมายของชีวิตตัวเอง

ผู้คนในสังคมทุกวันนี้จึงเหมือนกำลังถูกจับให้วิ่งไปในลู่กรีฑาของการแข่งขัน ต่างแข่งกันกินดีอยู่ดี แข่งกันมีรถยนต์หรูๆ ราคาแพง แข่งกันมีบ้านหลังใหญ่หลายๆ หลัง แข่งกันมีเพชรนิลจินดาเครื่องประดับราคาหลายๆ ล้าน ฯลฯ จนเหมือนผู้คนต่างกำลังถูกรอบงำด้วยมนต์สะกดของอวิชชาความไม่รู้ ให้วิ่งไปข้างหน้าอย่างสุดความสามารถ โดยไม่มีเวลาแม้แต่หยุดลงเพื่อคิดสักชั่วขณะว่าจะวิ่งแข่งกันไปถึงไหน เพื่ออะไรที่สุดของการเดินทาง ทุกคนก็จะล้มลงด้วยความเหนื่อยอ่อน พร้อมกับความฉงนต่อสิ่งที่แสวงหา และได้มาตลอดการแข่งขันอันยาวนาน เพียงผืนดินยาววากว้างคอยสำหรับฝังกาย เท่านั้นหรือแก่นสารคุณค่าของชีวิต ที่มีโอกาสเกิดมาเป็นมนุษย์ในโลกนี้

กระบวนการทัศน์ของเศรษฐศาสตร์การเมืองสำนักมาร์กซิสม์

มาร์กซ์ (Karl Marx : 1818 – 1883) บิดาของสำนักเศรษฐศาสตร์การเมืองสำนักมาร์กซิสม์ ได้อาศัยแนวคิดตามทฤษฎีมูลค่าเกิดจากแรงงาน (The Labour Theory of Value) ของเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก เป็นพื้นฐานในการอธิบายปัญหาความขัดแย้งระหว่างชนชั้น (class struggle) ที่ส่งผลนำไปสู่ปรากฏการณ์ความขัดแย้งต่างๆ ในระบบสังคมการเมืองของมนุษย์

☞ อ่านต่อฉบับหน้า



● นายอิง วินเทอร์

๑. ยังมีน้ำซักผ่านน้ำใช้น้ำทั้งจาก
ชาวบ้านอีกมิใช่น้อย ‘คลอง
แสนแสบ’ ไทรมหนัก พบสถาน
ประกอบการ ๗๐ % ปลอยน้ำเสีย
(ไทยโพสต์ ๒๙-๓๐ เม.ย.๕๙)



๒. ทำมาดึกกว่าทำ
น้อย ทำน้อยดึกกว่าไม่ทำ
จัดตั้งกลุ่ม ‘ปลูกเลย’
‘โจอ๊บบอย’ เดินหน้าเพื่อป่านาน (ไทยโพสต์
๑๙-๒๐ พ.ค.๕๙)



๓. ความรักของคนรุ่นใหม่ ยิ่งนานยิ่งปาเถื่อน

ก) นางปริณา หงสกุล เข้า
เยี่ยม น.ส. เก่ถูกแฟนหนุ่ม.....
ผ่านโปรแกรม...บี-ทอล์ก หึง
โหด ซ่อมจนนุ่ม ใช้มีดกรีด



ตามร่างกาย..ช่วงไว้ในห้อง (เดลินิวส์ ๑๘ พ.ค.๕๙)

ข) หนุ่มรักคุตกระชวก ‘สาว ม.ราม’ พรุน....กลับ
บ้านผูกคอตายตาม (มติชน ๒๑ พ.ค.๕๙)

๔. คบจีนได้ แต่อย่าไว้ใจ

ก) ญีปุ่นไวยเรือจารกรรมจีนรูล้านน้ำ

ข) ปักกิ่งเคื่อง ‘โอปามา’
พบ ‘ทะเลลามะ’ (ไทยโพสต์
๑๖ มิ.ย.๕๙)



๕. ทำแล้วยังไม่พอ ต้องดูคุณภาพในช่วงต่อไป

นายก รมต.เป็นประธานเปิดศูนย์
การเรียนรู้ปรัชญาเศรษฐกิจ
พอเพียงและเกษตรทฤษฎีใหม่
ประจำตำบล ๗,๔๒๔ แห่งทั่ว
ประเทศ โดย สทน.ส่งเสริมการ
ศึกษานอกระบบฯ (กศน.) (มติชน ๑๔ มิ.ย.๕๙)



๖. รวยทองเที่ยว จ้างคน
เก็บขยะจะเปลืองสักเท่า-
ไหร่? เสียชื่อ ‘เกาะพีพี’
ปลอยขยะล้น นักท่องเที่ยว
มั่งกาย.....วอนเร่งแก้ไข (ไทยโพสต์ ๒๖-๒๗ พ.ค.๕๙)



๗. คุณภาพศึกษา ? เบรก
ตัวผู้บริหาร ‘กรุงเทพธนบุรี’
บักหนุ่ยอึ้ง รับเกินหลักสูตร
๕ เท่า (ไทยโพสต์ ๒๔ พ.ค.๕๙)
(หมายเหตุทำงานอยู่อยู่บลาฯยังลงมาเรียนเลย !)



๘. สาบานนะว่า “ไร้
สารพิษ” จริง! พักยา
ผุดโครงการ ‘คลีนฟู้ดกู๊ด
เทสต์’ (เดลินิวส์ ๓ มิ.ย.๕๙)



๙. เป็นวาระแห่งชาติได้แล้ว รัฐบาลต้องลง
มาแก้ปัญหาคอขวด
ล้งปิดสองอาชีวะ นร.ตี
กันหน้าห้าง (ไทยโพสต์
๑๐-๑๑ มิ.ย.๕๙)



๑๐. รัฐบาลชุดไหนให้ตามมารับผัดขอบ! ชงเผา
ทั้ง ‘มัน-ข้าวโพด’ สูญ ๓ พันล้านประชานิยม
(ไทยโพสต์ ๓๐ พ.ค.๕๙)

๑๑. ดึงพลังทุกด้านมา
ร่วมด้วยช่วยกัน ‘สมคิด’
จี้เอกชนอ้อมชาวบ้าน
(เดลินิวส์ ๑๑ มิ.ย.๕๙)



๑๒. ประเทศชาติต้องการความซื่อสัตย์

ก) คุณ ! รมต.โก่งยุคแล้ว
‘ชูชีพ-วิทยา’ ชัด-ชัดใช้
กรรมชั่วจัดซื้อปุ๋ย
(ไทยโพสต์ ๙ มิ.ย.๕๙)
ข) เด่ง ๔ เลือโรงพัก ‘ห้วยขวาง’ ส่วยนาตาริพนพิษ
(มติชน ๙ มิ.ย.๕๙)



๑๓. เรื่องลี้ลับแวมดลัอม

ก) รอบ ๒๙ มหา'ลัย ไม่
ขายเหล้า

ข) ๑๐ ปีพื้นที่ว่างในกรุง

ลดลง ๔๕.๕ ตร.กม. (เดลินิวส์ ๘ มิ.ย.๕๙)



๑๔. คนจนคนอดอยากถูกละเลยในทุก ๆ ประเทศ

จีนตั้งเป้า ปี ๒๐๒๐ บุกสำรวจดาวอังคาร (มติชน
๑๘ พ.ค.๕๙)

๑๕. ยังมีนรกอีกเยอะในยุค ๒๕๕๙ โคลอมเบีย

ช่วยเหลือค้ากาม ๒๐๐ คน... (ไทยโพสต์ ๒๙
พ.ค.๕๙)

๑๖. การขอความร่วมมือไม่เคยทำสำเร็จ! เนะ

ดิงมหา'ลัย' พี่เลี้ยง ร.ร.พัฒนาละเต็ม (ไทยโพสต์
๓๐-๓๑ พ.ค.๕๙)

๑๗. วัดในเมืองน่ากลัวกว่าหลายเท่า ลองค้น

ดู! ผงะ ๔๐ ซาก 'ลูกเสือ'
แข่งแข่งที่วัดป่าหลวงตาบัวฯ
อ.ไทรโยค จ.กาญจนบุรี (๒
มิ.ย.๕๙)



๑๘. ถ้าช่วยกัน ปัญหาความยากจนก็แก้ง่าย

สนับสนุนชาวนาไทย...บอสใหญ่
ค่ายแม่คกรู้ปัดแคมเปญเพื่อ
ขอบคุณลูกค้า เมื่อซื้อแม่คกรับ
ฟรีข้าวเกษตรอินทรีย์ ๑ ถุง (เดลิ
นิวส์ ๗ มิ.ย.๕๙)



๑๙. คนโกงอ้างถูกกลั่นแกล้ง เป็นเรื่องของ

ชนชั้น! 'เปรม' ย้ำเกลียดโกง ชี้คอร์รัปชันระดับสูง
(มติชน ๑๓ มิ.ค.๕๙)

๒๐. ลังสารวัฏ แห่ง

ทุนนิยม 'คิงเพาเวอร์' ควัก
๘ พันล้านชูปแอร์เอเซีย
(ไทยโพสต์ ๑๔ มิ.ย.๕๙)



๒๑. นายแน่มาก !

ประชามติสวัสดิไม่เอา
เงินเดือนฟรีจากรัฐ
(ไทยโพสต์ มิ.ย.๕๙)



๒๒. คุณค่าหรือแค่คำกำไร? ดูแลตัวเองง่าย ๆ จาก

ภายในสู่ภายนอก ตีมน้ำแร่จากแหล่งใต้ดินลึก (เดลิ
นิวส์ ๖ มิ.ย.๕๙)

๒๓. คนยิ่งร้าย โลกยิ่งร้อน ชาวอินเดียที่เมือง

ซาฮาปูร์แห่มาเติมน้ำใส่ภาชนะ...ทั้งนี้อินเดียกำลัง
เผชิญภัยแล้งครั้งรุนแรงที่สุดในรอบหลายปี (มติชน
๑๕ พ.ค.๕๙)

๒๔. คนรุ่นใหม่...เหี้ยม..โหด..

เห็นแก่ตัว เจ้าหน้าที่เร่งให้การ
ช่วยเหลือ นส.เบญญาภา ที่ถูก
อดีตแฟนเก่าใช้น้ำมันราดแล้ว
จุดไฟเผา (มติชน ๑๖ พ.ค.๕๙)



๒๕. เมื่อไหร่ตำรวจจะ

ค้นวัดทุกวัด? เสพยาบ้า-
มั่วสีกา บุกจับสีกาเกลี้ยงวัด
ผงะ! เจ้าอาวาสนำทีม
(ไทยโพสต์ ๑๖-๑๗ พ.ค.๕๙)



๒๖. ลีลาดีอแพ่งทาง

กฎหมายเป็นลีลาของ
ใคร? ยุติคั่น 'ธัมมชโย'
เตรียมบุกจับอีก คิษย์นั่งปิด
ทาง-ตร.ถอย (มติชน ๑๗ มิ.ย.๕๙)



๒๗. กิจกรรมของพระพรหมบณโลกมุนษย์

'เฮียฮ้อ' นำทัพเปิดตัว 'ไลฟ์
สตาร์'.. เรียกว่าเป็นที่สุดแห่ง
ปี สร้างกระแสทอล์กฮอพอ
เดอะทาวนแบบข้ามคืน เมื่อ
เจ้าฟองการบันเทิง...ลงทุนในธุรกิจเฮลท์ตี้แอนด์
บิวตี้ (ไทยโพสต์ ๒๐-๒๑ มิ.ย.๕๙) ๓



เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

กายา

บทที่ ๗ “เทวะแห่งหมู่บ้าน”

● ต่อจากฉบับ ๓๑๓



วัยเด็กของสามัญ เหมือนจะเต็มไปด้วย
บรรยากาศสิ่งศักดิ์สิทธิ์รอบ ๆ ภายใต้น้ำสะพริง

นั่น...อาจเป็นเพราะเขามีชีวิตอยู่บ้านนอก
บ้านป่า ชีวิตความเป็นอยู่คือชาวไร่ชาวนาในอดีต
ฟังพาอาศัยน้ำฟ้าเป็นที่ตั้ง การศึกษาแบบฝรั่ง
วิชาแบบวิทยาศาสตร์ การเรียนรู้อย่างเป็นเหตุ
เป็นผล ยังมีได้ก่อเกิดอย่างจริงจัง

สามัญอยากจะเรียกว่า ชีวิตแบบคนบ้าน

นอกคอกนา ไร้การศึกษาด้วยซ้ำ

เพื่อนบ้าน รวมถึงพ่อและแม่ พ่อแก่แม่แก่
ปู่ย่าตายาย อยู่กันมาด้วยบทเรียนการเล่าขาน
นิทานโบราณแต่ดั้งเดิม ที่ฟังของเราคือสิ่งที่มอง
ไม่เห็น อำนาจศักดิ์สิทธิ์ วัตถุอาารามจะไปใส่บาตร
เฉพาะวันพระ หรือเมื่อมีงานเทศกาลเท่านั้น จำ
ได้เพียงอย่างเดียว เป็นความเชื่ออย่างฝังแน่นใน
หมู่บ้าน เป็นชายเมื่ออายุยี่สิบปีหลังเกณฑ์ทหาร

ต้องบวชจำพรรษาที่วัดกลางหมู่บ้าน อย่างน้อย ๆ ก็หนึ่งพรรษา ก่อนจะสึกออกมามีลูกมีเมีย ทำมาหากิน

ชีวิตเมื่อสี่สิบปีก่อนหน้านี้ คือชีวิตผูกพันกับไร่นาป่าเขา สายน้ำกลางป่า บึงกว้างทางรก ผืนสาบนาไม้ พระภูมิเจ้าที่ ผีบ้านผีเรือน เจ้าป่าเจ้าเขา แม่พระธรณี แม่พระคงคา รวมถึงแม่โพสพที่ให้ข้าวให้น้ำ ข้าวปลาอาหารเลี้ยงคนทั้งหมู่บ้าน แม่เป็นแม่ค้าขายผัก พ่อคือตำรวจชั้นประทวนยศแค่พลตำรวจ จะเอาอะไรกันนักหนา

พ่อแก่หรือตา อดีตคือนักเลงเก่า ลักลอบเต็มตัว สิดำลายพร้อยไปทั้งเรือนร่าง ไม่ว่าหน้าอก แผ่นหลัง ลำแขน ลงไปถึงหน้าขา แล้วมันก็ลบไม่ออก ติดร่างไปจนตาย กลับกลายเป็นสัญลักษณ์ของนักเลง ใครเห็นย่อมคร้ามเกรง

สามัญจำได้ว่า ยุคนั้นหมอรักษาคนหายากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทร อนามัยประจำตำบลหรือหมอประจำหมู่บ้าน ส่วนใหญ่จะเป็นหมอผู้หญิงวัยกลางคน แต่งชุดสีฟ้าอ่อนโยน นาน ๆ ครั้งจึงจะมาปรากฏกายในหมู่บ้านให้พวกเรา รวมถึงชาวบ้านได้เห็นสักครั้งหนึ่ง สามัญจำได้ว่า เห็นหมออนามัยครั้งแรกที่โรงเรียน ขณะกำลังเรียนหนังสืออยู่ชั้นประถม

ช่วงเรียนอยู่ชั้นเด็กเล็ก สามัญเรียนปนเล่นประมาณครึ่งวัน ส่วนช่วงบ่ายก็นอนหลับบนเสื่อกกผืนเล็ก ๆ ตามครูสั่ง หลับหรือไม่หลับนั้นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ต้องนอนจนกว่าจะได้เวลาลูกขึ้นมาล้างหน้าแปรงฟันเมื่อบ่ายสามโมงผ่านไปแล้ว ได้เวลาจะเดินทางกลับบ้าน

ครั้งหนึ่ง โรงเรียนพาหมออนามัยมาฉีดยาวัคซีนให้นักเรียน

คุณหมอแต่งชุดสีฟ้าอ่อนทั้งชุด เป็นสุภาพสตรีหน้าตาใจดี ทาปากแดง มือเบาและนุ่ม เมื่อจับลงบริเวณต้นแขน ก่อนแทงเข็มฉีดยาลงไปอย่างแผ่วเบา ทว่าสามัญก็ต้องทำหน้ามึน แม้ริมฝีปากเกือบจะเกร็งต้นแขน หากไม่ได้ยินคุณหมอร้องห้ามไว้

คราวหนึ่ง น่าจะเป็นความรู้สึกเจ็บที่สุดเมื่อ

วัยเด็ก คุณหมอมาปลูกฝีป้องกัน ไข้ทรพิษ ด้วยการจิ้มเข็มเล็ก ๆ อย่างรวดเร็วลงบนหัวไหล่ มันยิ่งกว่าโดนปลาตอด เพื่อนหลายคนถึงกับหลับตาปี๋สุดปาก แต่บางคนก็ร้องไห้จ้า

คืนนั้น สามัญถึงกับนอนชมด้วยพิชใช้ เพราะต้นแขนบวมเป่งยิ่งกว่าโดนแมลงป่องต่อย แม่ต้องหยาแสบปวดมาให้กิน น่าจะยาต้มใ้จหรือไม้กียาแก้ปวดหาย สามัญเกือบจะจำไม่ได้ แต่มันก็ทำให้สามัญพ้นจากการเป็นไข้ในเช้าวันต่อมา

แต่นั้น มันแค่เป็นบางฉากอันผิวเผิน ของการรักษาแบบทันสมัย การฉีดยาถือว่าทันสมัยที่สุดแล้ว ในยุคสามัญมุ่งกางเกงขาสั้นปะตูตด้วยผ้าเนื้อแข็ง ๆ ระคายคันพิลึก

แต่ความเป็นจริง ชีวิตสามัญยังพึ่งพิงด้วยเวทมนตร์คาถาเป็นส่วนใหญ่

วันหนึ่ง สามัญล้มเจ็บลงอย่างไม่ทราบสาเหตุ นอนชม ล้มหมอนนอนเสื่อร้อนรุ่มด้วยพิชใช้นาน เป็นสัปดาห์ กินยาแก้ไข้ก็แล้ว ให้หมอเถื่อน(หมอทหารปลดประจำการ)มาฉีดยาถึงสองเข็ม แต่ก็ไม่มีทีท่าว่าอาการเจ็บไข้ครั้งครานั้นจะคลายลง

ในที่สุด เย็นวันหนึ่ง แม่จึงพาหมอน้ำมนต์ในหมู่บ้านมาดูอาการใช้สามัญ

แกเชื่อว่าตาคลึง อายุน่าจะหกสิบปีเข้าไปแล้ว ผิวดำคล้ำเหมือนปลาตุกตัวเล็ก ๆ ในน้ำโคลนบ่อกลางนา ก็เหมือนชวานาชาวไร่แถบบ้านเราทุกคนนั่นแหละ เรือนกายค่อนข้างผอมเกร็ง นุ่งกางเกงกาควายสีน้ำเงินซ้ำ ๆ หลวมโพรก เคียนผ้าขาวม้าลายหมากรุกรอบสะเอวผอมลีบ แกไม่สวมเสื้อโครว์หน้าอกหย่อน ๆ ซีโครงบาน มีรอยลักลายนตรงลำแขนและแผ่นหลังสีน้ำตาลคล้ำดำเป็นมัน บ่งถึงความเป็นผู้มีอำนาจ

แกให้สามัญนอนแผ่กลางนอกชาน แล้วตาคลึงก็ลงนั่งข้าง ๆ ดึงผ้าขาวม้ามาพาดเป็นสไบเฉียง เตรียมทำพิธี แกเอามือเหี่ยว ๆ มาอังบริเวณหน้าผาก เปิดเปลือกตาสามัญดูเล็กน้อย แล้วแกก็บอกแม่ให้ตักน้ำใส่ขันอะลูมิเนียมใบใหญ่มาวางลงตรงหน้า พร้อมเทียนขี้ผึ้งสีเหลือง ๆ ติดไว้

ตรงปากชั้นนั้น

และแล้วตาคลึงก็เริ่มพิธี ด้วยการยกมือขึ้นพนม หลังคารายคาถาเสียงพึมพำในลำคอตั้งกระหึ่ม พักใหญ่ ๆ ก็เผยเปลือกตา จุดไม้ขีดจ่อไปยังเทียนชี้ฝั่งปากชั้นน้ำ จนมันติดเปลว ไฟเด่นไหวอยู่ไปมา แก่ค่อย ๆ บรรจงตั้งเทียนขึ้นมาถือด้วยมือเหมือนจะลั่นระริก แล้วหยดน้ำตาเทียนลงในชั้นพร้อม ๆ กับการรายคาถาไปเรื่อย ๆ จนน้ำตาเทียนหยดลงเกือบเต็มชั้น จึงจุ่มเทียนลงในน้ำนั้นให้ไฟดับลง

แกเพ่งมองหยดดวงเทียนที่ลอยอยู่ในชั้นน้ำมันตักพักใหญ่ ๆ ด้วยอาการเพ่งพิศเหมือนจะมองเห็นบางสิ่งอยู่ในนั้น

“มันไปถูกผีที่ต้นโพธิ์ริมถนนตรงปากคลองน้ำโจน” แกหันมาบอกแม่ด้วยน้ำเสียงขรึม ๆ เรียบ ๆ สายตากงเพ่งไปที่ดวงเทียนในชั้นน้ำมันต “เห็นไหมดวงเทียนเล็กนิดเดียว ไม่แตกบาน ดวงชะตาเข้ามุ่มอับ ดินะที่ดวงมันยังแข็ง ชะตาวันเกิดช่วยไว้ได้ไม่อย่างนั้นเสร็จแน่....ไซ้ไก่ที่ให้เตรียมไว้อยู่ที่ไหน กูจะไล่สิ่งไม่ดีออกจากตัวเด็ก” แกบอกแม่ พลางหันมองไปรอบ ๆ ภาย แมรีบเอาไซ้ไก่ที่ให้เตรียมไว้มาให้ จากนั้นตาคลึงก็จับไข่มาลูบผ่านไปตามเรือนร่างสามัญ ลูบจากบนมาล่าง ผ่านไปตามปลายมือปลายเท้า พร้อม ๆ กับการรายคาถาจิมงำในลำคอ พักใหญ่ ๆ ก็นำไข่มาดั่งบนพื้นกระดานตรงหน้าสามัญ

เขาจ้องตาไม่กะพริบ แสบจะลืมหายใจเป็นไปได้อย่างไร ไช้กลม ๆ ยาวรีตั้งได้อย่างน่าอัศจรรย์ ปลายไข่มยาวรีข้างหนึ่งตั้งนิ่งบนพื้นเรียบเกือบพักใหญ่ ๆ

“มึงเห็นไหม ๆ ผีมันแรง...แรง ...เข้าไปอยู่ในไซ้ทั้งใบแล้ว” เสียงตาคลึงบอกน้ำเสียงตื่นเต้นและแหบพร่า

จากนั้นแกก็เอื้อมมือไปจับไซ้ส่งให้แม่ เอ่ยสั่งเสียงเข้ม ๆ “เดี๋ยวเสร็จพิธีแล้วมึงเอามันไปขว้างทิ้งกลางป่าหลังบ้าน ขว้างให้ไซ้แตก ผีจะได้ออกไป.....เอาเข็มเย็บผ้ามาซิ เข็มกลัดก็ได้”

นั่นน่าจะเป็นพิธีกรรมขั้นสุดท้าย แมรีบนำเข็มเย็บผ้าเล่มเล็ก ๆ มาให้ตาคลึง แกล้งให้สามัญแบมือยื่นมาตรงหน้าแก แล้วบรรจงจับนิ้วมือแต่ละนิ้ว ใช้ปลายเข็มแหลม ๆ บ่งจิ้มลงไปทีปลายนิ้วอย่างเบา ๆ สามัญถึงกับสะดุ้ง เจ็บแปลบเหมือนบ่งเสี้ยนที่ปักคาเท้าหรือไม่ก็ปลายนิ้วมือ เลือดสีกล่ำ ๆ เหมือนเนื้อแก่นมะพร้าวสีครามเข้มทะลักออกมาเป็นหยดเล็ก ๆ ตาคลึงบีบเบา ๆ จนเลือดสีแดงไหลออกมาแทนที่ ทำอย่างนี้ทุก ๆ ปลายนิ้ว จนครบ ปากก็พึมพำเอ่ยบอกเบา ๆ “มึงเห็นไหม ๆ ถ้าไม่ริดพิษร้ายออกมาทั้งหมด...ไ้มันลูกมึงไม่หายแน่” ดินะที่แกไม่บอกว่าต้องตาย

แมถึงกับยกมือท่วมศีรษะ ขอบอกขอบใจตาคลึงหมอผีเป็นการใหญ่ เพราะเห็นกันอยู่จะว่าไซ้ตั้งได้ เลือดพิษออกมาตรงปลายนิ้วมือ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ

ก่อนจะกลับตาคลึงบอกกับแม่ว่า ถ้าสามัญหายเจ็บไซ้แล้ว ให้เตรียมดอกไม้ธูปเทียน พร้อมอาหารหวานคาวใส่กระทงไปขอขมา เจ้าพ่อโพธิ์ใหญ่ปากคลองน้ำโจน ต้องทำให้ได้ อย่าไปลืม อย่าไปเสียสัจจะ ไม่อย่างนั้นเจ้าพ่อเอาตายแน่ อีกอย่าง อย่าไปลืมหั่วหมูนบนผีบ้านผีเรือน ให้ท่านคุ้มครองป้องกันคนในครอบครัว

หลังจากนั้น เพียงวันสองวัน สามัญก็หายพินคินกลับ ร่างกายกลับสู่ภาวะปกติ

แม่เชื่อว่า เป็นเพราะตาคลึง หมอผีมาไล่ผีออกไปจากร่างของสามัญแท้ ๆ เชียว เขาจึงไม่เสียชีวิตไปก่อนเวลาอันควร

แต่สามัญนั้นไม่แน่ใจ เพราะหลังจากตาคลึงกลับไป สามัญยังต้องฉินยาซ้ำอีกหนึ่งเข็ม จากหมอฉินยาประจำตำบลที่เคยเป็นหมอทหารมาก่อน

จริง ๆ แล้ว สามัญไม่รู้หรือว่าผีนั้นเข้ามาในเรือนร่างตั้งแต่เมื่อไร เพราะความรู้สึกเพียงแต่รับรู้ ว่า ร่างกายไม่สบาย ปวดหัว เป็นไข้ ก็เท่านั้นหาได้รู้สึกถึงอาการถูกเข้าสิงหรือถูกครอบด้วยผีห่าซาตานแต่ประการใด

สามัญจึงมีอาจปลงใจเชื่อได้ว่า อาการหาย

จากเจ็บไข้ เป็นเพราะหมอนวดหรือหมอผี

แม่ขายผักขายปลาอยู่แรมเดือนกว่าจะออมเงิน ซื้ออาหารหวานคาวและหัวหมูมาแก้บนผีบ้านผีเรือนกับเจ้าพ่อโพธิ์ใหญ่คลองน้ำโจนได้

อาหารหวานคาวไม่แพงเท่าไร แต่หัวหมูนี้ซื้แทบจะทำให้เงินของแม่หมดเกลี้ยงจากกระเป๋าคอ หัวหมูทั้งหัว บ่นมาจากคอกหมูเป็น ๆ ทั้งตัว แล้วนำมาต้มจนสุก ไม่ใช่เรื่องจะทำได้ง่าย ๆ ต้องซื้อหัวหมูจากเจ๊กเต็งในตลาด บอกเขาให้ต้มมาให้เสร็จ แม่จะได้ไม่ต้องมาต้มซ้ำสอง

แม่เตรียมอาหารหวานคาวใส่กระถางใบตองเป็นข้าวสุกกระถางหนึ่ง กับข้าวคาว ๆ ผัดเผ็ดอีกกระถางหนึ่ง รวมถึงของหวาน เม็ดขนุนเชื่อม ทองหยิบ ฝอยทอง อย่างละเล็กละน้อย ขนมหม้อแ่งที่มักจะขาดไม้ได้ แล้วแม่ก็พาสามัญไปยังต้นโพธิ์ริมตลิ่งปากคลองน้ำโจน

ถนนดินลูกรังกับแม่น้ำใหญ่คู่ขนานกันไปจากเหนือจรดใต้ตลอดทั้งหมู่บ้าน โดยมีเรือนแต่ละหลังปลูกขนานริมถนน ตรงปากคลองน้ำโจนนั่นมีสะพานไม้ทอดข้ามระหว่างบ้านเหนือต่อบ้านใต้ มีคลองน้ำโจนไหลมาจากภูเขพระเมิน จากปากทิศตะวันออก ทะลุลงแม่น้ำตะวันตก มันคือสายน้ำไหลมาจากป่าแดง เส้นชีวิตชาวไร่ชาวนาอีกทั้งเป็นแหล่งปลาอุดมสมบูรณ์ แหล่งอาหารธรรมชาติที่แตกพันธุ์ออกไปยังห้วยหนองคลองบึงหลังหมู่บ้าน

ปากคลองริมถนนมีต้นโพธิ์ยักษ์ ศาลเจ้าพ่อเป็นเพิงไม้เล็ก ๆ ศาลเพิงตาเจ้าที่ ชาวบ้านมักมาไหว้สักการะในโอกาสต่าง ๆ กัน

แม่กับสามัญก็มาแก้บน เพราะเจ้าพ่อทำให้หายจากเจ็บไข้

แม่บรรจวงกระถางอาหารหวานคาวบนแคร่เพิงไม้เล็ก ๆ มีกระถางแห้ง ดอกไม้รูปเทียน วางอยู่ก่อนแล้วสองสามกระถาง แม่เติมน้ำลงในถ้วยตะไลหน้าแคร่ศาลเจ้า พร้อมจุดธูปเจ็ดดอกไหว้สักการะ ปากแม่ขมุขมิบ เหมือนปนพิมพ์้าเชื้อเชิญเจ้าพ่อเจ้าแม่ที่สิงสถิตอยู่ ณ บริเวณแห่งนี้

ได้ออกมากินเครื่องสังเวย

น้ำโชนยามหน้าน้ำกระแทกตลิ่งดังโครม ๆ ฟังน่ากลัว ชาวบ้านมาเฝ้ามองบนสะพาน เพื่อวัดดูกำลังแรงของสายน้ำว่า ปีนี้น้ำป่าจะแรงขนาดไหน จะท่วมไร่นาหรือไม่ ความวิตกเยี่ยงนี้ นำมาซึ่งความน่ากลัว ศาลเจ้า เจ้าพ่อเจ้าแม่ จึงสิงสถิตอยู่ปากคลองน้ำโจนด้วยเหตุฉะนี้

แม้ใช้มีดบางคมกริบ หั่นหัวหมูส่วนหนึ่ง เป็นชิ้นเล็ก ๆ วางในกระถางถวายเจ้าพ่อ

แต่หัวหมูทั้งหัวนั้น แม่จะนำไปถวาย ผีบ้านผีเรือน ปู่ย่าตายาย บนหัวนอนที่บ้านด้วย

เมื่อกลับมาถึงบ้าน แม่วางหัวหมูบนถาดใบใหญ่ นำแก้วใส่น้ำชาสามวางเคียงกัน เอาเหล้าป่ามาตั้งอีกหนึ่งขวดพร้อมเปิดจุก จดรูปอีกเจ็ดดอก เชื้อเชิญผีบ้านผีเรือนมากินหัวหมู พร้อมดื่มเหล้าป่าเพียว ๆ

แม่รินเหล้าใส่แก้วเป็นพิธีเสียครึ่งแก้ว แล้วแม่ก็เอ่ยคำถวายด้วยเสียงอันดัง

“ลูกช้างขอถวายหัวหมู เหล้ายาปลาปิ้ง ต่อปู่ย่า ตายาย ผีบ้านผีเรือน บูชาด้วยความเคารพนอบน้อม ขอผีบ้านผีเรือน ปู่ย่าตายายที่ล่วงลับไปแล้ว อย่าได้มารบกวนลูกหลานเลย อย่าให้ลูกหลานต้องเจ็บไข้ได้ป่วย เดือดเนื้อร้อนใจอยู่เช่นนี้ ขอให้ลูกหลานทำมาค้าขึ้น ไร่ไร่ได้รวยตลอดชาตินี้ สาธุ....” คำท่ายืดยาวนาน กลืนหายเข้าไปในลำคอ

กล่าวอธิษฐานจบ แม่ก็ยกมือไหว้ขึ้นเหนือศีรษะ ก่อนจะกราบคารวะอีกครั้งหนึ่ง

สามัญจ้องมองคว้นธูปอย่างสงสัย คิดว่าเจ้าพ่อเจ้าแม่ หรือผีบ้านผีเรือนจะออกมากินเครื่องสังเวย ให้เห็นอย่างชัด ๆ กระจางตา

ทว่าไม่มีแม่เพียงเงา เห็นเพียงคว้นธูปลอยอ้อยอิ่งตามลม

กับลูกช้าง แม่ที่นั่งคอยดื่มเหล้า และหัวหมูที่น่าจะเป็นอาหารอร่อย ในมือต่อไป.

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

ต้องระมัดระวังสังวร

ตรวจสอบกายกรรม วลีกรรม มโนกรรม
อย่าให้เป็นทุจริต เพื่อเป็นการป้องกันตนเอง

ไม่ให้อำนาจเข้าไปเสวยวิบากในคุกตะราง
หรือคุกแห่งมโนธรรมสำนึก ที่ทำให้ตนร้อนรุ่มอยู่เป็นนิจ



หนีบาปกรรมไม่ได้!

ธรรมชาติบางฤดูกาลดูสดใส ลัทธิต่าง ๆ กระโดดโลดเต้นร่าเริงตามวิสัย แต่บางฤดูกาลก็โหดร้ายน่ากลัว หมู่ลัทธิต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อให้ชีวิตอยู่รอด

แต่ละปีพอลูกฝนผ่านไปก็เข้าสู่ฤดูเก็บเกี่ยว น้ำในแปลงนาเริ่มแห้งลง นั่นหมายถึงภัยแล้งกำลังจะมาเยือน กบ ปลา เช่น ปลาหมอ ปลาดุก ปลาช่อน จะกระเสือกกระสนข้ามคันนามุ่งสู่หนองน้ำที่อยู่ใกล้ ถ้ามันหมดกำลังก่อนก็แห้งตาย เป็นอาหารของหมู่มนุษย์ในแปลงนานั้นเอง

หากมันดิ้นรนจนมาถึงแหล่งน้ำอย่างปลอดภัย

มันก็มีความสุขอยู่ไม่นาน เดือนเมษายนมาถึง แหล่งน้ำที่ตื้นเขินก็แห้งลงเหลือเพียงแอ่งโคลนตม ที่ให้มันฝังตัวมุดนิ่ง และไม่ช้าแม้โคลนตมก็แห้งลง ปลาที่ฝังตัวในดินโคลนยังมีชีวิตอยู่ ลำตัวมันแข็งเหมือนหุ่น จำต้องอดทนไปตลอดฤดูแล้ง เพื่อจะเริ่มต้นใหม่อีกครั้งในฤดูฝนปีต่อไป

กบนาที่เช่นกัน พวกหนึ่งกระโดดหาที่หลบภัยส่วนใหญ่มักจะเป็นรูปตามคันนาหรือริมหัวหนอง มันยึดรูปเป็นที่ซ่อนตัวตลอดหน้าแล้ง

กบอีกพวกหนึ่งจะมุดดินโคลนในแปลงนา เมื่อ น้ำแห้งหมดมันก็จะซุกนึ่งในโพรงใต้ดิน (กบจำศีล)

อยู่ในโพรงมืดไปตลอดฤดูแล้ง

หันมาดูเหล่าสัตว์ที่อยู่ในเขตป่าหนาวบ้าง พวกฝูงลิงหน้าแดงหรือลิงหิมะที่ชอบกินผลไม้ใบไม้ พอฤดูหนาวเข้ามาเยือน หิมะตกหนักคลุมต้นไม้ที่เขียวขจีจนขาวโพลนไปหมด ต้นหมากรากไม้ชะงัก การเจริญเติบโตและสลัดใบทิ้งเพราะความหนาว ดังนั้นอาหารของลิงหน้าแดงที่ยังคงเหลือก็คือ เปลือกต้นไม้เท่านั้นที่พอจะทะประทั่งชีวิต เป็นอาหารชนิดเดียวที่ต้องกินตลอดฤดูหนาว

หมีประเภทหนึ่งที่อยู่ในเขตขุนเขาแห่งความหนาวนั้น เมื่อฤดูหนาวใกล้เข้ามามันจะรีบกินทั้งพืช และเนื้อสัตว์ตุ๋นเสริมกล้ามเนื้อและไขมันให้ได้มากที่สุดเท่าที่มันจะกินได้ เมื่อหิมะเริ่มปกคลุมไปทั่วมันจะพากันหลบเข้าไปขุดตัว (หมีจำศีล) ในโพรงหรือในถ้ำ และต้องอดอาหารตลอดฤดูหนาวนานเป็นเดือน ๆ

สัตว์โลกทั่วไปเกิดมาแล้วก็ต้อง ดำเนินไปตามธรรมชาติ อยู่ใต้อำนาจของธรรมชาติซึ่งบางฤดูก็โหดร้าย แม้พวกมันอยากจะหนีออกมาจากความลำบากในช่วงเวลานั้น ๆ แต่มันก็หนีออกมาไม่ได้ ต้องทนร้อนทนหนาวตามเส้นทางที่ถูกกำหนดไว้

ส่วนชีวิตคน แม้จะต้องเจอความร้อนความหนาวตามฤดูกาลที่มาเยือน ก็สามารถแก้ไขปัญหารู้จักพัฒนาชีวิตไม่ให้อึดอัดทรมานกับธรรมชาติที่โหดร้ายเกินไปนัก

ดังนั้นเมื่อได้โอกาสเกิดเป็นคน อันเป็นคุณค่าที่วิเศษยิ่งเหนือชั้นกว่าพวกสัตว์เดรัจฉานทั้งปวง ผู้มีปัญญาจึงมองเห็นคุณค่าของวันเวลาที่ไม่แน่นอนว่าจะยังคงเหลือยาวนานเท่าใด ควรรีบมุ่งชำระกิเลสสะสมกุศลไว้มาก ๆ เท่าที่จะทำได้

แต่คนมากมายแทบทั้งโลกกลับถูกอวิชชาหุ้มห่อให้สติปัญญามืดบอดหลงทิศหลงทาง บางคนถึงขั้นหลงทำชั่วแล้วคิดว่าดี เห็นกงจักรเป็นดอกบัวงามที่ต้องไขว่คว้าเอามาวางไว้บนศีรษะ ดังที่เราได้ยินได้ฟังข่าวทุกวัน ไม่ว่าจะเป็นภรรยาวางแผนฆ่าสามีเพื่อเอาประกัน หรือลูกฆ่าพ่อเพื่อหวังอุปสมบัติ ฯลฯ แล้วในที่สุด

กฎแห่งกรรมก็ติดตามลากตัวคนเหล่านี้เข้าไปจองจำกักขังในคุก ไร้เสรีหมดสิทธิ์ท่องเที่ยวกว้างอย่างคนทั่วไปได้ สภาพไม่ต่างกับกบหรือหมีป่าในเขตที่หนาว ที่ธรรมชาติได้กักขังไว้ในสถานที่ไม่น่ารื่นรมย์

คนคุณนั้นแม้จะรู้ว่าตนได้ทำผิดศีลธรรมและผิดกฎหมาย แต่ก็ยังอยากจะหนีให้พ้นไปจากกำแพงคุกให้ได้ บางทีถึงกับแหกคุก ก็อาจจะมีที่หนีรอดได้ แต่พุทธภาษิตมีกล่าวเอาไว้ว่า **ไม่มีที่แม้แต่แห่งเดียว ไม่ว่าจะในท้องฟ้า หรือในท่ามกลางมหาสมุทร หรือในหุบเขา ที่คนทำชั่วไปหลบอาศัยอยู่แล้ว จะหนีบาปกรรมพ้น**

ด้วยเหตุนี้จึงต้องระมัดระวังสังวร ตรวจสอบกายกรรม วาจากรรม มโนกรรมอยู่เสมอ อย่าให้เป็นทุจริต เพื่อเป็นการป้องกันตนเองไม่ให้อึดอัดเข้าไปเสวยวิบากในคุกตะราง หรือคุกแห่งมโนธรรมสำนึกที่ทำให้ตนร้อนรุ่มอยู่เป็นนิจ

๓

ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก... ในที่สุด

(โคลกธรรม-พุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ครั้งที่ ๓๙
๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

พจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน



(ตอนที่ ๒๘)

• ม้าม เป็นอวัยวะที่มีหน้าที่ ย่อยอาหาร เก็บอาหารส่งอาหารที่ดี และถ่ายเทพลังออก

จะทำการส่งของใส(อากาศดี+อาหารดี) ให้เดินขึ้นสู่เบื้องบน ตำแหน่งของ‘ม้าม’จะอยู่ติดกับ‘กระเพาะอาหาร’เมื่ออาหารถูกนำเข้าสู่‘กระเพาะ’โดยจะต้องผ่าน ‘ม้าม’เพื่อทำการย่อยสารอาหาร และกระจายสารอาหารไปทั่วร่างกาย



ต่อมน้ำเหลือง และ
ท่อน้ำเหลือง

ระบบไหลเวียนของน้ำเหลืองภายในร่างกายคนเราประกอบด้วย ต่อมน้ำเหลือง และ ท่อน้ำเหลือง หน้าที่ ของระบบไหลเวียนน้ำเหลือง เกี่ยวข้องกับ การป้องกันโรค และ ป้องกันการติดเชื้อ

๑- ท่อน้ำเหลือง

ที่มีอยู่ทั่วร่างกายนั้น ถือเป็นส่วนหนึ่งของระบบไหลเวียนเลือด

– การไหลเวียนของน้ำเหลือง อาศัยแรงดันของเลือดเป็นสำคัญ

– ท่อน้ำเหลืองใหญ่ทางด้านซ้าย~ ขวา นำ‘น้ำเหลือง’ไหลกลับไปสู่ระบบไหลเวียนเลือดทางหัวใจห้องบนขวา เครือข่ายของระบบ

ไหลเวียนของน้ำเหลือง จึงมีอยู่ทั่วร่างกาย

๑- ต่อมน้ำเหลือง

นอกจากจะทำหน้าที่ กรองน้ำเหลืองแล้ว ยังทำหน้าที่สำคัญในการสร้างเม็ดเลือดขาว รวมทั้งแอนติบอดี เพื่อเป็นสารที่ร่างกายใช้ต่อต้านเชื้อโรค

ในบางตำแหน่งของร่างกาย เช่น ขาหนีบ รักแร้ คอ จะมีต่อมน้ำเหลืองอยู่รวมเป็นกลุ่มๆ

– ต่อมน้ำเหลืองกลุ่มที่อยู่ต้น สามารถคลำได้จากภายนอก เช่น ‘ต่อมน้ำเหลือง’ที่รักแร้ ‘ต่อมน้ำเหลือง’ที่ขาหนีบ ‘ต่อมน้ำเหลือง’ที่คอ ในขณะที่

– ต่อมน้ำเหลืองบางกลุ่มอยู่ลึก ไม่สามารถคลำได้จากการตรวจร่างกายภายนอก เช่น ‘ต่อมน้ำเหลือง’ในช่องท้อง

‘ต่อมน้ำเหลือง’ ในอวัยวะต่างๆ เป็นต้น ระบบไหลเวียนของน้ำเหลือง ไม่ได้มีเพียง‘ต่อมน้ำเหลือง’เท่านั้น ยังมีอวัยวะอื่นๆ ที่ถือว่าอยู่ในระบบไหลเวียนของน้ำเหลือง ด้วยเช่นกัน ได้แก่ ม้าม ต่อมไทมัส ต่อมทอนซิล และไขกระดูก

ระมมน้ำเหลือง มี ๒ ส่วน คือ
ต่อมน้ำเหลือง ซึ่งมักจะอยู่เป็นกลุ่มๆ ตามคอ, รักแร้, ขาหนีบ ปกติจะมีรูปร่างคล้ายเม็ดถั่ว และคลำไม่พบ
ท่อน้ำเหลือง จะอยู่ระหว่างต่อมน้ำเหลือง เป็นเส้นเล็กๆ เล็กกว่าหลอดเลือด โยงถึงกันเป็นตาข่ายทั่วร่างกาย

ระมมน้ำเหลือง ทำหน้าที่
- ป้องกันมิให้ร่างกายติดเชื้อโรค
- ควบคุมระบบภูมิคุ้มกันของร่างกาย
โดยจะดักและกรองเชื้อโรค และแยกออกไปจากร่างกาย ถ้ามีเชื้อโรคเต็ม ต่อมน้ำเหลืองจะอักเสบ บวมโต คลำพบได้ มักไม่เกิน ๒ ซม. และมักจะเจ็บ บางครั้งเรียกว่า ต่อมลูกหนูโต

สาเหตุ
๑ โรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง
เกิดจากความผิดปกติของเซลล์เม็ดเลือดขาวชนิด‘ลิมโฟไซต์’ (lymphocyte) ที่อยู่ภายใน‘ต่อมน้ำเหลือง’
‘ลิมโฟไซต์’เป็นเม็ดเลือด ที่มีลักษณะนิวเคลียสเดี่ยวขนาดใหญ่อยู่ตรงกลางเซลล์ สาเหตุของการเกิด‘โรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง’ คล้ายคลึงกับการเกิด‘โรคมะเร็งเม็ดเลือดขาว’ โดย‘เซลล์’ที่เกิดเป็นมะเร็ง เป็นเซลล์เม็ดเลือดขาวชนิดลิมโฟไซต์ ซึ่งโดยปกติแล้ว‘เซลล์เม็ดเลือดขาว’ชนิดลิมโฟไซต์ จะทำหน้าที่เป็นตัวสร้างภูมิคุ้มกันแก่ร่างกาย

๑ โรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง ชนิด NHL
พบได้ในผู้ป่วยทุกกลุ่มอายุ และพบได้บ่อยขึ้นในผู้ที่มีอายุมากกว่า ๖๐ ปี

๑ ผู้ป่วยโรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง มักมีอายุระหว่าง ๑๕-๔๐ ปี
๑ จากทฤษฎีภูมิคุ้มกันของร่างกาย เช่น กรณีผู้ที่ได้รับการปลูกถ่ายอวัยวะ ทำให้ผู้ป่วยมีโอกาสเป็น ‘โรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง’ สูงกว่าปกติ มีการศึกษาพบว่า

‘โรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง’และ ‘โรคฮอดกิน’Hodgkin’s disease เกี่ยวข้องกับการติดเชื้อไวรัส Epstein-Barr ส่วน‘โรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง’ ชนิด NHL

เกี่ยวข้องกับการติดเชื้อไวรัสเอดส์ ‘โรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง’ ชนิดBurkitt’s lymphoma เกี่ยวข้องกับการเกิดติดเชื้อปรสิต ที่ก่อให้เกิดโรคมะเร็ง (พบในแถบประเทศแอฟริกา) รวมทั้งเชื้อไวรัส Epstein-Barr

๑ ผู้ป่วยโรคกระเพาะอาหาร
ที่ตรวจพบเชื้อแบคทีเรีย Helicobacter pylori มีความเสี่ยงสูง ที่จะเป็น‘มะเร็งต่อมน้ำเหลือง’ของกระเพาะอาหาร

ผู้ที่ภูมิคุ้มกันของร่างกายบกพร่องโดยธรรมชาติ มีโอกาสที่จะเป็นโรคมะเร็งต่อมน้ำเหลืองสูงกว่าปกติ ประวัติครอบครัว ‘โรคฮอดกิน’ อาจพบได้บ่อยในบางครอบครัว แต่เชื่อว่าเป็นผลมาจากปัจจัยสิ่งแวดล้อม มากกว่า ปัจจัยทางสรีรพันธุ์

สารเคมี พบว่า ยาฆ่าแมลง และยาปราบศัตรูพืช เพิ่มความเสี่ยงที่จะเป็น ‘โรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง’

อาการของโรค
๑ อาการเริ่มต้น
มักจะคลำต่อมน้ำเหลืองได้ขนาดเล็กๆ ไม่เจ็บ (ลูกหนูโต) มักจะคลำพบบริเวณคอ รักแร้ ขาหนีบ ก่อนที่โตจะไม่เจ็บ ค่อยๆ โตเป็นกลุ่ม มีขนาดใหญ่ขึ้น อาจเท่าผลส้มโอก็ได้ ถ้าปล่อยทิ้งไว้ไม่รักษา ต่อมน้ำเหลืองโต อาจเป็นมะเร็งหรือไม่ใช่ก็ได้

อาจเป็นโรคติดเชื้อธรรมดา วัณโรค โรคเอดส์ หรือโรคระบบภูมิคุ้มกันผิดปกติอื่นๆ ดังนั้น เมื่อตรวจพบอาการต่อมน้ำเหลืองโต ควรมาพบแพทย์ เพื่อให้ได้รับการตรวจ และรักษาที่เหมาะสม

๑ อาการไว้

เหงื่อออกเวลากลางคืน และน้ำหนักตัวลด อาจมีไข้เป็นพักๆ ไม่สม่ำเสมอ มักพบว่ามีเหงื่อออกตัวขึ้นตอนกลางคืน บางรายพบว่าน้ำหนักลดมากกว่าร้อยละ ๑๐ ของน้ำหนักตัวในเวลา ๖ เดือน

อ่อนเพลีย เบื่ออาหาร ปวดท้อง คลื่นไส้ อาเจียน ทั้งสองโรค อาจมีตับ-ม้ามโตได้จาก ‘มะเร็ง’ ไปแทรกในอวัยวะทั้งสอง

ติดเชื้อง่าย เมื่อมีการกระจายไปยังต่อมน้ำเหลืองบริเวณอื่น อาจจะทำให้เกิดอาการบวมบริเวณใบหน้าและคอ เนื่องจากมีต่อมน้ำเหลืองที่คอโตไปกดเส้นเลือดใหญ่ที่คอทำให้บวมและออกซิเจนไปเลี้ยงไม่เพียงพอ ถ้าลุกลามไปยังระบบทางเดินอาหาร จะพบอาการของทางเดินอาหารอุดตัน เช่น กลืนลำบาก คลื่นไส้ อาเจียน ปวดท้องรุนแรง ตับ-ม้ามโต ตัวตาเหลือง ถ้าลุกลามไปที่กระดูก จะมีอาการปวดกระดูก

๑ ต่อมน้ำเหลืองที่ม้ามะเร็ง

จะโตเร็วมาก บางครั้งอาจเกิดแตกเป็นแผลเลือดออกได้ ตำแหน่งของก้อนที่พบบ่อยๆ ได้แก่ ต่อมน้ำเหลืองที่คอ รักแร้ และขาหนีบ เป็นต้น หากผู้ป่วยไม่ได้รับการรักษาแต่ต้น ‘มะเร็ง’ จะกระจายไปสู่ระบบต่างๆ ของร่างกาย ไปสู่อวัยวะอื่นๆ และมีผลทำให้การทำงานของร่างกายล้มเหลวถึงแก่ชีวิตได้

๑ เซลล์เม็ดเลือดขาวชนิดลิมโฟซัยท์

พบได้ในอวัยวะอื่นๆ นอกเหนือจากต่อมน้ำเหลืองด้วย อาทิเช่น ลำไส้ ปอด ไขกระดูก หรือแม้แต่ระบบประสาท ดังนั้น ‘มะเร็ง’ ของต่อมน้ำเหลือง’ จึงอาจเกิดได้ทุกที่มี ‘เซลล์เม็ดเลือดขาว’ ชนิดลิมโฟซัยท์ ดังกล่าวอยู่

‘มะเร็ง’ ของต่อมน้ำเหลือง ก็เช่นเดียวกับ ‘มะเร็ง’ ของอวัยวะอื่นๆ ที่เซลล์ปกติจะมีจำนวน

น้อยลง เพราะถูกเซลล์มะเร็งรุกราน และแทนที่เซลล์ปกติ มีผลทำให้ระบบป้องกันโรค และระบบป้องกันการติดเชื้อ ลดประสิทธิภาพลง

ที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ ผู้ป่วยโรค ‘มะเร็ง’ ต่อมน้ำเหลือง มักจะ **ไม่ค่อยมีอาการทางระบบเลือด** หากไม่มีการแพร่กระจายของ ‘มะเร็ง’ เข้าไปใน ‘ไขกระดูก’

หลักการทำงานของ ‘ม้าม’ (วิกัง)

• ม้าม

ทางการแพทย์จีนยังคงเป็นอีกอวัยวะหนึ่ง ที่ให้ความหมายแตกต่างจากการแพทย์ตะวันตก โดยให้ความหมายถึง :-

อวัยวะที่มีหน้าที่ ย่อยอาหาร เก็บอาหาร
ส่งอาหารที่ดี และถ่ายเทพลังออก

• พลังของม้าม

จะทำการส่งของใส (อากาศดี+อาหารดี) ให้เดินขึ้นสู่เบื้องบน ตำแหน่งของ ‘ม้าม’ จะอยู่ติดกับ ‘กระเพาะอาหาร’ เมื่ออาหารถูกนำเข้าสู่ ‘กระเพาะ’ โดยจะต้องผ่าน ‘ม้าม’ เพื่อทำการย่อยสารอาหาร และกระจายสารอาหารไปทั่วร่างกาย

• หากม้ามเกิดภาวะบกพร่องอ่อนแอ

แปลว่า ม้ามไม่สามารถเอาของไม่ดีออกจากร่างกายได้ หรือไม่สามารถกระจายสารอาหารดีๆ ส่งไปในร่างกายได้อย่างทั่วถึง ในสภาวะที่ควรจะเป็น

อาการที่พบ คือ ท้องเสียไม่มีแรง กินข้าวได้น้อยถึงขั้นผอม และเบื่ออาหาร ถ่ายเป็นของเหลวหรือทางตรงกันข้าม คือ ‘กินมาก’ ไม่ยอมอิ่มไม่เกิด ‘เนื้อ’ หรือ ‘กินน้อยๆ’ แต่อ้วนเร็ว ท้องแน่นท้องแข็ง ‘อาการ’ แบบนี้ ระบบย่อยจะไม่ปกติ ต้องบำรุงม้ามเพื่อให้ม้ามแข็งแรง สิ่งที่เกิดได้ชัดว่าม้ามปกติหรือไม่ ก็คือ การตรวจอุจจาระ

๒๒ ต่อฉบับหน้า

หลักนิติธรรมนับว่าเป็นเสาหลัก
ที่สำคัญสูงสุดในการค้ำยันกฎหมาย
และกระบวนการยุติธรรม
ให้เป็นที่ยึดของประชาชนได้อย่างแท้จริง



ความยุติธรรมสำหรับผู้พิพากษา

ขณะที่ท่านอาจารย์ไพโรจน์ วายุภาพ ดำรงตำแหน่งประธานศาลฎีกา ท่านได้ให้สำนักงานประธานศาลฎีการวบรวมบทความต่างๆ ที่บรรพบุรุษ และเหล่าครูบาอาจารย์ของนักกฎหมายทั้งหลายที่ได้เขียน ได้กล่าวหรือแสดงไว้ในที่ต่างๆ ที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตัวไม่ว่าในหน้าที่การงานหรือการดำรงตนตลอดจนแนวคิด ทศนคติของผู้พิพากษาไว้ แล้วจัดพิมพ์รวมเล่มแจกจ่ายให้ผู้พิพากษาทุกท่านได้ศึกษากัน ท่านอาจารย์ได้กรุณาเขียนคำนำไว้ว่า “ศาลมีหน้าที่ตัดสินคดีความตามกฎหมาย จึงต้องแปลความและบังคับใช้กฎหมายให้สอดคล้องกับความยุติธรรม โดยนักนิติศาสตร์ เห็นว่า กฎหมายบัญญัติขึ้นมีเจตนาเพื่อรักษาความยุติธรรม ด้วยบทกฎหมายจึงมักเปิดช่องทางให้ผู้พิพากษาสามารถใช้ดุลพินิจในการตัดสินคดีเพื่อความยุติธรรม ดังนั้นผู้พิพากษาจึงควรยึดมั่นในคุณธรรม จริยธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต และการวางตนที่เหมาะสม ตามกรอบแห่งประมวลจริยธรรมข้าราชการตุลาการ โดยยึดถือ

ผลประโยชน์ของประชาชนและประเทศชาติเป็นที่ตั้ง เพื่ออำนวยความยุติธรรมแก่ประชาชนด้วยความถูกต้องเที่ยงธรรม ปราศจากอคติทั้งปวง” หนังสือเล่มดังกล่าวได้นำบทความเรื่อง **The Rule of Law** ของท่านอาจารย์ธานินทร์ กรัยวิเชียร อดีตท่านผู้พิพากษาและนายกรัฐมนตรี ซึ่งปัจจุบันท่านอาจารย์ท่านดำรงตำแหน่งองคมนตรี และบทความในหัวเรื่องเดียวกันของท่านอาจารย์ เสนาะ เอกพงษ์ อดีตผู้พิพากษาศาลฎีกา โดยอาจารย์ทั้งสองท่านพยายามให้คำจำกัดความคำว่า **The Rule of Law** ว่าเป็นหลักกฎหมายสูงสุดที่คุ้มครองทุกๆ คนที่อยู่ร่วมกัน ที่ให้ศาลยุติธรรมมีอำนาจอย่างอิสระในการตัดสินข้อพิพาทนั้นโดยเด็ดขาดตามกฎหมายของบ้านเมือง ส่วนบทความที่นำมารวบรวมไว้ต่อมาคือ “หลักนิติธรรม” ของศาสตราจารย์ ดร. กำชัย จงจักรพันธ์ อาจารย์กฎหมายประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรรมการอิสระว่าด้วยการส่งเสริมหลักนิติธรรมแห่งชาติ ท่านอาจารย์กำชัยได้สรุป

หลักนิติธรรมไว้ว่า “หลักนิติธรรมนับว่าเป็นเสาหลักที่สำคัญสูงสุดในการค้ำยันกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมให้เป็นที่พึงของประชาชนได้อย่างแท้จริง เพราะหลักนิติธรรมเป็นเครื่องมือที่ใช้จำกัดและควบคุมการใช้อำนาจโดยมิชอบของผู้มีอำนาจทั้งหลาย หลักนิติธรรมจึงเป็นหลักสำคัญที่ใช้ในการควบคุม กำกับรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ตุลาการ และหน่วยงานของรัฐทั้งหลายให้ใช้อำนาจไปตามกรอบที่กฎหมายกำหนด ทำให้เกิดสังคมที่เป็นธรรม ทุกคนสามารถอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข สิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีของบุคคลได้รับความคุ้มครอง” ต่อจากนั้นเป็นบทความของท่านศาสตราจารย์ไพศาล กุญชรวิทย์ อดีตตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุดเรื่อง “สันติภาพตามวิถีแห่งกฎหมาย” ท่านอาจารย์ไพศาลได้อธิบายหลัก **The Rule of Law** ไว้อย่างละเอียดในลักษณะทั้งสามประการ คือการไม่ใช้อำนาจตามอำเภอใจ การไม่มีบุคคลใดอยู่เหนือกฎหมาย และการออกกฎหมายกันเอาเองตามคำสั่งของฝ่ายบริหาร บทความที่ทรงคุณค่าที่ท่านอาจารย์ไพโรจน์นำมารวมไว้ต่อไปคือ บทความเรื่อง “กฎหมาย” ของศาสตราจารย์โสภณ รัตนกร อดีตประธานศาลฎีกา ที่ท่านสรุปไว้ว่า การจะมีสังคมขึ้นได้นั้นย่อมต้องมีหลัก กฎ หรือระเบียบแบบแผนอันเป็นรากฐานของสังคมอยู่ มิฉะนั้นสังคมจะอยู่ไม่ได้ กฎหมายอาจถือเป็นอำนาจหรือถือว่าเป็นเครื่องควบคุมอำนาจก็ได้เช่นกัน

นอกจากนี้ยังมีบทความเรื่อง “การใช้กฎหมายกับความยุติธรรมเพื่อประชาชน” ซึ่งเป็นบทความของศาสตราจารย์พิเศษอรุณนิติ ติฐอำนาจ อดีตประธานศาลฎีกา ปรากฏในการประชุมนิติศาสตร์แห่งชาติครั้งที่ ๓ ตอนหนึ่งท่านกล่าวว่า “สาระสำคัญประการหนึ่งของการบังคับใช้กฎหมาย คือประชาชนทุกคนในสังคมหนึ่งต้องมีความเท่าเทียมกันภายใต้กฎหมาย หรืออีกนัยหนึ่ง กฎหมายต้องบังคับใช้แก่ประชาชนทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ความเท่าเทียมกันในที่นี้หมายความว่ารวมถึงในทุก

สถานที่ และทุกเวลาด้วย” นอกจากนี้ยังมีบทความเรื่อง “ความยุติธรรม” ของศาสตราจารย์โสภณ รัตนกร อีกบทความหนึ่งที่นำมารวมไว้ ท่านกล่าวว่า “ทุกคนย่อมทราบถึงความยุติธรรมเป็นคุณธรรมอันหนึ่งซึ่งทุกสังคมมุ่งปรารถนา เพื่อความสงบสุขและความเจริญมั่นคงของสังคมนั่นเอง ความหมายของความยุติธรรมมีหลายรูปแบบแล้วแต่ผู้กล่าวจะมองความยุติธรรมในแง่ไหน บางท่านกล่าวว่าความยุติธรรมเป็นธรรมะ ซึ่งเป็นอมตะ เป็นธรรมะสูงสุด เป็นธรรมะที่คุ้มครองโลก บางท่านกล่าวว่าความยุติธรรมเป็นคุณธรรม หรือหลักความดีหรือหลักศีลธรรมบ้าง เป็นอุดมคติซึ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ในสังคมที่เจริญแล้วบ้าง บ้างก็ว่าความยุติธรรมคือความเสมอภาค หรือการแบ่งปันปันส่วนที่เท่าเทียมกัน บ้างก็ว่าความยุติธรรมคือความชอบธรรม หรือชอบด้วยกฎหมาย และบางท่านกล่าวว่าความยุติธรรม ก็คือทำให้ยุติ” นอกจากนี้ยังมีบทความเรื่อง “ความยุติธรรม ทางกฎหมาย” ของท่านวิโรจน์ บริรักษ์จรรยาวัตร หนังสือเล่มดังกล่าวยังมีบทความเก่าแก่ซึ่งผู้พิพากษาทั้งหลายต่างยึดถือปฏิบัติกันมาอีก ๓ บทความคือ “จิตใจและการดำรงตนของบรรพตูลาการ” ของพระชัยประชา อดีตผู้พิพากษาศาลฎีกา และหัวข้อเดียวกันของเจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ อดีตประธานศาลฎีกา และยังมีบทความเรื่อง “จรรยาตุลาการ” ของพระนิติธรรมประภรณ์ อดีตผู้พิพากษาศาลฎีกา ตามมาด้วยบทความเรื่อง “การดำรงตนของตุลาการในสภาวะปัจจุบัน” ของอาจารย์ธานินทร์ กรัยวิเชียร บทความของท่านศาสตราจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์ อดีตประธานศาลฎีกา นายกรัฐมนตรี และประธานองคมนตรี เรื่อง “จิตใจและการดำรงตนของบรรพตูลาการ” และ “รวมโอวาทสำหรับตุลาการ” ของท่านด้วย นอกจากนี้ยังมีบทความเรื่อง “การดำรงตนของผู้พิพากษา” ของศาสตราจารย์จำรัส เขมะจาระ อดีตประธานศาลฎีกา บทความทั้งหมดนี้อธิบาย

ถึงการดำรงตนของผู้พิพากษาว่าสิ่งใดควรทำ สิ่งใดไม่ควรทำ รวมทั้งเป้าหมายในการทำงาน และเป้าหมายของการดำรงชีวิตที่ถูกต้อง ทศนคติของผู้พิพากษาต่อสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม นับว่ามีความจำเป็นมากในการที่บุคคลหนึ่งบุคคลใดจะก้าวเข้ามาทำหน้าที่ตุลาการ สามารถให้คุณให้โทษแก่บุคคลอื่นได้ สามารถขึ้นเป็นชู้ตายชะตาผู้อื่น ไม่ว่าชีวิต เสรีภาพ ทรัพย์สิน และต้องอยู่ท่ามกลางสิ่งยั่วยวที่จะพาลจิตใจให้ต่ำลงได้ง่ายๆ การแยกแยะสิ่งต่างๆ ที่เลือกจะเข้าไปเกลือกกลั้วด้วยหรือไม่เข้าไปเกลือกกลั้ว จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้ยังมีบทความทางพุทธศาสนาที่เกี่ยวข้องกับการทำงานอีก ๒ บทความที่น่าสนใจรวบรวมไว้คือ “ตุลาการในอุดมคติของพระพุทธศาสนา” ของสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช และบทความเรื่อง “ท่านพุทธทาสกับวงการตุลาการ : ธรรมะพื้นฐานแห่งชีวิต” ของท่านพุทธทาสภิกขุ ที่ทุกคนต้องหมั่นศึกษาให้เข้าใจและฝึกจิตใจให้แน่วไปในทางที่ถูกที่ควร ในการดำรงตนของผู้พิพากษา

การเป็นผู้พิพากษาที่สมบูรณ์นั้น ต้องเป็นผู้พิพากษาทั้งกาย วาจา และจิตใจ ต้องมีอุดมคติ อุทิศตน อุทิศใจ หลีกเลียงความโลภในสิ่งที่ไม่ถูกต้องชอบธรรม การดำรงตนต้องแวดล้อมไปด้วยผู้ใกล้ชิด ไม่ว่าบุตร ภริยา สามี ญาติ เพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชา และผู้เกี่ยวข้องอีกมากมาย ฉะนั้นอารมณ์ต่างๆ อาจมากระทบบ้างไม่มากก็น้อย การทำจิตใจของเราให้เป็นผู้พิพากษาที่สมบูรณ์แบบ มั่นคง โดยไม่ต้องคำนึงถึงสิ่งที่จะได้ สิ่งที่จะเป็น หรือการสมหวัง ผิดหวัง ย่อมไม่ใช่ทำได้ง่าย ต้องฝึกฝน มั่นเพียรที่จะขัดเกลาตนเองด้วยสาระธรรมทั้งหลาย ดังที่ท่านอาจารย์ไพโรจน์ วายุภาพ อดีตประธานศาลฎีกานำมารวบรวมไว้เพื่อความสะดวกในการศึกษา จดจำ และนำไปปฏิบัติของผู้พิพากษา ตุลาการทั้งหลาย นับว่าเป็นประโยชน์แก่ผู้พิพากษาทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง

แบ่งปันสาระ



๑๓ อาการที่บ่งบอกว่าดื่มน้ำน้อยเกินไป

๑. ปากแห้ง

๒. ผิวแห้ง อาการเริ่มแรกของการขาดน้ำ หมายถึงการไม่มีเหงื่อทำให้ร่างกายไม่สามารถกำจัดความร้อนได้

๓. กระหายน้ำ ส่งผลรุนแรงกว่าตอนลิ้นแห้งผาก เมื่อได้ดื่มน้ำจะส่งสัญญาณว่า“เอามาอีก”จนกว่าระดับของเหลวจะคืนสู่ปกติ

๔. ตาแห้ง การขาดน้ำจะทำให้ตาแห้งและแดงกำเนื่องจากเส้นเลือดฝอยในตาแตก

๕. ปวดข้อ กระดูกอ่อนกับหมอนรองกระดูกทำจากน้ำประมาณร้อยละ ๘๐ ควรป้องกันไม่ให้กระดูกทับจากการเดิน

๖. มวลกล้ามเนื้อลดลง กล้ามเนื้อมีน้ำเป็นส่วนประกอบหลักการดื่มน้ำก่อน ระหว่าง และหลังการออกกำลังกายจะทำให้ร่างกายของคุณชุ่มชื้นและเคลื่อนไหวได้อย่างสะดวก

๗. ป่วยนานกว่าปกติ การดื่มน้ำช่วยให้ร่างกายขับพิษออกมาอย่างต่อเนื่อง อวัยวะจะกรองของเสียเหมือนกับเครื่องจักร

๘. เหนื่อยล้าและเซื่องซึม เมื่อร่างกายขาดน้ำจะไปดึงน้ำส่วนอื่นมาชดเชย เช่น เลือดมาชดเชยแทน ปัญหาที่ตามมาคือการขาดออกซิเจนที่จะไปหล่อเลี้ยงทั่วร่างกาย

๙. ปวดท้องเวลาหัว เมื่อร่างกายขาดน้ำจะส่งสัญญาณว่าต้องการอาหารซึ่งจะเกิดขึ้นตลอดทั้งวันและทั้งคืน อย่างไรก็ตามการรับประทานอาหารจะมีประโยชน์ต่อร่างกายมากกว่า ขณะที่การดื่มน้ำจะไปช่วยทำความสะอาดอวัยวะและเพิ่มพลังงานที่จำเป็นต่อระบบภายในร่างกาย

๑๐. ปัญหาการย่อยอาหาร หากร่างกายขาดน้ำ ความแข็งแรงและปริมาณของเอนไซม์ในกระเพาะอาหารก็จะลดลง ทำให้กรดในกระเพาะอาหารออกมาทำลายอวัยวะภายใน จนท้ายที่สุดทำให้กลายเป็นโรคกรดไหลย้อนและอาหารไม่ย่อย

๑๑. ท้องผูก หากร่างกายขาดน้ำลำไส้ใหญ่จะดึงน้ำซึ่งเป็นของลำไส้เล็กไปใช้จนหมด ทำให้เกิดปัญหาอุจจาระตึงจนกลายเป็นอาการท้องผูก

๑๒. ปัสสาวะน้อยลง อาจหมายความว่าดื่มน้ำไม่เพียงพอ นอกจากนี้ปัสสาวะควรมีสีเหลืองอ่อนหรือใส หากเป็นสีเหลืองเข้มก็แปลว่าร่างกายกำลังขาดน้ำ กรณีที่แย่ที่สุดคืออาจเป็นโรคทางเดินปัสสาวะอักเสบ

๑๓. แก่ก่อนวัย ปริมาณน้ำที่ร่างกายสามารถเก็บกักเก็บไว้ได้จะลดลงตามอายุที่เพิ่มขึ้น ยิ่งอายุมากขึ้นก็ควรดื่มน้ำให้เยอะขึ้นตามไปด้วย แม้ว่าอาการแก่ก่อนวัยจะเห็นได้ชัดจากภายนอก แต่การเสื่อมสภาพภายในจะสามารถรู้สึกได้เมื่อระยะเวลาผ่านไป เพื่อลดอาการเสี่ยงจึงควรดื่มน้ำอย่างสม่ำเสมอตลอดทุกช่วงเวลา



สำนักน้อมเกล้าฯ พุทธรับใช้ชาติ
เพียงร่วมงานเผยแผ่ “รัตนตรัย”
อัน “ดวงแก้ว” แว่วับสมมุติฐาน
หากมัวเมาหลงผิดตามน้อมนำ
“อริยสัจ” จจริงแท้ประกาศิต
มรรควิถีขัดแจ้งสรรพเล่ห์กล
ฉลาดรู้วิชาโลกสารพัด
ไหนหลงใหลใฝ่สรวรรคมันค่านึง
“บุญ” ชำระหรือสั่งสมพอกพูนเพิ่ม
เริ่มที่ตนเบื่องแรกเป็นต้นทาง
“โลกกับธรรม” เอื้อโอกาสสมัครสมาน
ทั้งนอกวัดในวัดร่มเย็นใจ

มิเอื้อมอาจโ้ตាំแดงดวงแก้วใส
 เพื่อบรรลุจขัย....เทิดขงธรรม
 เพียงล่อจิตวิญญานให้ตี๋มดำ
 พาดกตำหมองไหม้ในวังวน
 หลักชีวิตดำเนินน้ันกุศล
 ไยชุมชนต์ “ดวงแก้วใส” ลู่ดาวดิงส์
 ทั้งเจนจัดชีวิตแสนล็กซึ้ง
 เป็นรูปธรรมมุ่งถึงยามวายวาง
 พึ่งประเดิมตรวตนเร่่งสะสง
 ก่อนเอื้อมอาจแผ้วถางนำทางไคร
 ธรรมพิสุทธจีตผสานล้นเงื่อนไข
 ประเทศไทย.....สู่ยุค “กตึกา”

หนังสือดี

สำนักพิมพ์กลั่นแก่น



>หมวดธรรมะ

■ พระธรรมบุญของพุทธ

■ มหาคาชา

■ พระแท้ของพุทธ

■ จุดไฟศรัทธาท่ามกลางทุกข์

>หมวดสมุนไพรใกล้ตัว

■ ยอ สรรพคุณเยี่ยม

■ รู้ค่ายาดี รู้วิธีอายุยาว

■ สะเดา มากคุณค่า เกินคาดเดา



>หมวดสุขภาพ

■ เพื่อสุขภาพที่ดีกว่า

■ เวลาชีวิต

■ ประสบการณ์ดีที่ออกซ์

■ รู้วิธีดีที่ออกซ์



ติดต่อสั่งซื้อที่ สำนักพิมพ์กลั่นแก่น

644 ซ.นวมินทร์ 44 ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ 10240

โทร. 0-2733-6245, 08-1253-7677, 08-2345-3648

ธนารัตน์ดีสง่า นายสาวคิลสนิธ น้อยอินตะ ปท.คลองกุ่ม

หรือโอนผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธ.กสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖

ชื่อบัญชี นางสาวคิลสนิธ น้อยอินตะ

บัญชีเลขที่ 077-2-13857-3

>หมวดอาหารมังสวิรัต

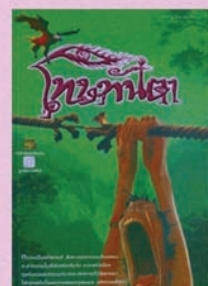
■ มังสวิรัตพื้นบ้าน
■ คำรับฮานแท้



>หมวดกรรม

■ รหัสกรรม

■ โทษทันตา



■ ชุดดีที่ออกซ์ฟาร์รินขวัญ
และอุปกรณ์ล้างพิษ

เพลง“อยู่บ้านเกิดลูก”นี้เป็นบทวีของ“น.เพชรพรวนดิน”(ลิขมาตพุทธพจนวล)ที่ได้เริ่มเขียนขึ้นมานิดหน่อย อาตมาเห็นวาทิเข้ากับเหตุการณ์ใช้ได้จึงให้เขียนขึ้นให้เต็ม แล้วอาตมาก็นำมาตรวจแก้กันหน่อย แล้วก็ใส่ทำนอง ตั้งแต่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๓๕ เสร็จ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๓๕ อาตมาชาตินี้ทำงานปากเพียรช่วยมนุษยชาติด้วยธรรมะ พระพุทธเจ้า ในยุคนี้นั้นยากเย็นจริงๆ ก็รู้อยู่ แต่ก็ต้องพูดให้รู้กัน มาถึงวันนี้เท่าที่ได้ อุตสาหะพยายามมาสังคมก็ดีขึ้น อัตราการก้าวหน้ามีให้เห็นอยู่แท้ สุดแสนวิเศษเลย แถมขึ้นต้นบทด้วยบรรยาการสังคมมนุษย์หรือกลุ่มคนที่เป็นอย่างยืนย่นธรรม โลกุตรของพระพุทธเจ้าได้จริง มันยอดเยี่ยมจริงๆ สังคมเช่นนี้ต้องมีขึ้นในยุค ปลายของกัปป์ ซึ่งพวกเราชาวอโศกเป็นกลุ่มก่อการ และกำลังมีมวลชนชาวไทย สถานต่อกัน จึงจะก้าวไปสู่โลก ยากส์ แต่เป็นจริง ช่วยกันไปเถิด เพลงนี้ต้องฟังให้ ดียๆ หน่อย ความหมายมันสลับซับซ้อน วนวกอยู่บ้าง เป็นสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน ที่ทุททสาอยู่ ก็คงสื่อกันได้ประมาณนี้ วัชรภรณ์ สุขสวัสดิ์ เป็นผู้ขับร้องเพลงนี้ ออกวางตลาด ธันวาคม ๒๕๓๕

“สมณะโพธิรักษ์”

๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๙

อยู่บ้านเกิดลูก

อยู่บ้านเกิดลูก
พ่อปลูกอโศกเพื่อเจ้า
เห็นอยู่ในหมู่เรา
ก็ไหนเจ้าว่าหมู่นี้ดี
เมื่อพ่อได้เจ้ากลับมา
เจ้ามิได้ร้างราหลบหนี
เพื่อนพ้องพี่น้องพลอยยินดี
ที่เจ้ามิได้ละเลย
งานเรามีมากลูกรัก
หมู่เราเล็กนักสุดเอ๋ย
งานเราล้นมืออย่างเคย
เจ้าจะเฉยเชยเชื่อนได้อย่างไร
รู้พักรู้เพียรใช้ไหมเจ้า
บ้านเรายังรับคนใหม่ใหม่
พ่อปลูกอโศกไว้มากมาย
เพื่อคนทั้งหลายได้ร่มเย็น
อยากเห็นลูกอยู่บ้าน
ด้วยความเบิกบานลอยเด่น
เพื่อช่วยผู้ยังลำเค็ญ
อยู่เป็นมิ่งขวัญกำลังใจ
อยู่บ้านเกิดลูก...
เจ้ารู้ลูกรู้ผิดใช้ไหม
อยู่เป็นที่พึ่งคนทั่วไป
ปั้นชีวิตใหม่ให้เบิกบาน.

พ่อให้พ่อฝาก
กลับบ้านเกิดลูก
สมณะโพธิรักษ์

ดาวนโหลดเพลง
“อยู่บ้านเกิดลูก” ได้ฟรีที่
www.asoke.info-connect
to www.bunniyom.com